

Кралете на трилъра®

ОТ ОНЕЗИ,

КОИТО

Питър Суонсън

ЗАСЛУЖАВАТ

ДА БЪДАТ УБИТИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Еlegantно написана история за отмъщение!

Нелсън Демил

**ПИТЪР СУОНСЪН
ОТ ОНЕЗИ, КОИТО
ЗАСЛУЖАВАТ ДА БЪДАТ
УБИТИ**

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Съвременен вариант на „Непознати във влака“

В нощен полет от Лондон до Бостън Тед Севърсън среща зашеметяващата Лили Кинтнър. След твърде много мартинита двамата започват игра, при която разкриват подробности от личния си живот. Внезапно Тед изстрелва, че е хванал жена си Миранда в изневяра. И че убийството е единственият отговор. Закачката бързо загрубява, когато Лили се съгласява да премахне Миранда. В края на краищата всички умират, така че какво ако няколко гнили ябълки бъдат обрулени от дървото по-рано...

Изпълнен с възхитително насилие и изящна злост, романът се хлъзга в живота ви като стилет между ребрата. Това е роман, който изстрелва Питър Суонсън направо в редиците на елита в жанра!

Лий Чайлд

На майка ми Елизабет Елис Суонсън

I.
ПРАВИЛАТА НА ЛЕТИЩНИТЕ БАРОВЕ

1.

ТЕД

— Здравсти — каза тя.

Погледнах бледата покрита с лунички ръка върху облегалката на празния стол до мен в чакалнята за бизнес класа на „Хийтроу“, след което нагоре към лицето на непознатата.

— Познаваме ли се? — попитах. Не ми изглеждаше особено позната, но американският ѝ акцент, чистата бяла риза и изваяните джинси, напъхани в ботуши до коленете, я караха да изглежда като някоя от ужасните приятелки на жена ми.

— Не, съжалявам. Просто се възхищавах на питието ви. Нещо против? — Тя настани дългата си стройна фигура на тапицирания с кожа въртящ се стол и сложи чантата си на бара. — Това джин ли е? — попита и кимна към мартинито пред мен.

— „Хендрикс“ — казах аз.

Тя даде знак на бармана, тийнейджър с щръкнала коса и гладка брадичка, и поръча мартини „Хендрикс“ с две маслини. Когато питието ѝ пристигна, вдигна чашата си към мен. Оставаше ми една глътка.

— За ваксинирането срещу международни полети — казах аз.

— За ваксинирането.

Довърших питието си и поръчах ново. Тя се представи — име, което моментално забравих. Аз също се представих — просто Тед, не Тед Севърсън, поне не тогава. Седяхме в прекалено тапицираната и прекалено осветена чакалня на „Хийтроу“, отпивахме от питиетата си, разменяхме по някоя дума и открихме, че и двамата чакаме един и същ директен полет до „Логан“ в Бостън. Тя извади от чантата си тънка книжка с мека подвързия и се зачете. Това ми даде възможност да я огледам истински. Беше прекрасна — дълга червена коса, бляскави синьо-зелени очи, подобни на тропически води, и толкова бяла кожа, че изглеждаше почти синкава, като обезмаслено мляко. Ако подобна жена седне до теб в кварталния бар и ти направи комплимент за питието, ще си помислиш, че животът ти е на път да се промени. Но

правилата са други в летищните барове, където другарите ти по чашка всеки момент ще се понесат далеч от теб в противоположната посока. А макар че тази жена пътуваше за Бостън, аз още не бях на себе си от яд заради положението с жена ми у дома. През седмицата в Англия мислех само за това. Почти не успях да мигна и да сложа хапка в устата си.

По високоговорителя направиха някакво изявление, в което се натрапиха думите „Бостън“ и „отложен“. Хвърлих поглед към таблото над осветените отзад лавици с бутилки и видях как времето ни за отлитане се отмества с един час назад.

— Време е за още едно — казах. — Аз черпя.

— Става — каза тя. Затвори книгата си и я остави на бара до чантата. „Двете лица на януари“. От Патриша Хайсмит.

— Как е книгата?

— Не е от най-добрите й.

— Ама че късмет. Кофти книга и дълго закъсняване на полета.

— А вие какво четете? — поинтересува се тя.

— Вестника. Не си падам особено по книги.

— А какво правите по време на полетите?

— Пия джин. Планирам убийства.

— Интересно.

Тя ми се усмихна. За първи път. Широка усмивка, която образува гънка между горната й устна и носа и показва свършени зъби и здрави розови венци. Запитах се на колко ли е години. Когато седна, си помислих, че е на около трийсет и пет, горе-долу на моята възраст, но усмивката й и ръснатите избледнели лунички по носа я правеха да изглежда много по-млада. Може би на двасет и осем. Колкото жена ми.

— Разбира се, освен това и работя по време на полет — добавих аз.

— С какво се занимавате?

Казах й кратката версия — че финансирам и консултирам начинаещи интернет компании. Не й казах как съм направил повечето си пари — като продавам тези компании веднага щом започнат да изглеждат обещаващи. Не й казах също, че всъщност вече не ми се налага да работя през този живот, че съм един от малкото дот-комовци от края на 90-те, които успяха да изтеглят залозите си (и да осребрят

акциите си) точно преди мехурът да се спука. Скрих тези факти само защото не ми се говореше за тях, а не защото си мислех, че събеседницата ми може да ги намери за оскърбителни или да изгуби интерес към разговора с мен. Никога не съм изпитвал необходимост да се извинявам заради това, че съм направил пари.

— Ами вие? С какво се занимавате?

— Работя в колежа Уинслоу. Архивар съм.

Уинслоу беше женски колеж в зелено предградие на трийсетина километра западно от Бостън. Поинтересувах се с какво се занимава един архивар и тя ми каза вероятно своята кратка версия на заниманията си — събиране и съхраняване на документи на колежа.

— И живеете в Уинслоу?

— Да.

— Омъжена ли сте?

— Не. Вие?

Още докато го казваше, долових лекия проблясък в очите ѝ, докато поглеждаше за пръстен на ръката ми.

— Да, за съжаление — казах аз. После вдигнах ръката си, за да види, че нямам пръстен. — И не, не съм махнал халката си в бара на летището, в случай че до мен седне жена като вас. Никога не съм носил пръстени. Дразнят ме.

— Защо „за съжаление“? — поинтересува се тя.

— Дълга история.

— Полетът ни закъснява.

— Наистина ли искате да слушате историята на мизерния ми живот?

— Как бих могла да откажа подобно нещо?

— Ако ще ви разказвам, ще ми трябва още едно от тези. — Вдигнах празната си чаша. — Вие?

— Не, благодаря. Две са ми максимумът. — Тя измъкна със зъби маслината от клечката и я захапа. Зърнах за миг розовото връхче на езика ѝ.

— Винаги съм казвал, че две мартинита са твърде много, а три не са достатъчно.

— Ама че смешно. Джеймс Търбър не е ли казвал същото?

— Никога не съм чувал за него — казах и се изхилих, макар че се чувствах малко глупаво заради опита си да пробутам прочут израз за

свой. Барманът внезапно се материализира пред мен и си поръчах още едно питие. Усещах онова приятно изтръпване около устата, което човек получава от джина, и си давах сметка, че има опасност да прекаля с алкохола и да се разприказвам прекалено, но все пак такива са летищните правила и макар че събеседницата ми живееше само на трийсетина километра от мен, вече бях забравил името ѝ и знаех, че шансовете да я видя втори път през живота ми са минимални. Пък и ми беше приятно да разговарям и да пия с непозната. Самото изговаряне на думите помагаше част от яростта ми да утихне.

Така че ѝ разказах историята. Разказах ѝ как с жена ми сме женени от три години и че живеем в Бостън. Разказах ѝ за онази седмица през септември в „Кенеуик Ин“ на южното крайбрежие на Мейн, как се влюбихме в района и си купихме безумно скъп парцел край брега. Разказах ѝ как жена ми, която имаше магистърска степен по специалност на име „Изкуство и социална дейност“, реши, че е достатъчно квалифицирана да участва в дизайна на къщата наред с архитектурната фирма и напоследък прекарва повечето си време в Кенеуик и работи с контрактор на име Брад Дагет.

— И двамата с Брад...? — попита тя, докато измъкваше втората маслина от клечката ѝ.

— Тъхъ.

— Сигурен ли сте?

И аз ѝ дадох още подробности. Разказах ѝ как Миранда започваше да се отегчава от живота ни в Бостън. През първата година на брака ни се бе хвърлила да декорира жилището ни в Саут Енд. След това си намери почасова работа в галерията на една приятелка, но въпреки това знаех, че нещата започват да буксуват. Темите ни за разговор се изчерпваха по средата на вечерята, започнахме да си лягаме по различно време. Нещо повече, бяхме изгубили идентичностите, които първоначално ни определяха във връзката ни. Отначало аз бях богатият бизнесмен, който я запознаваше със скъпи вина и благотворителни галавечери, а тя бе артистичната бохемка, която уреждаше пътувания до тайландски плажове и обичаше да виси в евтини барове. Знаех, че представляваме някакво особено неестествено клише, но то работеше за нас. Пасвахме си на всяко ниво. Дори ми харесваше фактът, че макар да се смятам за красив, макар и по един стандартен начин, никой никога не ме поглеждаше, докато бях

с нея. Тя имаше дълги крака и големи гърди, лице с формата на сърце и чувствени устни. Косата ѝ бе тъмнокафява и тя винаги я боядисваше черна. Нарочно я поддържаше така, че да изглежда разрошена, сякаш току-що е станала от леглото. Кожата ѝ беше безупречна и не се нуждаеше от грим, макар че никога не излизаше от къщи, без да си сложи очна линия. Гледах как мъжете я зяпват в барове и ресторанти. Може би им приписвах собствените си възприятия, но ми се струваше, че погледите им са жадни и първични. И ме караха да се радвам, че не живея във време или на място, където носенето на оръжие е нещо обичайно.

Пътуването ни до Кенеуик в Мейн беше спонтанно, реакция на мърморене от страна на Миранда, че вече повече от година не сме прекарвали известно време само двамата. Отидохме през третата седмица на септември. Първите няколко дни бяха безоблачни и топли, но в сряда от Канада дойде буря и останахме затворени в хотела. Излизахме от стаята си само за да прием „Алагаш Уайт“ и да ядем омари в таверната в мазето на хотела. След като бурята отмина, времето стана хладно и сухо, светлината — сивкава, здрачът — подълъг. Купихме си пуловери и изследвахме дългата километър и половина пътека над отвесните скали, която започваше северно от хотела и се виеше между бурния Атлантически океан и каменистия му край. Въздухът, който доскоро бе наситен с влага и аромат на лосион против слънце, сега бе свеж и солен. И двамата се влюбихме в Кенеуик до такава степен, че намерихме един обрасъл с шипки парцел на един висок нос в края на пътеката, аз се обадох на номера, оставен на табелата ПРОДАВА СЕ, и веднага направих офертата си.

Година по-късно шипките бяха разчистени, основите изкопани и екстериорът на къщата с осем спални бе почти готов. Бяхме наели за общ контрактор Брад Дагет, грубоват разведен тип с гъста черна коса, козя брадичка и крив нос. Докато аз прекарвах седмиците си в Бостън и рекламирах група наскоро завършили студенти от МТИ, които бяха създали нов алгоритъм за търсене в блогове, Миранда се застояваше все повече и повече в Кенеуик, взе си стая в хотела и наглеждаше работата по къщата, напълно обсебена от всяка керемида и сглобка.

В началото на септември реших да я изненадам. Пратих ѝ есемес, докато излизах на I-95 северно от Бостън. Пристигнах в

Кенеуик малко преди обяд и я потърсих в хотела. Казаха ми, че е излязла още сутринта.

Продължих към парцела и паркирах зад форда на Брад на чакълената алея. Синият като яйце на червеношийка миникупър на Миранда също беше тук. Не бях идвал на парцела от няколко седмици и останах доволен от постигнатия прогрес. Всички прозорци си бяха на място, плочките от син камък, които бях избрал за алпинеума, бяха пристигнали. Отидох зад къщата, където всяка спалня на втория етаж имаше собствен балкон и където покритата веранда на първия етаж водеше до огромен каменен заден двор. Пред него зееше правоъгълният изкоп за басейна. Докато изкачвах стъпалата на двора, забелязах Брад и Миранда през високите прозорци, гледащи към океана. Канех се да почукам на прозореца, за да им покажа, че съм дошъл, но нещо ме накара да спра. Двамата се бяха облегли на токущо поставените кварцови плотове и гледаха през прозореца към Кенеуик Коув. Брад пушеше цигара и го видях как изтръсква пепелта в чашата за кафе, която държеше в другата си ръка.

Но причината да спра беше Миранда. Имаше нещо в позата ѝ, в начина, по който се облягаше на плота, леко наклонена към широките рамене на Брад. Изглеждаше напълно отпусната. Гледах я как небрежно вдига ръка и как Брад пъхва запалената цигара между пръстите ѝ. Тя дръпна дълго, после му върна цигарата. Изобщо не се погледнаха по време на размяната и тогава разбрах, че не само спят заедно, но че и вероятно са влюбени.

Вместо да изпитам гняв или смут, първото ми чувство бе паника, че ще ме забележат в двора, ще видят как ги шпионирам в момента им на близост. Върнах се при главния вход, прекосих верандата, отворих стъклената врата и извиках „Ехо“ в празната къща.

— Тук сме — извика Миранда и отидох в кухнята.

Бяха се дръпнали един от друг, но не много. Брад мачкаше фасата в чашата за кафе.

— Теди, ама че изненада — каза Миранда. Тя беше единствената, която ме наричаше така — галено име, което започна като шега, тъй като изобщо не ми подхожда.

— Здравсти, Тед — каза Брад. — Какво ти е мнението дотук?

Миранда заобиколи плота и ми лепна целувка, която попадна в ъгълчето на устата ми. Миришеше на скъп шампоан и на „Марлборо“.

— Изглежда добре. Плочките ми са пристигнали.

Миранда се разсмя.

— Оставихме го да избере едно нещо и то е единственото, за което го е грижа.

Брад също заобиколи плота и стисна ръката ми. Неговата бе голяма и кокалеста, топла и суха.

— Искаш ли пълна обиколка?

Докато Брад и Миранда ме развеждаха из къщата, като Брад говореше за строителни материали, а Миранда обясняваше кои мебели къде ще бъдат, започнах да се съмнявам дали наистина съм видял онова, на което бях станал свидетел. Никой от двамата не изглеждаше особено изнервен от появата ми. Може би просто бяха станали близки приятели, от онези, които стоят рамо до рамо и си делят цигара. Миранда си падаше по докосването, прегръщаше приятелките си и целуваше приятелите ни по устните за здрасти и довиждане. Хрумна ми, че като едното нищо може и да съм параноичен.

След едночасовата обиколка двамата с Миранда се върнахме в хотела и обядвахме в „Ливъри Таверн“. Поръчахме си сандвичи с пушена треска и аз изпих два скоча със сода.

— Пак ли си пропушила покрай Брад? — попитах с надеждата да я хвана в лъжа, да видя как ще реагира.

— Какво? — сбърчи чело тя.

— Стори ми се, че си пушила. В къщата.

— Може да съм дръпнала един-два пъти. Не съм пропушила пак, Теди.

— Не че ми пука. Просто питам.

— Можеш ли да повярваш, че къщата е почти готова? — каза тя, докато топеше пърженото си картофче в моя кетчуп.

Продължихме да говорим за къщата и започнах да се съмнявам още повече в онова, което бях видял. Тя изобщо не се държеше като гузна.

— Ще останеш ли за уикенда? — попита тя.

— Не, просто реших да намина. Имам уговорка за вечеря с Марк Лафранс.

— Отмени я и остани. Според прогнозата утре времето ще е чудесно.

— Марк долетя специално за тази среща. А и трябва да направя още някои сметки.

Бях възнамерявал да остана в Мейн целия следобед с надеждата, че Миранда ще се съгласи на дълга дрямка в хотелската стая. Но след като я видях как се прегръща с Брад в прескъпата кухня, за която плащах аз, размислих. Имах нов план. След като приключихме с обяда, закарах Миранда обратно при къщата, за да вземе колата си. После, вместо да продължа направо към I-95, излязох на Шосе 1 и продължих на юг към Китъри с нейната търговска уличка. Спрях пред „Китъри Трейдинг Пост“, магазин за туристическа екипировка, покрай който бях минавал неведнъж, но никога не бях влизал. В рамките на петнайсетина минути похарчих близо петстотин долара за непромокаеми камуфлажни панталони, сив дъждобран с качулка, големи пилотски очила и висококачествен бинокъл. Отнесох покупките в обществената тоалетна срещу „Крейт енд Барел“ и се преоблякох в новия си екип. С вдигната качулка и пилотските очила се чувствах неразпознаваем. Поне от разстояние. После се върнах на север и паркирах на обществения паркинг недалеч от Кенеуик Коув, като напъхах моето „Ауди Куатро“ между два пикапа. Знаех, че няма причина Миранда или Брад да идват точно на този паркинг, но и аз нямах причина да оставям колата си така, че да бие на очи.

Вятърът беше утихнал, но небето се бе спуснало ниско и беше станало монохромно сиво и започна да вали ситен дъжд. Тръгнах по мокрия пясък на плажа, след което се покатерих по камънаците, докато стигнах пътеката над скалите. Движех се внимателно, без да откъсвам поглед от павираната, мокра от дъжда и изровена на места пътека, вместо да се наслаждавам на драматичната гледка към Атлантическия океан от дясната ми страна. На места ерозията беше отнесла пътеката напълно и една избеляла табела предупреждаваше пешеходците за опасностите. Поради това пътеката не се използваше много често и онзи следобед видях само един човек — тийнейджърка с блуза на „Бруинс“, която миришеше така, сякаш бе пушила трева. Разминахме се, без да си кажем нищо и без да се поглеждаме.

Към края на пътеката тръгнах покрай рушащата се циментова стена, маркираща задната граница на имот с каменна къща — последната постройка, след което следвах около седемстотин метра пустееща земя до нашия парцел. Нататък пътеката се спускаше към

морето, минаваше през къс каменист плаж, осеян с изкорубени шамандури и водорасли, после се изкачваше стръмно между чепати смърчове. Дъждът се беше засилил и свалих мокрите си очила. Шансът Миранда или Брад да са извън къщата беше минимален, а планът ми бе да спра точно преди открития терен и да заема позиция в храсталаците покрай ниската част на носа. Ако някой от тях погледнеше и ме видеше с бинокъла, щеше да предположи, че наблюдавам птици. А ако тръгнаха към мен, можех бързо да се изнеса по пътеката.

Когато видях къщата да се издига над суровата земя, не за пръв път си помислих как задната ѝ част — онази, която гледа към океана — е стилистическа противоположност на страната, гледаща към пътя. Отпред къщата имаше каменна облицовка с пръснати малки прозорци и висока врата от тъмно дърво с прекалено подчертани арки. Отзад беше дърво с бежов цвят и с всичките си еднакви прозорци и еднакви балкони приличаше на средно голям хотел. „Имам много приятели“ — беше казала Миранда, когато я попитах защо ни трябва седем стаи за гости. После ме изгледа така, сякаш съм я попитал защо смята, че вътрешният водопровод и канализация са нещо необходимо.

Намерих си добро място под един закърнял смърч, наведен и усукан като бонзай. Легнах по корем на мократа земя и се заех с бинокъла, докато не докарах къщата на фокус. Намирах се на петдесетина метра от нея и лесно можех да виждам през прозорците. Огледах първия етаж, без да забележа никакво движение, след което насочих вниманието си към втория. Пак нищо. Свалих бинокъла и погледнах къщата с невъоръжено око. Искаше ми се да можех да виждам и алеята отпред. Като едното нищо къщата можеше да е празна, макар че фордът на Дагет още беше тук, когато оставих Миранда.

Няколко години преди това бях отишъл на риба с един колега, дот-ком спекулант, най-добрия рибар в открити води, когото познавах. Той ми каза, че номерът е да разфокусираш очите си, да възприемаш всичко в обхвата им наведнъж и по този начин да улавяш леките движения, разместванията във водата. Опитах, но успях да си докарам само тъпо главоболие. Така че след като направих още един оглед с бинокъла и не видях нищо, реших да използвам същия трик и върху къщата. Оставих всичко да се размаже пред очите ми, зачаках някакво движение да привлече вниманието ми и след като се взирах не повече

от минута, долових някакво движение през високия прозорец, който трябваше да е на дневната в северната част на къщата. Вдигнах бинокъла и го фокусирах към прозореца; Брад и Миранда току-що бяха влезли. Виждах ги съвсем ясно — лъчите на спускащото се следобедно слънце достигаха прозореца под добър ъгъл и осветяваха помещението, без да хвърлят отблясъци. Гледах как Брад отива при импровизираната маса, направена от бригадата дърводелци. Взе някакво парче дърво, което приличаше на калъп за гипсова украса за тавана, и го вдигна така, че жена ми да може да го разгледа. Прокара пръст по една вдлъбнатина и тя направи същото. Устните му се движеха, а Миранда кимаше на думите му, каквито и да бяха те.

За момент се почувствах нелепо, като параноичен съпруг в камуфлажно облекло, шпиониращ жена си и контрактора си, но след като Брад остави калъпа, видях как Миранда се сгушва в обятията му, отмята глава и го целува в устата. С едната си голяма ръка той посегна надолу и притисна бедрата ѝ към себе си, а с другата сграбчи кичур разрошена коса. Заповядах си да престана да гледам, но някак си не можех. Гледах ги поне десет минути, гледах как Брад навежда жена ми над масата, вдига тъмносилавата ѝ пола, сваля мъничките ѝ бели гащета и прониква в нея отзад. Гледах как Миранда се намества стратегически на масата, като се подпря с едната ръка на ръба, а другата пъхна между краката си, за да го насочва в себе си. Личеше си, че са го правили и преди.

Изпъльзах назад и седнах. Когато се върнах на пътеката, свалих качулката си и избълвах обяда си в една тъмна набраздена от вятъра локва...

— Кога е станало това? — попита събеседницата ми, след като завърших разказа си.

— Преди малко повече от седмица.

Тя примигна и прехапа долната си устна. Клепачите ѝ бяха бели като салфетка.

— И какво смятате да правите? — попита ме.

Самият аз си задавах същия въпрос вече цяла седмица.

— Искате ли да я убия. — Усмяхнах се с изтръпналата си от джина уста и се опитах да ѝ намигна, за да ѝ дам възможност да не ми повярва, но лицето ѝ остана сериозно. Тя повдигна червеникавите си вежди.

— Мисля, че трябва да го направите. — Зачаках някакъв знак, че се шегува, но такъв не последва. Очите ѝ не помръдваха. Вперил поглед в нея, осъзнах, че е много по-красива, отколкото ми се беше сторило отначало. Прелестта ѝ беше омайваща, неподвластна на времето, сякаш беше излязла от някаква ренесансова картина. Толкова различна от жена ми, която изглеждаше така, сякаш мястото ѝ е на корицата на криминале от 50-те. Когато най-сетне си върнах дар слово, тя беше наклонила глава настрани, за да чуе приглушения високоговорител. Току-що бяха обявили, че можем да се качваме в самолета.

2. ЛИЛИ

През лятото, когато навърших четиринайсет, майка ми покани един художник, Чет, да ни гостува. Не помня фамилията му — всъщност не съм сигурна, че някога съм я знаела. Той дойде и остана в малкия апартамент над ателието на майка ми. Имаше очила с дебели стъкла в тъмни рамки, гъста, винаги изпоцапана с боя брада и миришеше като презрял плод. Помня как очите му се стрелкаха към гърдите ми, когато ни запознаваха. Лятото вече беше горещо и аз носех срязани джинси и късо тясно горнище без ръкави. Гърдите ми бяха като пъпки от ухапано от комар, но въпреки това привличаха вниманието му.

— Здравсти, Лили — каза той. — Наричай ме чичо Чет.

— Защо? Да не би да сте ми чичо?

Той пусна ръката ми и се разсмях; смехът му звучеше като задавен двигател.

— Е, от начина, по който се отнасят родителите ти с мен, вече се чувствам роднина. Цяло лято свобода да рисувам. Направо не е за вярване.

Дръпнах се, без да кажа нищо.

Той не беше единственият гост онова лято. Всъщност в Монкс Хаус^[1] никога нямаше само един гост, особено през лятото, когато учебните ангажименти на родителите ми се стопяваха и те можеха да се съсредоточат върху онова, което обичаха истински — пиенето и разврата. Не го казвам, за да изкарам детството си трагично. А защото е самата истина. И през онова лято, лятото на Чет, имаше постоянна върволица от хрантутници, специализанти, бивши и настоящи любовници, които идваха и си отиваха като нощни пеперуди, привлечени от мигащата лампа на верандата. И това бяха само гостите. Както винаги, родителите ми организираха безкрайни купони — чувах бученето и рева им през стените на стаята си, докато лежах в леглото. Бяха познати симфонии, които започваха с изблици смях, нестроен джаз и тряскане на мрежестите врати и завършваха в ранните утринни

часове с викове, понякога с плач и винаги със затръшване на врати на спални.

Чет беше от малко по-различна порода от обичайните гости. Майка ми говореше за него като за аутсайдер, с което сигурно имаше предвид, че не е свързан с колежа ѝ и не е нито студент, нито гостуващ художник. Помня, че баща ми го наричаше „дегенератът бездомник, когото майка ти приюти за лятото. Стой по-далеч от него, Лили, мисля, че е прокажен. И един Бог знае какво има в брадата му“. Не мисля, че съветът му беше истински — майка ми беше съвсем наблизко и той говореше заради нея, но думите му се оказаха пророчески.

Прекарвах цялото време в Монкс — така баща ми бе кръстил разпъзлялото се прогнило стогодишно викторианско имение на един час път от Ню Йорк в горите на Кънектикът. Дейвид Кинтнър (баща ми) беше английски писател, направил повечето си пари от филмовата адаптация на първата му и най-успешна книга — пансионен секс фарс, който станал кратка сензация в края на 60-те. Дошъл в Америка като гостуващ писател на университета Шепог и останал като сътрудник, след като се запознал с майка ми, абстрактен експресионист с постоянно преподавателско място в художествения департамент. Купили къщата. Тогава, през годината, когато съм била зачената, тя нямала име, но баща ми, който имал планове да запълни шестте спални с творчески и интелигентни (освен това млади и от женски пол) гости, решил да я кръсти на къщата на Вирджиния и Ленард Улф. Освен това името беше препратка и към любимия музикант на баща ми, Телониъс Монк.

Къщата имаше много чудатости, сред които неизползвани слънчеви панели, покрити изцяло с бръшлян, кинозала със стар прожекционен апарат, изба с под от отъпкана пръст и малък бърбековиден басейн в задния двор, който рядко се почистваше. През годините той се бе превърнал отново в заблатено езерце, дъното и стените му бяха покрити с водорасли, повърхността му беше застлана с гниещи листа, а неработещият филтър бе задръстен с подутите трупове на мишки и катерици. В началото на онова лято се бях опитала да почистя сама задръстения басейн — магнах почернялото от плесен защитно платнище, намерих мрежа за пеперуди, с която да събере листата, и един прохладен юнски ден се заех да пълня басейна с маркуч. Помолих поотделно родителите си да вземат химикали за

почистване при следващото пазаруване. Отговорът на майка ми бе: „Не искам скъпата ми дъщеря да плува цяло лято сред отрови“. Баща ми обеща да отскочи специално до магазина, но видях как споменът за обещанието му избледняваше от очите му още преди да сме приключили разговора.

Както и да е, плувах в басейна през първата половина на лятото, като си казвах, че поне целият е за мен. Водата стана зелена, а дъното и стените бяха хлъзгави от тъмните водорасли. Въобразявах си, че басейнът наистина е езерце някъде дълбоко в гората, на специално място, познато единствено на мен, че приятелите ми са костенурките, рибите и водните кончета. Плувах привечер, когато щурците пееха най-силно и почти заглушаваха звуците на купоните, започващи на покритата предна веранда на къщата. И при едно от тези вечерни плувания за първи път видях Чет, с бутилка бира в ръката, да ме гледа от края на гората.

— Как е водата? — попита той, когато разбра, че съм го забелязала.

— Става — казах аз.

— Дори не знаех, че отзад има басейн. — Той излезе от гората на гаснещата светлина на деня. Беше облечен в бял, изпоцапан с боя комбинезон. Отпи от бирата и по брадата му потече пяна.

— Никой не го използва освен мен. Родителите ми не обичат да плуват. — Преместих се в дълбокия край, доволна, че водата е зелена и мътна и не може да вижда банските ми.

— Може някой път да дойда да поплувам. Нещо против?

— Все ми е тая. Можеш да правиш каквото си искаш.

Той допи бирата си на една дълга глътка и гърлото ѝ изплюока, когато го отдели от устните си.

— Леле, как ми се иска да нарисувам този басейн! И може би ще ми позволиш да те нарисувам в него. Би ли се съгласила?

— Не знам — казах. — Какво имаш предвид?

Той се разсмя.

— Просто така, ти в басейна, на тази светлина. Много ми се иска да създам живопис. Рисувам предимно абстрактни неща, но за това...

— Гласът му замря и той се почеса от вътрешната страна на бедрото. След кратко мълчание каза: — Знаеш ли, че си адски красива?

— Не.

— Така е. Ти си прекрасно момиче. Не би трябвало да ти го казвам, защото си малка, но аз съм художник, така че бива. Разбирам красотата, или поне се преструвам, че я разбирам. — Разсмая се. — Ще си помислиш ли?

— Не знам колко още ще плувам. Водата е доста мръсна.

— Добре. — Той погледна към гората зад мен, като бавно клатеше глава. — Имам нужда от още една бира. Да ти донеса ли нещо? — Държеше празната бутилка обърната и капки бира падаха върху неокосената трева. — Може и бира, ако искаш.

— Не пия бира. На тринайсет съм.

— Добре — каза той и остана да ме гледа още известно време, явно чакаше дали няма да изляза от водата. Ченето му леко увисна и той се почеса отново от вътрешната страна на бедрото. Останах нащрек, продължих да плувам и се обърнах така, че да не съм с лице към него.

— Офелия — тихо каза той, сякаш говореше на себе си. После се оживи. — Добре. Още една бира.

Когато излязох от басейна, знаех, че съм приключила с плуването за това лято, и мразех Чет заради това, че е поругал тайното ми езерце. Увих се в голямата плажна кърпа, която бях оставила до басейна, и изтичах през къщата към най-близката до стаята ми баня на втория етаж. Гърдите ми горяха, сякаш гневът в мен беше като балон, който бавно се издуваше, но никога няма да се спука. Влязох в банята, пуснах раздрънкания вентилатор и душа и закрепях най-гадните думи, които знаех. Крещях, защото бях бясна, но и в отчаян опит да не се разплача. Не се получи. Седнах на плочките и плаках, докато не ме заболя гърлото. Мислех си за Чет, за плашещия начин, по който ме гледаше, но мислех също и за родителите си. Защо пълнеха дома ни с непознати? Защо познаваха само сексуални мании? След като се изкъпах, отидох в стаята си и заставах гола пред голямото огледало от вътрешната страна на вратата на гардероба. Знаех за секса едва ли не от раждането си. Един от първите ми спомени бе как родителите ми го правят на голяма кърпа в дюните по време на някаква почивка на море. Бях на три стъпки от тях и копаех пясъка с пластмасова лопатка. Помня, че биберонът ми бе пълен с топъл портокалов сок.

Обърнах се и огледах тялото си от всички страни, отвратена от червените косми, пръкнали се между краката ми. Поне гърдите ми

едва се забелязваха, за разлика от тези на приятелката ми Джина, която живееше по-надолу по пътя. Дръгнах рамене назад и гърдите ми напълно изчезнаха. Ако поставех длан между краката си, изглеждах същата, каквато бях и на десет. Кльоцава, с рижа коса и лунички, покриващи ръцете и шията ми над ключиците.

Облякох джинси и фланела, макар че вечерта още беше ужасно гореща, и слязох долу да си направя сандвич с фъстъчено масло.

Престанах да плувам в басейна. Не знам дали Чет е продължил да ме търси там. Понякога го виждах на горното стъпало на стълбата, водеща до апартамента над ателието на майка ми — пушеше и гледаше към къщата. Идваше понякога и в кухнята и разговаряше с майка ми, обикновено за изкуство. Погледът му ме намираще, отместваше се, после ме намираще отново.

Онова лято баща ми работи около три седмици. Случи се веднага след гостуване на няколко негови приятели от Англия, сред които една млада поетеса, Роуз. Представи ни така: „Роуз, запознай се с Лили. Лили, запознай се с Роуз. Не се конкурирайте. И двете сте прекрасни цветя“. Роуз, която бе слаба и с големи гърди, миришеше на карамфилови цигари и докато стискаше ръката ми, се загледа в темето ми. Тревожих се, че след като баща ми замине, Чет ще започне да се навърта по-често в къщата. Вместо това се появи друг мъж, с руско име. Харесвах го, но само защото имаше чудесен късокосмест пес, казваше се Горки. Нямахме животни в къщата, откакто котката ми Бес беше умряла преди три месеца. Покрай руснака Чет изчезна от полезрението ни за известно време и започнах да се чувствам в безопасност. Докато една късна съботна вечер той не дойде в стаята ми.

Знам, че беше събота, защото това беше нощта на *важното* парти, за което майка ми говореше от цяла седмица. „Лили, скъпа, изкъпи се в събота заради партито“. „Лили, ще помогнеш на майка си да приготви спанаколита за партито, нали? Ще те оставя да я направиш така, както ти харесва“. Странно беше, че така я е грижа точно за тази вечер. Тя организираше купони по всяко време, но обикновено с преподаватели и студенти от колежа. А за това парти хора идваха чак от Ню Йорк, за да се срещнат с руснака. Баща ми още го нямаше и

майка ми беше нервна, късата ѝ коса стърчеше на тила, защото често прокарваше пръсти през нея. През по-голямата част от деня стоях далеч от къщата, разходих се през боровете до любимото ми място — поляна, в единия край на която имаше каменни стени на отдавна изоставена ферма. Хвърлях камъни по дърветата, докато ръката не ме заболя, после полежах по гръб на мекия тревен килим недалеч от върбата. Мечтаех си за другото ми семейство, въображаемото семейство със скучни родители и братя и сестри, четири момчета и три момичета. Денят беше горещ. Усещах солената пот по устните си и докато лежах, гледах как тъмните облаци се натрупват в небето. Когато чух първия глух грохот на гръмотевица, станах, магнах полепналата по краката ми трева и се върнах в къщата.

Дъждът пердаши безмилостно къщата цял час, през който навън се смрачи. Майка ми пиеше джин и вадеше неща от фурната, като обясняваше на руснака колко идеална била бурята, как не можела да мечтае за по-добро звуково оформление за партито, макар да си личеше, че е разстроена. Когато гостите започнаха да пристигат, небето отново бе синьо и единственият спомен от бурята бе по-чистият въздух и ромонът на пълните канавки. Поднесох мезета на хора, които не бях виждала никога, след което се измъкнах в стаята си с две студени поп-тартс за вечеря.

Ядох в стаята си и се опитах да почета. Бях взела книга с меки корици от купчината на майка ми от нейната страна на леглото. Беше „Поражения“ от Джозефин Харт и бях чувала майка ми да казва как не ѝ харесва, че е просто боклук, поднесен като някакво подобие на литература. Това ме накара да я прочета, но и на мен не ми хареса. Разказваше се за англичанин като баща ми, който правеше секс с приятелката на сина си. Намразих всички герои от книгата. Накрая се отказах и взех Нанси Дрю от библиотеката. Десета книга — „Паролата за Ларкспър Лейн“. Знаех, че съм голяма, за да чета Нанси Дрю, но книгата беше от любимите ми. Заспах, докато я четях.

Събудих се от скърцането на вратата. От коридора проникна светлина, отдолу се чуваха гърмящите звуци на рок. Лежах свита на една страна, завита с чаршаф до кръста, с лице към вратата. Леко отворих очи и видях на прага Чет. Светлината идваше зад него, но лесно можех да го позная заради брадата и тъмните рамки на очилата, чийто край улавяше жълтата светлина от коридора. Леко се

олюляваше, като дърво на силен вятър. Не помръднах с надеждата, че ще се махне. Може би не търсеше мен, макар да знаех, че не е така. Помислих дали да не запищя или да опитам да избягам от стаята, но басът и барабаните кънтяха из цялата къща и едва ли някой щеше да ме чуе. И тогава Чет щеше да ме убие със сигурност. Така че затворих очи с надеждата, че ще си иде, и го чух как влиза в стаята и тихо затваря вратата.

Реших да не отварям очи и да се преструвам на спяща. Сърцето ми подскачаше в гърдите ми като лудо, но въпреки това се стараех да дишам равномерно. Вдишване през носа, издишване през устата.

Чух как Чет пристъпи напред. Знаех, че е застанал точно над мен. Чувах дъха му, накъсан и влажен. И го надушвах — онази плодова, мухлясала миризма, примесена с миризмата на цигари и алкохол.

— Лили — високо прошепна той.

Не помръднах.

Той се наведе над мен. Каза името ми отново, този път по-тихо.

Преструвах се, че спя дълбоко и не чувам нищо. Свих коленете си още малко към тялото си, като се движех по начина, по който си мислех, че го прави спящ човек. Знаех какво прави в стаята ми, знаех какво иска. Смяташе да прави секс с мен. Но доколкото знаех, можеше да го направи само ако съм будна, затова смятах да си остана заспала, каквото и да става.

Чух изпукването на коленете му, шумоленето на джинсите, после усетих киселия му бирен дъх. Беше клекнал до мен. Песента долу — гърмящият ѝ бас — спря и започна друга, която звучеше досущ като предишната. Чух бавното сваляне на цип, последвано от ритмичен звук, сякаш нечия ръка търка енергично пуловер. Правеше го на себе си, а не на мен. Планът ми бе проработил. Звукът стана по-бърз и по-силен и той каза името ми още няколко пъти, с тих, дрезгав шепот. Помислих си, че ще ме докосне, но усетих как въздухът се раздвижва малко пред мен, после един пръст докосна пижамата над гърдите ми. В стаята беше топло, но въпреки това ме полазиха мравки. Заповядах си да не отварям очи. Чет притисна пръсти в гърдите ми, острите му нокти ме ощипаха, после издаде звук, който беше нещо между пъшкане и поемане на дъх, и отдръпна ръка от зърното ми. Чух го как

вдига ципа си и бързо отстъпва към изхода. Блъсна се в рамката на излизане, после затвори вратата, без да си прави труда да пази тишина.

Останах още минута в свита позиция, после станах, взех стола от бюрото си и се опитах да залостя вратата с него. Нанси Дрю би направила подобно нещо. Столът не вършеше кой знае каква работа — беше нисък и не стигаше до дръжката, но все пак беше по-добре от нищо. Ако Чет се върнеше, нямаше да му е лесно да отвори, пък и столът щеше да падне и да вдигне шум.

Не ми се вярваше, че ще мигна през тази нощ, но въпреки това заспах и когато дойде утрото, останах да лежа в леглото, замислена какво да правя.

Най-големият ми страх бе, че ако кажа на майка ми за случилото се, тя ще ми каже да правя секс с Чет. Или пък ще побеснее, че съм го оставила да влезе в стаята ми или че съм му позволила да ме гледа в басейна. Знаех, че това е нещо, за което трябва да се погрижа сама.

И знаех какво да правя.

[1] Къщата на монаха. — Б.пр. ↑

3. ТЕД

Беше почти полунощ, червените стопове на таксито се отдалечаваха по улицата, а аз стоях на предните стъпала на къщата, която притежавах с Миранда, и се мъчех да си спомня къде съм пъхнал ключовете, когато потеглях за Лондон преди седмица.

Тъкмо отварях външния джоб на сака си и вратата се отвори. Миранда се прозяваше. Беше по къса нощница и вълнени чорапи.

— Как беше в Лондон? — попита тя, след като ме целуна по устата. Дъхът ѝ бе леко кисел и си помислих, че сигурно е заспала пред телевизора.

— Влажно.

— А доходоносно?

— Да, влажно и доходоносно. — Затворих вратата и пузнах багажа върху паркета. Къщата миришеше на поръчана по телефона тайландска храна. — Изненадан съм, че си тук — казах. — Мислех, че ще си в Мейн.

— Исках да те *видя*, Теди. Мина цяла седмица. Пиян ли си?

— Полетът имаше закъснение и изпих няколко мартинита. Воня ли?

— Да. Измий си зъбите и да си лягаме. Уморена съм.

Гледах я как се изкачва по стръмните стъпала към спалнята ни на втория етаж, гледах как мускулите на стройните ѝ прасци се стягат и отпускат, гледах как нощницата се полюшва напред-назад с движението на бедрата ѝ, после си помислих за Брад Дагет, как я навежда над дърводелската маса, вдига полата ѝ...

Слязох в мазето, където бяха кухнята и трапезарията ни. Намерих в хладилника картонена кутия червени стриди с къри и ги изядох студени, седнал на плота за рязане на месо.

Главата започваше да ме боли и бях жаден. Осъзнах, че и без да съм спал, започва да ме хваща махмурлук от целия джин, който бях изпил в чакалнята на летището, а после и в самолета.

Червенокосата от бара също пътуваше в бизнес класа, от другата страна на пътеката и един ред зад мен. След като се качихме, продължихме да разговаряме, макар че временно бяхме прекратили обсъждането на невярната ми жена. Възрастната жена до мен забеляза, че си говорим, и каза:

— Искате ли да седнете заедно със съпругата си?

— Благодаря — отвърнах аз. — Много мило от ваша страна.

След като си смениха местата и след като поръчах джин и тоник от стюардесата, отново я попитах за името ѝ.

— Лили — каза тя.

— Лили коя?

— Ще ти кажа, но нека първо изиграем една игра.

— Добре.

— Много е лесна. Тъй като сме на самолета и полетът е дълъг, и тъй като няма да се видим отново, нека си казваме пълната истина. За всичко.

— Ти не искаш да ми кажеш дори фамилното си име — посочих аз.

Тя се разсмя.

— Така е. Но именно това ни помага да играем по тези правила. Ако се познаваме, играта не се получава.

— Дай ми пример.

— Добре. Мразя джин. Поръчах си мартини, защото ти пиеше мартини и изглеждаше изтънчено.

— Сериозно? — попитах аз.

— Никакви оценки — каза тя. — Твой ред е.

— Добре. — Замислих се за момент. — Толкова обичам джин, че понякога се тревожа, че съм алкохолик. Ако зависеше от мен, щях да пия по шест мартинита всяка вечер.

— Добро начало — каза тя. — Може и да имаш проблем с пиенето. Жена ти ти изневерява. Ами ти? Изневерявал ли си ѝ някога?

— Не, не съм. Аз... как го казва Джими Картър? Имал съм похотливи желания в сърцето си, разбира се. Например вече си представих как правя секс с теб.

— Нима? — Тя повдигна вежди и ме погледна леко шокирано.

— Пълната истина, нали така? — отвърнах аз. — Не се изненадвай. Повечето мъже, с които се срещаш, сигурно си мислят

отвратителни неща за теб пет минути след като сте се запознали.

— Наистина ли е така?

— Да.

— Колко отвратителни?

— Не би искала да знаеш.

— Може пък да искам — рече тя и се премести към мен на седалката си. Отпих глътка джин с тоник, ледът изтрака в зъбите ми. — Интересно — каза тя. — Аз просто не мога да си представя какво е да се запозная с някого и веднага да разбера, че искам да правя секс с него.

— Не е точно това — казах. — А по-скоро вкоренена реакция, при която просто си го представяш. Например, когато стояхме на опашката пред изхода, аз те погледнах и си те представих гола. Просто се случва. Никога ли не се случва при жените?

— Внезапно да си представят секс с мъж? Не бих казала. При жените е различно. Ние се питаме дали мъжът, с когото току-що сме се запознали, иска да прави секс с нас.

Разсмях се.

— Е, определено иска. Просто го приеете. Повярвай ми обаче, повече от това не ти е нужно да знаеш.

— Виждаш ли, че играта е забавна? А сега защо не ми кажеш как смяташ да убиеш жена си?

— Ха — казах аз. — Не знам дали го казах сериозно.

— Сигурен ли си? Не можах да преценя от начина, по който разказа историята.

— Признавам, че когато ги видях заедно в къщата, ако имах оръжие, като едното нищо щях да ги застрелям и двамата направо през прозореца.

— Значи наистина мислиш да я убиеш — каза тя, а двигателите на самолета вдигнаха обороти преди излитането. Закопчахме се и отпих дълга глътка. — Виж — продължи тя, — не се опитвам да те насиля да кажеш нещо, което не искаш да казваш. Просто ми е интересно. Това е само част от играта. Пълната истина.

— Тогава ти си наред. Досега сподели единствено, че не обичаш джин.

— Добре — рече тя и се замисли. — Честно казано, не мисля, че убийството е задължително толкова лошо нещо, колкото го смятат

хората. Всички умираме. Какво значение има, ако няколко гнили ябълки бъдат наказани по-скоро, отколкото е възнамерявал да го направи Бог? А жена ти например изглежда от онези, които си заслужават да бъдат убити.

Бръмченето на самолета премина във вой и командирът каза на стюардесите да заемат местата си. Бях благодарен за момента, в който не беше необходимо да отговоря веднага на жената до мен. Думите ѝ отекваха в настоящите мисли, които ме мъчеха цялата седмица, през която бях зает да си фантазирам как убивам жена си. Казвах си, че убийството на Миранда ще е услуга за целия свят, а ето че се появи тази непозната, която изневиделица ми даваше моралното право да действам според желанията си. И макар да бях шокиран от думите ѝ, в същото време бях в онова състояние на опиянение — джинът бръмчеше през цялото ми тяло, — което кара човек да се чуди защо му е изобщо да изтрезнява. Чувствах главата си бистра и същевременно нямах задръжки и ако бяхме на някое по-усамотено място, сигурно щях да прегърна Лили на момента и да се опитам да я целуна. Вместо това, след като самолетът излетя, продължих да говоря.

— Признавам, че мисълта наистина да убия жена си ми допада. Имаме предбрачен договор, според който Миранда няма да получи и *половината* от онова, което имам, но въпреки това ще получи много, достатъчно да ѝ осигури комфортен живот до края на дните ѝ. А в договора няма клауза за изневяра. Бих могъл да наема адвокат, да го накарам да наеме детектив и да повдигна обвинение, но ще излезе скъпо и в крайна сметка само ще пропиляя време и пари и ще се опозоря.

— Ако беше дошла при мен и ми бе казала за връзката си, дори да ми бе казала, че е влюбена в Дагет и иска да ме напусне, бих ѝ дал развод — продължих. — Щях да я мразя, но щях да продължа напред. Това, което не мога... не мога да преодолея... е начинът, по който се държаха двамата с Брад в деня, когато ги видях да се чукат в къщата ми. Когато разговарях с тях преди това, бяха толкова спокойни и убедителни. Миранда излъга с такава лекота. Не знам как се е научила да се държи така. Но после се замислих, започнах да сумирам всичко, което знаех за нея, различните начини, по които се държи пред различни хора, и си дадох сметка, че тя е точно такава — плитка, долна лъжкия. Може би дори социопат. Не знам как не съм го видял преди.

— Сигурно се е държала по начина, по който си е мислела, че искаш да я видиш. Как се запознахте?

Разказах ѝ как се запознахме — една лятна нощ на парти по случай новия дом на общ приятел в Ню Есекс. Веднага ми се наби на очи. Другите гости носеха летни рокли и закопчани догоре ризи, а Миранда бе по отрязани джинси, толкова къси, че белите джобове стърчаха от разръфаните ръбове, и тесен потник с мишената на Джаспър Джоунс отпред. Държеше кутия „Пабст Блу Рибон“ и говореше с Чад Павоне, мой колега и приятел, който бе купил къщата, в която празнувахме. Беше отметнала глава и се смееше. Веднага си помислих две неща — че е най-сексапилната жена, която съм виждал, и че Чад Павоне никога през живота си не е казвал нещо смешно, така че на какво се смееше? Побързах да се извърна и затърсих познато лице сред останалите гости. Истината бе, че когато видях Миранда, се почувствах като блъснат в гърдите от внезапното осъзнаване, че жени като нея наистина съществуват извън страниците на мръсните списания и холивудските филми и че тя най-вероятно е тук с някой друг.

Научих името ѝ от жената на Чад. Миранда Хобарт. Гостувала в Ню Есекс за една година. Била нещо като художник и си намерила работа на касата на местен летен театър.

— Има ли си приятел?

— Ако искаш вярвай, няма. Трябва да я заговориш.

— Съмнявам се, че съм неин тип.

— Няма как да разбереш, ако не я попиташ.

Когато в крайна сметка се заговорихме, инициативата беше на Миранда. Партито беше напреднало и аз седях сам на полегатата морава зад къщата на Чад и Шери. През скупчените покриви различавах отблясъка на океана, осветяван периодично от въртящия се лъч на морския фар. Миранда седна до мен.

— Чувам, че си много богат — каза с дълбок глас без никакъв акцент. Думите ѝ излизаха леко завалено. — Всички говорят за това.

Наскоро бях уредил продажбата на малка компания, създавала програма за качване на снимки в интернет, с голяма социална медия — за сума, която дори аз смятах за нелепо огромна.

— Така е — казах.

— Само за твое сведение, няма да спя с теб, защото си богат.

Усмиваше се — предизвикателно.

— Радвам се да го чуя — казах аз. Думите прозвучаха тромаво в собствената ми уста, линията на покривите в далечината леко се килна. — Но се обзалагам, че ще се омъжиш за мен.

Тя отметна глава и се разсмя гърлено. По същия начин я бях видял първия път, когато се смееше на нещо казано от Чад, но отблизо смехът ѝ не изглеждаше престорен. Гледах линията на челюстта ѝ, представях си какво ли е да притисна устни върху мекото на шията ѝ.

— Разбира се, че ще се омъжа за теб — каза тя. — Предлагаш ли ми?

— Защо не? — отвърнах аз.

— И кога ще се женим?

— Може би следващия уикенд. Не мисля, че трябва да действаме прибързано при подобни неща.

— Така е. Това е сериозен ангажимент.

— Просто ми е любопитно — казах аз. — Знам какво внасям в отношенията си, но какво точно внасяш ти? Можеш ли да готвиш?

— Не мога да готвя. Не мога да шия. Мога да бърша прах. Сигурен ли си, че искаш да се оженим?

— За мен ще е чест.

Поговорихме още малко и после се целунахме, направо на моравата. Получи се неловко, зъбите ни изтракаха, брадичките ни се чукнаха една в друга. Тя се изсмя отново, а аз ѝ казах, че сватбата се отменя.

Но не се отмени. Оженихме се. Не седмица, а година по-късно.

— Мислиш ли, че ме е разигравала от самото начало? — попитах Лили. Самолетът бе излетял и се намирахме в онзи особен мехур, известен като пътуване по въздуха, между различни страни, носещи се с ужасяваща скорост на височината на облаците, но в същото време унесени от изкуствено поддържаното въздушно налягане, меките седалки и равномерното мъркане на двигателите.

— По всяка вероятност.

— Но начинът, по който подходи към мен... начинът, по който повдигна темата за богатството ми от самото начало... Изглеждаше като шега, като нещо, което никога не би казала, ако се опитва наистина да си хване съпруг.

— Реверсивна психология. Повдигаш въпроса от самото начало и по някакъв начин всичко изглежда невинно.

Умълчах се, замислен над думите ѝ.

— Хей — продължи тя. — Това, че те е използвала, не означава, че не изпитва чувства към теб, че не сте си прекарвали добре заедно.

— Определено си прекарвахме добре заедно. А сега тя си прекарва добре с друг.

— Как мислиш, какво намира тя у Брад?

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Каква е причината? Тя рискува брака си. Дори да получи половината, сигурно няма да получи онази мечтана крайбрежна къща, която строи. Връзката с Брад може да се окаже катастрофа за нея.

— Много мислих за това. Отначало реших, че е влюбена в него, но сега не мисля, че обича когото и да било. По-скоро е отегчена. Очевидно е приключила с мен, освен като с източник на доходи. Няма да се промени, още е млада и достатъчно красива, за да нарани безброй хора. Може би трябва наистина да я убия, просто да я премахна от този свят.

Обърнах се към съседката си, но не я погледнах в очите. Тя беше отпуснала ръце в скута си и видях, че кожата ѝ е настръхнала. От самолета ли я побиваха тръпки, или причината бях аз?

— *Наистина* би направил услуга на света — каза тя толкова тихо, че трябваше да се наведе леко към нея, докато вдигах очи. — Говоря сериозно. Както вече казах, всеки рано или късно умира. Ако убиеш жена си, ще направиш само онова, което така и така ще ѝ се случи. И ще спасиш други хора от нея. Тя е зло. Тя прави света по-лошо място. А онова, което е направила на теб, е по-лошо и от смъртта. Всички умираме, но не всеки трябва да види любимия си с някой друг. Тя е нанесла първия удар.

В кръга жълта светлина от лампичката за четене виждах множество пъстроцветни петънца в светлозелените ѝ очи. Тя примигна, белите ѝ като хартия клепащи бяха изпъстрени с розово. Близостта на лицата ни беше по-интимна от секса и така се изненадах от внезапния ни контакт очи в очи, колкото бих се изненадал, ако открия ръката ѝ върху чатала си.

— Как да го направя? — попитах и усетих, че и аз настръхвам.

— Така, че да не те хванат.

Разсмях се и временната магия се развали.

— Толкова лесно?

— Толкова лесно.

— Още едно питие, сър? — Стюардесата, висока брюнетка със стройни бедра и яркорозово червило, сочеше празната ми чаша.

Исках още едно, но обръщането на главата ми към нея предизвика внезапно замайване и отказах. Помолих я за вода. Когато се обърнах обратно, съседката ми се прозяваше, разперила ръце, пръстите ѝ докосваха меката облегалка на седалката пред нея.

— Уморена си — казах аз.

— Малко. Но нека да продължим. Това е най-интересният разговор, който съм водила в самолет.

За момент изпитах колебание. Наистина ли това беше просто интересен разговор? Направо я чувах как разказва на приятелка на следващия ден: „Няма да повярваш какъв тип срещнах на летището... Ненормалникът ми разказа най-подробно как смята да убие жена си“. Сякаш прочела мислите ми, тя докосна ръката ми.

— Извинявай. Прозвуча лекомислено. Приемам това сериозно, или толкова сериозно, колкото на теб ти се иска да го приема. Играем на пълна истина, нали така? А истината е, че нямам морален проблем, че ще убиеш жена си. Тя те е излъгала. Използвала те е, омъжила се е за теб. Харчила е спечелените от теб пари, а сега ти изневерява с мъж, който също взема парите ти. Напълно си го заслужава, ако питаш мен.

— Господи. Ти *наистина* не се майтапиш.

— Така е. Но аз съм само една непозната, която седи до теб в самолет. Сам трябва да решиш. Има голяма разлика между това да искаш да убиеш жена си и наистина да го направиш. И още по-голяма между това да убиеш някого и да ти се размине.

— От личен опит ли го казваш?

— По този въпрос се позовавам на Петата поправка^[1] — каза тя с нова прозявка. — Май ще подремна малко. Ако нямаш нищо против. Ти продължавай да мислиш за жена си.

Отпусна облегалката си назад и затвори очи. Помислих дали и аз да не направя опит да поспя, но не ме свърташе. Вярно беше, че обмислях съвсем реалната възможност да убия жена си, но сега го бях казал на глас. При това на човек, който май смяташе идеята за добра. Сериозно ли говореше тази жена? Обърнах се и я погледнах. Тя вече

дишаше дълбоко. Загледах се в профила ѝ, в деликатния ѝ нос с лека чупка на върха, затворените устни, горната съвсем леко издадена над долната. Дългата ѝ леко вълниста коса беше прибрана зад малко ухо, което не беше продупчено. Най-тъмните лунички бяха по носа, но когато се вгледах по-внимателно, видях, че по-голямата част от лицето ѝ е покрита с малки лунички, същинска галактика от едва видими петънца. Тя внезапно си пое дъх така дълбоко, че гърдите ѝ се повдигнаха, и се обърна към мен. Извърнах се, когато главата ѝ легна на рамото ми.

Останахме в тази поза доста време, поне час. Ръката ми, която не исках да помръдна, започна да ме боли, после изтръпна, сякаш изобщо я нямаше. Поръчах си още един джин с тоник и се замислих за онова, което бе казала за убийството. Имаше смисъл. Защо отнемането на живот трябва да се смята за толкова ужасно деяние? След съвсем кратко време тази планета ще бъде населена изцяло от нови хора, а всички, които я обитават сега, ще са умрели, някои ужасно, а други за един миг, сякаш някой е натиснал копче. Истинската причина убийството да се смята за такова престъпление е заради онези, които са останали. Близките, обичаните. Но ако някой не е бил истински обичан? Миранда имаше роднини и приятели, но през трите ни години брак бях започнал да разбирам, че всички те дълбоко в себе си знаят какво представлява тя. Евтина използвачка, задоволяваща се да постига своето благодарение на външния си вид и свикнала да ѝ се угажда. Щяха да скърбят за нея, но ми бе трудно да си представя, че наистина ще липсва на някого.

Самолетът започна леко да се подрусва и дълбокият глас на пилота се разнесе по високоговорителите:

— Драги пътници, попаднахме в лека турбулентност. Ще ви помоля да се върнете на местата си и да се закопчаете, докато не минем през зоната.

Довърших питието си и в същия миг самолетът рязко пропадна, подобно на кола, която бързо се спуска от хълм. Някаква жена зад мен възкликна уплашена, а новата ми съучастничка се събуди със стряскане и погледна нагоре към мен със зелените си очи. Не знам дали бе по-изненадана от пропадането на самолета, или от това, че се е сгушила в мен.

— Просто турбулентност — казах аз, макар че стомахът ми, който се беше преобърнал от рязкото движение, се бе свил на топка от страх.

— О. — Тя се протегна и разтърка очи с длани. — Сънувах.

— Какво сънува?

— Вече не помня.

Самолетът се раздруса още няколко пъти, след което продължи гладко.

— А аз си мислех за разговора ни — казах аз.

— И какво?

[1] Петата поправка към Конституцията на САЩ дава право на честен процес и забранява издаване на осъдителни присъди, основаващи се единствено на самопризнания — Б.пр. ↑

4. ЛИЛИ

Година преди пристигането на Чет, когато прекрасната ми оранжева котка Бес бе все още жива, една сутрин я намерих при оградата на зеленчуковата градина, притисната от огромен черен уличен котарак. Бес съскаше, козината ѝ бе настръхнала, но бе ясно, че отстъпва. Гледах как котаракът скочи на гърба ѝ и заби нокти в бедрата ѝ. Зная, че котките не пицят, но това е единственият начин, по който бих могла да опиша звука, издаден от Бес. Почти човешки писък на ужас. Втурнах се напред, заплясках с ръце и котаракът избяга. Отнесох Бес в къщата и проверих козината ѝ за кръв. Нямаше, но аз знаех, че ужасният котарак ще се върне.

— Просто дръж Бес вътре — каза майка ми.

Опитах се, но Бес плачеше при вратата, а точно през този семестър баща ми провеждаше семинар вкъщи; във вторник и четвъртък вечер идваха студенти, които излизаха отвън да пушат на стъпалата и Бес лесно можеше да се измъкне.

Беше пролет, времето започваше да се стопля и спях на открит прозорец. Една сутрин, точно преди изгрев, чух Бес да мяука ужасено отвън. Нахлузих маратонките си и тичешком излязох в задната градина. Видях ги веднага в сивата светлина на утрото. Бес отново беше притисната към оградата, ужасният черен котарак бе приклепнал и готов за атака. Двамата бяха замръзнали в ужасния момент като някаква диорама от Националния исторически музей. Заплясках с ръце и завиках, но бездомникът просто обърна грозната си муцуна към мен, изгледа ме с безразличие и отново насочи вниманието си към Бес. Веднага разбрах, че ще убие Бес, ако му се удаде възможност — може би не тази сутрин, но все някога, и че аз не мога да направя нищо, за да му попреча.

В края на недовършения заден двор имаше купчина камъни за настилка. Бяха там от толкова време, че някои бяха покрити с мъх. Взех най-големия, който можех да вдигна; ръбовете му бяха остри и бе хлъзгав от росата. Тръгнах тихо и бързо, за да заста на зад котарака.

Нямаше нужда да стъпвам тихо. Той не се страхуваше от мен и цялото му внимание бе насочено да тероризира Бес. Без да се замислям, вдигнах камъка над главата си и го стоварих отгоре му с всички сили. Котаракът обърна глава в последния миг и измяука, когато острият ръб удари черепа му, а останалата част на камъка го затисна. Бес побягна с такава скорост, с каквато не я бях виждала да се движи. Тялото на котарака потръпна и замря. Обърнах се към къщата; очаквах да видя как някой пали лампата, събуден от звука на убийството, но всичко беше притихнало.

Оказа се лесно.

Капакът към мазето беше отключен. Слязох предпазливо по хлъзгавите от мъртви листа стълби, затърсих пипнешком и намерих една от пластмасовите лопати за сняг, оставени до стената. С ръба ѝ магнах камъка от котарака, после я подпъхнах под безжизненото тяло. Не видях никакви поражения по грозната му глава; ужасявах се, че не е мъртъв, а само зашеметен и че всеки момент ще скочи със съскане и ще ми се нахвърли, за да си отмъсти. Но когато вдигнах котарака, той се отпусна като парцал и внезапно ме лъхна воня на изпражнения — беше изпразнил червата си в момента на смъртта. Бях очаквала кръв, но не и лайна. От миризмата ми призля, но бях доволна, че съм убила противния котарак.

Не се оказа толкова тежък, колкото си мислех — сплъстената му козина създаваше впечатлението, че е по-едър, отколкото бе в действителност, — но въпреки това тежеше. Успях да го отнеса на десетина стъпки до края на гората и изхвърлих тялото му върху някакви гниеци листа. Около пет минути разравях пръст и шума и го засипвах, докато не го покрих напълно. Беше достатъчно. Родителите ми и без това никога не идваха тук.

Върнах се в леглото, разтреперана от студ. Не мислех, че ще успея да заспя отново, но успях, при това лесно.

През следващите няколко дни проверявах трупа на бездомния котарак. Лежеше си там, без никой да го е открил, наоколо бръмчаха мухи, а една сутрин просто изчезна. Сигурно го беше отмъкнал койот или лисица.

Бес се върна към котешкия си живот, влизаше и излизаше от къщата, а понякога, когато се търкаше в глезените ми или мъркаше в

скута ми, си представях, че ми благодари за онова, което бях направила. Беше си върнала царството и всичко на света беше наред.

След преживяването с Чет в нощта на партито веднага си помислих за случката с бездомния котарак. Тя ме караше да си представям, че мога да го убия и да ми се размине. Изглежда, най-важното бе тялото му никога да не бъде открито. И ако наистина беше така, то трябваше да науча някои неща за Чет.

След партито той изчезна за известно време, не излизаше от апартамента и не идваше в къщата. Все пак го видях една вечер. Беше на поляната и гледаше нагоре към прозореца на стаята ми. Тъкмо бях изгасила лампата и се канех да си легна, когато го забелязах — стоеше долу и леко се олюляваше, като дърво на вятъра. Не гледаше мен. Бях оставила прозореца открит и щората леко вдигната, за да влиза свеж въздух. Почувствах се глупаво и се уплаших, в очите ми напиреха сълзи, но си казах, че Чет няма да ме накара отново да се разплача. Вече знаех със сигурност, че той просто изчаква удобен момент да ме изнасили и да ме убие. Бях обмислила дали да не кажа на майка ми за станалото, но реших, че тя ще застане на негова страна, че ще се зачуди защо се връзвам толкова много. А баща ми още беше някъде с поетесата Роуз и ако се съдеше по начина, по който майка ми говореше за това късно вечер, оставах с впечатлението, че няма да се върне. Попитах я веднъж, докато приготвяше огромно количество хумус в кухнята.

— Татко обаждал ли се е?

— Татко ти не се е обаждал — отвърна тя, като наблягаше върху всяка дума за максимален ефект. — Татко ти, както чух, се направил на пълен глупак в Ню Йорк, така че очаквам да го видим в най-скоро време. Нали не си се разтревожила, скъпа?

— Не. Просто се чудех. Ами Чет? Той тръгна ли си?

— Чет ли? Не, още е тук. Защо питаш?

— Просто не съм го виждала. Реших, че може да се е изнесъл от апартамента и ще мога да се върна отново там.

Обичах малкия апартамент над ателието на майка ми, с неговите варосани стени и огромни прозорци. Имаше един стар червен безформен стол, който навремето беше в къщата и после го пренесоха в апартамента. Беше малко скъсан по дъното и пълнежът му

непрекъснато се ръсеше, но въпреки това ми липсваше. Когато апартаментът пустееше, отивах там да чета.

— Пак можеш да идеш. Чет няма да те ухапе.

— Той има ли кола?

— Кола ли? Господи, не ми се вярва. Не мисля, че в момента изобщо има къде да живее, освен тук.

— Тогава как е дошъл тук, щом няма кола?

Тя се разсмя и облиза хумуса от пръстите си.

— Моята буржоазно възпитана дъщеря. Скъпа, не всички имат коли. Взел е влака от града. Защо питаш толкова много за Чет? Не го ли харесваш?

— Не, гаден е.

— Ха, сега наистина говориш като баща си. Е, каквото и да си мислите вие двамата, Чет е истински художник и всички ние правим огромна услуга на света на изкуството, като му осигуряваме място, където да се съсредоточи това лято. Не всичко се върти единствено около теб, Лили, не го забравяй.

Бях измъкнала от майка ми онова, което ми трябваше. Чет нямаше кола и беше пристигнал с влак, което означаваше, че нищо не му пречи да си събере багажа и да се махне. Това правеше работата ми много по-лесна. Започнах да се подготвям, да прекарвам повече време на поляната до старата ферма, където събирах най-големите камъни, които можех да нося. Освен това се постарях Чет да ме вижда — изнесох един стар шезлонг на слънчево място в двора между къщата и ателието. Не исках да продължава да ме избягва, тъй като беше особено важно да ми се доверява до известна степен, да установи някаква връзка с мен. Първите няколко дни, докато лежах на слънце и четях със слушалки на ушите, Чет не се появи. Веднъж или два пъти ми се стори, че виждам силуета му в стъклената врата на апартамента и че ме гледа. Но един ден той излезе навън да изпуши цигара и застана на горната площадка в омащания си с бои комбинезон, под който нямаше риза. Надникнах над романа на Агата Кристи, който четях, и той ми кимна и вдигна ръка за поздрав. Инстинктивната ми реакция бе да не му обърна внимание, да не му доставя удоволствие с отговора си, но се насилих също да вдигна ръка и да му махна.

Когато излязох да чета на следващия ден, беше горещо и задушно — от онези дни, когато се будиш плувнала в пот, вземаш

студен душ и започваш да се потиш веднага щом излезеш от банята. Сложих си зелените бикини. Имах ги от две години, но тялото ми не се беше развило особено. Горницето ми ставаше, макар че долу, при бедрата, малко ме стягаха. Отгоре обух шортите, които измолих от майка си в началото на лятото. Бяха на разноцветни карета и тя каза, че с тях приличам на някой Кенеди, но въпреки това ми ги купи. Отнесох книгата и крема против слънце при шезлонга, който беше обърнат към апартамента на Чет. Мразя слънцето и горещината. Червенокоса съм и луничава и от слънцето луничките ми само потъмняват. Омазах се с крем против слънце, като се мъчех да си спомня дали голямото число, отбелязано на бутилката, е добро или лошо. Поглеждах към апартамента и скоро забелязах Чет да наднича през прозореца. Можех да видя как оранжевото огънче на цигарата му светва и угасва. Минаха петнайсет минути, слушах музика и четях „Стаена смърт“, когато Чет се появи с чаша кафе, слезе по стълбите на ателието и небрежно тръгна към шезлонга ми.

— Здравсти, Лили — каза той, след като спря почти до мен. Вече вдигналото се високо слънце осветяваше косъмчетата по голите му ръце и раменете му, така че той направо блещукаше. Миришеше така, сякаш не се е къпал от дни.

Отвърнах на поздрава му.

— Какво четеш?

Понечих да вдигна пренебрежително книгата към него, но си спомних, че трябва да съм малко по-мила, за да не заподозре нищо, когато по-късно отида в апартамента.

— Агата Кристи. От поредицата с мис Марпъл.

— Супер — каза той и сръбна шумно от кафето си. Като всичките му неща, чашата беше оплескана с бои. — Как е? — попита ме.

Знаех, че пита дали нещата са добре помежду ни след онова, което стана в нощта, когато дойде в стаята ми. Искаше да разбере дали помня, че е бил там.

— Нормално — казах аз.

Той закима.

— Ужас, тук е адска жега.

Свих рамене и отново насочих вниманието си към книгата. Бях направила достатъчно, а и не ми се искаше да говоря повече с него.

Преструвах се, че чета, но усещах, че той продължава да ме оглежда. Потта се беше събрала там, където двата триъгълника на бикините ми се срещаха, и една капка се стичаше бавно надолу по гръдния ми кош. Насилих се да не я избърша пред Чет, макар че усещането бе непоносимо, сякаш очите на Чет ме разрязваха като скалпел. Накрая той отново отпи дълга глътка кафе и се махна.

Баща ми се върна. Имаше много викане и малко сълзи. Руснакът си замина и за известно време родителите ми бяха постоянно заедно, пиеха както винаги в задния двор и слушаха джаз. Имаше няколко причини да се радвам, че баща ми се е върнал; едната бе, че тъй като вниманието на родителите ми е обърнато един към друг, можех да се съсредоточа върху задачата си да се отърва от Чет. Бях нагласила всичко идеално на поляната, купчината камъни растеше всеки ден, а въжетото бе на мястото си при старата стена. Оставаше само да избира идеалния ден, когато никой няма да забележи как пресичам предния двор до апартамента на Чет, нито ще види как двамата отиваме заедно в гората. Денят се оказа един спокоен четвъртък три дни след завръщането на баща ми. Прекарах следобеда в стаята си, препрочитах „Чудноватият дом“ и слушах приглушените звуци на пиещите ми родители. Бяха започнали с бутилка вино на обед, после излязоха на двора и продължиха с джин и музика. Когато свърши последният албум, не пуснаха нов и чух как вратата на спалнята им се затваря, а после смях. Погледнах през прозореца; тъкмо започваше да се смрачава, сенките от близката гора се издължаваха по обраслия с бурени двор. Моментът беше идеален. Нямахме други гости, а родителите ми едва ли щяха да напуснат спалнята си до сутринта.

Сложих си джинси, чорапи и маратонки. Щеше да има комари и не исках да ме хапят по глезените. Намерих къс бял потник, който имах от няколко години. Имаше избродирана пеперуда и ми бе малко тесен. Исках да съм сигурна, че Чет ще ме последва до поляната. Пъхнах в джоба си малкото ножче, което ми беше подарил дядо Хендърсън. Не смятах да го използвам, но се чувствах добре от допира му върху бедрото ми. Чет беше непредсказуем и не исках да се опита да прави секс с мен, преди да стигнем до кладенеца. Освен това взех

малко фенерче от горното чекмедже на бюрото до стълбата. В гората бе винаги тъмно, особено привечер.

Излязох от предната врата и слязох по дървените стъпала до асфалтираната алея. Прекосих двора, внезапно разтревожена, че се стъмва прекалено бързо. Зад ателието небето беше покрито с розови облаци, които приличаха на нарисувани с акварел. Докато минавах покрай шезлонга, надуших цигарен дим и погледнах нагоре точно когато Чет излизаше на площадката. Идеално. Нямах да ми се налага да чукам на вратата и да се безпокоя, че ще ме замъкне в апартамента.

— Здравсти, малка Лил — каза той завалено.

Спрях и го погледнах.

— Чет, ще ми направиш ли една услуга? — Не знам дали се бях обръщала към него по име досега и думата прозвуча странно в устата ми, като ругатня, която не би трябвало да изричам.

— Услуга? Всичко за теб, моя Жулиета, моя роза с всевъзможни имена. — Той скръсти ръце на гърдите си. Знаех, че се мъчи да имитира Шекспир, но не му се получаваше. Жулиета е на балкона, а Ромео е долу, нали така.

— Благодаря. Ще слезеш ли?

— Заради теб отивам навсякъде, моя Жулиета — каза той и метна цигарата в широка дъга. Тя падна на алеята, разхвърчаха се искри. Той влезе в апартамента и го зачаках. Мислех си, че ще съм нервна, но не бях.

5. ТЕД

След като взехме багажа си в „Логан“, минахме покрай чакащите таксите пред Терминал Е и продължихме към централния паркинг. Лили ме спря веднага щом останахме сами на тъмната площадка. Пилотът ни беше казал, че температурата в Бостън е дванайсет градуса, но заради шепнещия гонещ сухите листа вятър изглеждаше много по-студено.

— Да се видим след седмица — каза тя. — Ще си изберем място. Ако размисля, няма да дойда. Или ако ти размислиш, не идвай и сякаш този разговор никога не се е състоял.

— Добре. Къде да се срещнем?

— Избери място, където не познаваш никого — каза тя.

Замислих се за момент.

— Добре. Какво ще кажеш за Конкорд?

— Конкорд, Масачузетс или Конкорд, Ню Хампшър?

— Масачузетс.

Разбрахме се да се срещнем следващата събота в три следобед в бара на „Конкорд Ривър Ин“.

— Няма да остана шокирана, ако не се появиш — каза тя. — Нито пък разстроена.

— Същото — казах аз и си стиснахме ръцете.

Стори ми се странно официално да се ръкуваш с човек, който ти е предложил помощ да убиеш жена си. Лили се разсмя неловко, сякаш се чувстваше по същия начин. Ръката ѝ се губеше в моята и имах чувството, че държа крехък порцелан. Устоях на желанието да я придърпам към себе си. Вместо това попитах:

— Сериозна ли си?

Тя издърпа ръката си.

— Ще разбереш след седмица.

В събота пристигнах рано в „Конкорд Ривър Ин“. Когато Лили ми каза да избира място, където никой не ме познава, се спрях на Конкорд и макар да бе вярно, че не познавах никого там, също така вярно бе, че градът бе изиграл важна роля в детството ми. Израснах в Мидълхам, на петнайсетина километра западно от Конкорд и на около четирийсет и пет от Бостън. Мидълхам е стара фермерска общност, плъзнала по открити поля и новозасадени гори. През 70-те градчето бе преживяло две мащабни разраствания — задънени улици с имена на дървета, които вече не растяха там, и парцели от по четири декара със сглобяеми къщи, които да приютят служители от близката „Лекстроникс“ — компанията, в която работеше баща ми.

Баща ми Бари беше завършил МТИ и бе компютърен програмист по времето, когато повечето хора нямаха представа какво е компютърен програмист. Запознал се с Илейн Харис, майка ми, в „Лекстроникс“, където тя била рецепционистка и несъмнено най-красивата жена, която бил виждал. Не знам дали баща ми е излизал с някое момиче преди да срещне майка ми на трийсетгодишна възраст, но бих останал шокиран, ако е имал други приятелки. Майка ми пък, след като навършила двайсет, имала разпадаща се и подновяваща се връзка с друг възпитаник на Бостънския университет, който играл две години професионален хокей, преди травма в коляното да сложи край на кариерата му. Веднъж ми каза, че след като връзката им приключила — и когато осъзнала, че е пропиляла осем години с „плейбой“, — се заклела, че ще си намери обикновен, скучен и надежден съпруг. И този съпруг се оказал Бари Севърсън. Излизали два месеца, били сгодени още два, след което се оженили на скромна церемония в Уест Хартфорд, Кънектикът, където живеела майка ми.

Причината Конкорд да стане важно място за мен бе, че майка ми мечтаеше да се преместим там. В началото на брака решила, че мрази izolацията на Мидълхам, и станала луда по това богато предградие с неговите къщи с фронтони, добре облечени домакини и скъпи бижутерски магазини. На баща ми му прилявяше само като чуе за Конкорд, така че майка ми ме обличаше и ме завеждаше, понякога с по-голямата ми сестра, на обяд в Конкорд, често в „Конкорд Ривър Ин“, след което обикаляхме магазините; тя си купуваше нови костюми, бижута, рокфор и пино гри от „Конкорд Чийс Шоп“. Нито баща ми, нито аз се изненадахме, когато през втората ми година в гимназията

„Дартфорд-Мидълхам“ майка ми напусна баща ми и се премести в апартамент под наем на главната улица в центъра на Конкорд. Остана да живее там една година, след което замина за Калифорния с някакъв разведен адвокат.

Баща ми, вече пенсионер, още живее в Мидълхам и се е посветил на създаването на диорами за Войната за независимост. Посещавам го в четвъртък вечер. Ако температурата е над петнайсет градуса, той ми прави стек на грил. Ако е по-студено, готви чили. Сестра ми идва веднъж на две години за Деня на благодарността. Виждам я само тогава, тъй като тя живее на Хаваите с втория си съпруг и четирите му деца. Вижда майка ми много по-често, защото тя още живее в Калифорния и защото майка ми и сестра ми са си лика-прилика. Понякога си мисля, че с развода семейството ни се раздели по полов и географски признак — баща ми и аз останахме на изток, а майка ми и сестра ми заминаха на запад.

Докато изкачвах стъпалата на „Конкорд Ривър Ин“, нямаше как да не се сетя как с майка ми сядяхме в облепената с тапети зала и си поръчвахме морски дарове, как майка ми отпиваше „Пинк Лейди“, а аз „Пепси“ с резен лимон. С Лили се бяхме разбрали да се срещнем не в ресторанта, а в бара. Бях забравил обаче, че в подобния на заешка бърлога хотел има два бара — уютно Г-образно заведение точно срещу ресторанта и по-голям бар в задната част. Избрах по-малкия, защото бе празен и защото от мястото си можех да следя коридора, водещ към бара в дъното. Поръчах си „Гинес“ и си заповядах да отпивам бавно. Нямах намерение да се напивам този следобед.

Бях прекарал много време с жена си през седмицата след завръщането ми от Лондон. Миранда бе пълна с идеи за обзавеждане на къщата в Мейн. Имахме антикварна маса за карти в библиотеката и тя я бе покрила с изрезки от каталози и распечатки от интернет. Мъчех се да не мисля за нея и Брад Дагет, докато тя ми показваше едно по едно нещата, които задължително трябвало да има в къщата. Съгласих се с всичко — с подовото отопление във всички бани, с готварската печка „Вайкинг“ за двайсет хиляди долара, с вътрешния басейн. И докато се съгласявах, онова, което ме крепеше, бе знанието, че тя ще умре и аз ще съм онзи, който го е направил. Мислех си за това през цялото време, въртях идеята в ума си, сякаш разглеждах диамант от всеки възможен ъгъл, търсех несъвършенства или пукнатини, чувство

за вина и колебания, но не виждах такива. Открих единствено потвърждение на убеждението си, че Миранда е чудовище, което трябва да поразя.

Тя замина за Мейн в четвъртък, като ме накара да обещаая, че ще отида за уикенда. Преди да тръгне, ме замъкна в библиотеката да ми покаже още няколко неща, които искаше да поръча от купчината си каталози. После зареди на мобилния си телефон картина, за която смяташе, че ще подхожда идеално за трапезарията.

— Два седемдесет и пет на метър и осемдесет — каза тя. — Ще стои чудесно на южната стена.

Погледнах малкото изображение. Оказа се глава на мъж, чиито уши горяха.

— Това е автопортрет на Мат Кристи — каза тя. — Гарантирано добра инвестиция. Проучи го, ако не ми вярваш. — И после каза някаква нелепа сума в изречение, включващо и израза „добра сделка“.

— Ще си помисля — казах аз.

Тя леко подскочи, без всъщност да отделя краката си от пода, и ме целуна.

— Благодаря, благодаря. — Постави ръка на чатала ми и прокара пръст по ципа на джинсите ми. Въпреки неприязънта ми към нея се възбудих. — Когато дойдеш в Мейн, ще ти се отблагодаря подобаващо, става ли? — каза тя гърлено.

Изпитах внезапно желание да я обърна и да я наведа над масата за карти по начина, по който видях да я чука Брад Дагет, но нямах доверие на самия себе си. Не бях сигурен дали няма да размажа лицето ѝ в каталозите и дали няма да я нарека мръсна кучка. Вместо това ѝ казах, че вероятно ще съм в Мейн най-рано в събота вечерта. Тя не изглеждаше особено разочарована.

Тя си събра нещата за дългия уикенд и аз я изпратих до гаража. Натоварих багажа ѝ в миникупъра и казах:

— Надявам се Брад да не ти създава неприятности. Толкова време прекарвате заедно.

— Какво искаш да кажеш?

— Не ти се е пробвал, нали?

Тя се обърна и ме погледна замислено.

— Брад ли? Не, той е абсолютен професионалист. Защо, да не би да ревнуваш?

Каза го съвършено, със смес от изненада, замисленост и небрежност. Ако не ги бях видял през бинокъла, никога нямаше да повярвам, че между жена ми и контрактора ми има нещо. През първите години с Миранда мислех за нея като за човек, при когото всяка емоция е видима и открита, човек, който не е способен да лъже. Как беше възможно да съм се лъгал толкова?

Тя се настани зад волана, прати ми въздушна целувка и изкара колата от гаража. Заля ме вълна на увереност. Няколкото ѝ прости думи, отричащи връзката ѝ с Брад, заличиха всички съмнения в мен.

Лили закъсняваше и докато отпивах бавно от бирата, започнах да се убеждавам, че няма да дойде. Изпитвах странна комбинация от облекчение и разочарование. Ако не я видех никога повече, животът ми щеше да се върне в нормалното си течение. Можех ли честно да кажа, че бих могъл да убия жена си без нейната помощ и окуражаване? Бих ли се съгласил дори да опитам? И ако го направех, какво би попречило на Лили да иде в полицията и да каже, че съм споделил плановете за престъплението си в момент на пиянско откровение по време на трансатлантически полет? Не, ако Лили не дойдеше, щях да се изправя срещу жена си, да ѝ кажа, че знам за изневярата ѝ, и да поискам развод. Щеше да последва цяла вечност на правни схватки и ритуални унижения, но щях да ги преживея. Миранда щеше да вземе много от парите ми, дори с предбрачния договор, но аз можех да направя още. А Брад щеше да получи онова, което заслужаваше. Жена ми.

Но част от разочарованието, което изпитвах, докато седях сам в бара, вече убеден, че никога повече няма да видя Лили, се дължеше на факта, че тайно се надявах причината за тази среща да е и романтична. Не можех да престана да мисля за бледото ѝ прекрасно лице, за усещането на малката ѝ ръка в моята. Може би една връзка с Лили щеше да е начинът, по който наистина да си отмъстя на Миранда и Брад. Око за око. И не ми убягваше фактът, че мястото, което бях избрал за среща, е хотел. Буквално усещах десетките празни легла точно над гредите на тавана на бара.

Както бях правил през цялата седмица, започнах трескаво да реконструирам нощния полет до Бостън, внезапната поява на жената,

която искаше да ми помогне да убия съпругата си. Помнех вечерта много добре, въпреки джина. Всъщност я помнех идеално, дума по дума, макар че всичко ми изглеждаше като някакъв нереален сън. Не бях сигурен, че всичките ми спомени са ясни и дали не съм започнал да проектирам собствените си желания и възжеления. Разбира се, след прибирането ми у дома се опитах да намеря някаква информация за Лили. Посетих сайта на колежа Уинслоу и попаднах на суха страница, която обобщаваше целите и постиженията на архива. Имаше само две имена. Ото Лемке, архивар на колежа, и Лили Хейуърд, архивар. И двамата имаха телефонни номера, но електронната им поща бе обща — archives@winslou.edu. Претърсих мрежата за допълнителна информация за Лили Хейуърд, но не намерих нищо свързано с нея. Нямаше страница във Фейсбук, нито в друга социална мрежа. Нямаше снимки. Не останах изненадан. Тя не изглеждаше от хората със значително присъствие в интернет. А дори да имаше такова, то едва ли щеше да хвърли някаква светлина върху онова, което наистина исках да науча. Защо една непозната се съгласява да помогне на някой да убие жена си? Каква ѝ е ползата от това?

Тъкмо приключих бирата си, когато я видях. Вървеше бавно по извития коридор и надничаше през вратите. Завъртях се със стола си и ѝ магнах.

— Тук си — каза тя леко изненадано.

— Ти също — отвърнах. — Да идем на някоя от онези маси. Какво да ти взема?

Тя поиска чаша бяло вино. Поръчах совиньон бланк и втора бира за мен и занесох чашите до масата в ъгъла, която бе избрала. Изглеждаше точно така, както я помнех, само че този път дългата ѝ червена коса беше прибрана в семпъл кок. Докато поставях виното пред нея, тя събличаше сивото си сако. Бузите ѝ бяха зачервени от вятъра навън.

Последва неловък момент, през който отпивахме от питиетата си, без да кажем нищо.

— Прилича ми на лоша втора среща — отбелязах, за да разчупя леда.

Тя се разсмя.

— Май и двамата не сме очаквали другият да дойде.

— Не знам. Мислех, че ще дойдеш.

— Май не очаквах *ти* да дойдеш. Реших, че на сутринта си се събудил с ужасен махмурлук и смътен спомен, че си замислял убийството на жена си.

— Наистина имах ужасен махмурлук, но си спомням всичко, за което си говорихме.

— Още ли искаш да я убиеш? — Каза го така, сякаш ме пита дали още искам да си поръчам пържени картофи. Но в очите ѝ проблясваха весели искри, или може би предизвикателство. Дразнеше ме.

— Повече от всякога — казах аз.

— Тогава мога да ти помогна. Ако още искаш помощта ми.

— Затова съм дошъл.

Загледах я как се обляга леко назад и как насочва вниманието си към малкия бар. Проследих погледа ѝ по грубия дървен под и тавана, който не бе по-висок от два и десет. В заведението имаше само един друг клиент, мъж с костюм, който бе заел освободения ми стол на бара и пиеше ирландско кафе с бита сметана.

— Мястото подходящо ли е? — попитах.

— Никой не знае, че си тук, нали?

— Идвал съм тук и преди, но не, не познавам никого в Конкорд.

Помислих си за майка ми, за годината, през която тя бе живяла тук. Запитах се дали е посещавала този бар. Дали не беше идвала тук, за да си търси втори съпруг? Дали не се бе запознала в този бар с разведения Кийт Доналдсън, който я бе уговорил да се премести в Калифорния? Не бяха женени, но тя още беше в Калифорния, вече с друг мъж. Виждах я по-рядко от веднъж годишно.

— Изглеждаш ми нервен — каза Лили.

— Да, нервен съм. Не мислиш ли, че щеше да е странно, ако не съм нервен?

— Защо си нервен? Заради това, което смятаме да направим, или заради мен?

— И двете. Точно сега се чудя защо си тук. Част от мен си мисли, че си от някоя служба и ще ме запишеш как споделям, че искам да убия жена си.

Лили се разсмя.

— Не нося микрофони. Ако не бяхме на такова публично място, щях да ти позволя да ме обискираш. Но дори да носех микрофон, как

бих могла да те арестувам само защото възнамеряваш да убиеш жена си? Това няма ли да е вкарване в капан?

— Сигурно. Бих могъл да кажа, че се опитвам да те прелъстя с приказки, че искам да убия жена си.

— Първокласно обяснение. Така ли е?

— Кое? Това, че се опитвам да те прелъстя ли?

— Да.

— Да не би още да играем играта от самолета? За пълната истина? Тогава няма да излъжа и ще ти кажа, че не съм го мислил по този начин, но не, всичко, което казах за жена си и как приемам ситуацията, е вярно. Бях напълно честен с теб по време на полета.

— И аз с теб. Искам да ти помогна.

— Вярвам ти — казах аз. — Просто не разбирам напълно мотивите ти. Наясно съм какво аз ще получа от онова, което замисляме...

— Бърз развод — каза Лили и отпи малка глътка вино.

— Да, много бърз развод...

— Но се питаш аз какво ще получа, така ли?

— Да. И бих искал да разбера.

— Помислих си, че ще се зачудиш — рече тя. — Щях малко да се разтревожа, ако не беше. — Фиксира ме с поглед. — Помниш ли как ти казах какво е мнението ми за убийството? Че смятам, че не е така неморално, както го приемат всички. Наистина го вярвам. Хората много говорят колко свещен е животът, но на този свят има толкова *много* живот и когато някой злоупотреби с властта си, или с любовта, както е злоупотребила Миранда с твоята любов, този човек заслужава да умре. Изглежда като много крайно наказание, но аз не мисля така. Всеки разполага с цял живот, дори той да приключва рано. Всеки живот е завършен. Нали знаеш онзи цитат от Т. С. Елиот?

— Кой по-точно?

— „Мигът на розата и мигът на тисовото дърво са еднакво продължителни“. Знаем, че не е оправдание за убийство, но си мисля, че цитатът подчертава колко много хора смятат, че всички човешки същества заслужават дълъг живот, докато всъщност какъвто и да било живот е може би повече, отколкото заслужава всеки от нас. Мисля, че за повечето хора животът е фетиш до такава степен, че позволяват на другите да се възползват от тях. Съжалявам, отклоних се. Когато те

срещнах в чакалнята на летището и когато разговаряхме в самолета, ти реши да ми кажеш, че кроиш планове да убиеш жена си, и ми позволи да споделя с теб моята гледна точка за убийството. Това е. Харесва ми да разговарям с теб и ако възнамеряваш сериозно да убиеш Миранда, ще ти помогна по всякакъв начин, по който мога.

Бях забелязал как по време на кратката си реч се бе разгорещила, как лицето ѝ се обръщаше към мен като някакъв слънцепоклонник, обърнат към слънцето, за да поеме колкото се може повече от лъчите му. После се отдръпна в себе си, сякаш бе разкрила твърде много. Започна да върти чашата между пръстите си, държеше я за столчето. Запитах се за момент дали не е побъркана и веднага щом ми мина тази мисъл, реших въпреки това да продължа с главата напред. Познавах добре това чувство. По същия начин бях направил страхотно много пари — като поемах необмислени рискове.

— Искам да го направя — казах аз. — И искам да ми помогнеш.

— Ще ти помогна.

Тя отпи отново от виното, чашата ѝ заблестя от светлината на месинговия аплик над нея и отраженията заиграха по бледото ѝ лице. Помислих си, че изглежда още по-прекрасна с прибраната назад коса, но също и по-сурова. Напомняше ми за модел от някой от каталозите на жена ми. Каталози, пълни с високи, богати на вид момичета с джинси и вълнени костюми, позиращи до коне или пред провинциални къщи от камък. Моделите от нейните каталози никога не се усмихваха.

— Имам един въпрос — казах аз. — Колко точно хора си убила?
— Исках да прозвучи като шега, да ѝ дам начин да се измъкне от въпроса, но също исках да знам дали е практикувала онова, което проповядва.

— Няма да отговоря на този въпрос — каза тя. — Но само защото все още не се познаваме достатъчно добре. Обещавам ти обаче, че след като жена ти умре, ще ти кажа всичко, което поискаш. Няма да имаме никакви тайни. Очаквам го с нетърпение.

Лицето ѝ омекна, докато го казваше, и изпитах чувството, че притихналото помещение се изпълва с намек за обещан секс. Чашата ми беше празна.

— Мислила ли си за това как трябва да стане? — попитах аз.

— Да, и то много — каза тя и побутна чашата си напред, докато не се изравни с моята. — Имаме едно огромно предимство и това

предимство съм аз. Мога да ти помогна и никой не знае, че изобщо сме се срещали. Аз съм невидим съучастник. Мога да ти осигуря алиби и тъй като никой не знае, че се познаваме, полицията ще ми повярва. Двамата с теб нямаме никакви общи връзки. А освен това има и други начини, по които да ти помогна.

— Не очаквам ти да извършиш убийството вместо мен.

— Знам, че не очакваш. Просто като ти помагам, можем много да намалим шансовете да бъдем хванати. Това е най-трудната част. Самото извършване на престъплението е лесно. Хората го правят непрекъснато. Но на повечето не им се разминава.

— И как ще се размине на нас?

— Номерът да извършиш убийство и да не те хванат е да скриеш тялото толкова добре, че никой да не го намери. Щом не е имало убийство, не може да има и убиец. И има много начини да скриеш труп. Можеш да го оставиш на видно място, но да направиш така, че да изглежда обратното на онова, което се е случило в действителност. Точно така трябва да стане с Миранда, защото ако изчезне, полицията ще я търси, докато не я открие. Когато полицаите огледат тялото ѝ, то трябва да им разкаже история, която няма нищо общо с теб. Трябва да ги поведе в посока, в която никога не си тръгвал. Имам въпрос към теб. Какво е отношението ти към Брад Дагет?

— Какво искаш да кажеш?

— Имаш ли мнение дали трябва да живее, или да умре?

— Определено имам. Искам да умре.

— Добре — каза тя. — Така нещата стават много по-лесни.

6. ЛИЛИ

Когато Чет излезе от апартамента си и слезе на двора при мен, изпитах облекчение, че е облякъл риза под комбинезона си. Въпреки това продължаваше да вони като вкиснат ябълков сайдер. Казах му, че съм намерила нещо на поляната от другата страна на гората и че искам да ми помогне. Казах му, че бих помолила баща си, но той е зает. Чет изсумтя солидарно, сякаш знаеше, че родителите ми са се уединили в спалнята си.

Влязохме в тясната ивица борова гора, която отделяше нашия имот от запустелия съседен парцел.

— Ходил ли си на поляната? — попитах. Той вървеше зад мен и леко се препъваше, вдигнал свита ръка, сякаш се страхуваше някой клон да не го перне през лицето.

— Разходих се до старата железопътна линия, когато дойдох тук — отвърна той.

Релсите бяха в противоположната посока на тази, в която се движехме.

— Поляната е страхотна — казах аз. — Намира се зад една стара ферма, в която не живее никой. Много често ходя там.

— Далеч ли е?

— Точно след гората.

Прескочихме порутената каменна стена, която минаваше покрай дърветата. На призрачната светлина на спусналото се над хоризонта слънце цветовете на пръснатите по поляната цветя изглеждаха като електрически. Небето над нас преливаше от розово в тъмнолилаво.

— Прекрасно — каза Чет и изпитах кратко ирационално раздразнение, че се възхищава на *моята* поляна.

— Ето там. — Закрачих към кладенеца.

— Ти също. И ти си прекрасна.

Насилих се да се обърна и да го погледна.

— Извинявай — каза той. — Помислих си... Господи, виж се само. Изобщо си нямаш представа колко си красива, нали, малка Лил?

Нали нямаш нищо против? Само да погледам. — Олюляваше се леко, едната му ръка търкаше рошавата му брада.

— Може. Но първо искам да ми помогнеш. Там има стар кладенец и долу има нещо завързано за въже, а не мога да го издърпам.

— Страхотно. Да идем да видим. Как си успяла да намериш кладенец тук?

Подминах въпроса му и го поведох през поляната. Знаех за кладенеца от години. Не беше много дълбок. С фенерче можех да видя дъното, където се търкаляха само камънаци и се събираше застояла вода, когато валеше. Дори не бях сигурна дали е кладенец, или просто дълбока яма; можеше да са започнали да копаят кладенец, но да са се отказали. Натъкнах се на него, когато бях на девет и тичах из поляната. Под крака ми се чу кук звук и когато разчистих сухите пожълтели бурени, открих капака на кладенеца, прогнил дървен правоъгълник, който изглеждаше така, сякаш са го сложили, за да не падне някой. Стените на кладенеца бяха иззидани с камък. Тогава няхах фенерче, така че пуснах няколко камъка, за да преценя дълбочината му. Те падаха върху нещо твърдо след около секунда, така че знаех, че не е много дълбок. Помислих си, че сигурно в кладенеца е скрито съкровище или той е врата към някаква по-голяма загадка. Втурнах се обратно за фенерче, но останах разочарована. Кладенецът беше просто дупка в земята.

— Брей, виж ти! — каза Чет, щом му показах кладенеца. — Кога го откри?

— Преди седмица — излъгах аз. — Първо видях въжето и после вдигнах капака. Май не е дълбок, но не мога сама да издърпам въжето. Завързано е за нещо тежко.

Пускането на въжето в кладенеца бе част от приготвянията ми. Изглеждаше старо и износено; бях го намерила в мазето, намерих и един стар метален прът и ги отнесох до поляната преди дни. Овързах здраво единия край на въжето около един от големите камъни, които бях донесла, и го спуснах в кладенеца, след което забих пръта с другия край на въжето дълбоко в пръстта. Не изглеждаше особено истинско, но нямаше значение. Важното беше Чет да поиска да разбере какво има на другия край на въжето. Сутринта бях влязла в банята на родителите си и бях открила нещо в шкафчето — малка туба с надпис ПОМАДА. Бях я донесла и бях намазала въжето, за да е хлъзгаво.

Тревожех се, че въжето лесно може да бъде изтеглено и че Чет ще се справи от изправено положение. Исках да коленичи до дупката. Оказа се, че тревогите ми са напразни. Чет, също като развълнувано момченце, коленичи до кладенеца и хвана въжето.

— Уф, какво е това?

— Не знам — казах аз. — Някаква слуз.

Той доближи пръсти до носа си и помириша.

— Не ми мирише на нещо естествено. Прилича ми на шампоан.

— Може би някой не иска въжето да бъде изтеглено. — Бях се преместила така, че бях точно зад него. Той изви глава, за да ме погледне. Видях как влажното му подпухнало око се взира в гърдите ми. Настръхнах, по кожата ми полазиха мравки.

— Харесваш ли пеперуди? — попита той, без да откъсва поглед от потника ми.

— Ами да — казах и неволно отстъпих назад. Испитах внезапно отвращение и в същото време се ядосах на себе си, че съм довела този мъж на тайната си поляна. Разбира се, че нямаше да му пука какво има на дъното на кладенеца. Единственото, което го вълнуваше, беше сексът. Искаше да напъха пениса си в мен преди да издърпа въжето. Бях постъпила глупаво. Опитах се да измисля какво да кажа, но умът ми бе празен, а устата ми беше пресъхнала.

И тогава Чет попита:

— Не си казала на родителите си за това, нали?

— Не — отвърнах аз. — Само ще ми се ядосат, а ако открият нещо интересно в кладенеца, сигурно няма да ми позволят да го задържа.

— Е, какво пък, да проверим — каза той и отново погледна в кладенеца. — Така, какво ще получа аз, ако долу има сандък със съкровище?

Правеше точно онова, което са надявах — спускаше ръце надолу по въжето, за да го хване по-добре. Почти напъха глава в кладенеца.

— Гледай да не паднеш — казах аз. Предварително бях намислила да го кажа, за да се почувства по-сигурен.

— Колко е дълбоко?

— Мисля, че не много.

Чет извика два пъти в кладенеца и звукът отекна обратно към него.

— Я да те държа. — Бях намислила да кажа и това и исках да свикне да усеща ръцете ми на гърба си. Нямах намерение да се опитам да го бутна, а той внезапно да се дръпне назад и да ми окаже отпор.

Сграбчих здраво комбинезона му с две ръце и точно тогава той каза:

— Напипах го. Излиза.

Събрах всичките си сили и го блъснах. Той се опита да вдигне глава, но я беше напъхал в кладенеца и си удари тила в един от големите камъни на стената. Цялото му тяло се килна напред и за момент си помислих, че ще падна в кладенеца с него — нещо, което не ми беше минавало през ума. Той обаче успя някак да се запъне с крака и да спре политането си напред. Претърколих се настрани и чух изненадания му писък. Кракът му се бе заклешил между два плоски камъка при отвора на кладенеца.

— Господи — извика той. После: — Помогни ми. — Чух как нещо изтрака на дъното на кладенеца. Вероятно бяха очилата му.

Изправих се. Един нокът се беше закачил за комбинезона му и се бе счупил. Забелязах го само защото инстинктивно тръснах ръка и капчиците кръв опръскаха лицето ми.

— Лили! Господи, помогни ми!

Клекнах там, където стъпалото му се беше заклешило между камъните. Повече от ясно бе, че няма да го удържи дълго и рано или късно той ще падне, но все пак хванах ръба на разкъсаната подметка и забутах напред. Чет изпъшка, после чух драскане, последвано от силен трясък, когато той се стовари на дъното на кладенеца. Очаквах да извика нещо, но той мълчеше. Чуваше се единствено звукът на падаща пръст и боклуци, които още се сипеха в кладенеца, както и гракът на два гарвана в другия край на поляната.

Извадих фенерчето от джоба си и го завъртях, за да го включа. Лъчът му не бе особено силен, но щеше да е достатъчен, за да виждам в тъмния кладенец. Мислех си, че ръцете ми ще треперят, но те бяха спокойни. Бях съсредоточена, вгълбена в мислите си — точно така, както се чувствах, когато чета интересна книга и не усещам как е минал следобедът. Надникнах над ръба и насочих лъча на фенерчето към дъното. Бях толкова сигурна, че Чет ще оцелее при падането и ще ме умолява да му помогна. Бях подготвена за това. Вместо това той лежеше неподвижен на дъното, по гръб, с крака до стената и с извит

под странен ъгъл врат. Взирах се в него известно време. Фенерчето бе слабо и кладенецът още бе пълен с пращинки, но той като че ли не помръдваше. После видях едва доловимо движение и чух тиха въздишка, която можеше да е дошла от Чет или от нещо друго, падащо леко на дъното.

Изправих се и изминах няколко крачки до малката купчина тежки камъни, която бях събрала. Избрах най-големия — назъбено парче сив камък с кварцова жила, минаваща през него. Наложих се да го мъкна с две ръце, така че стиснах фенерчето със зъби. Клатушкайки се като пингвин, се върнах при кладенеца, разкрачих се и се наведох. Насочих лъча в мрака, прицелих се възможно най-добре и пуснах камъка право надолу към главата на Чет. Не гледах камъка след като той полетя, но чух звука, когато улучи главата. Все едно се пукна зряла диня. Ако Чет беше останал жив при падането, вече със сигурност не беше.

Един гарван ме наблюдаваше от клонката на изсъхнал клен в края на поляната. Запитах се дали надушва смъртта и си помислих, че сигурно е така. Той наклони глава и размърда черните си криле. Сякаш ме посрещаше с добре дошла в някакъв специален свят.

Изключих фенерчето, прибрах го в джоба си, измъкнах пръта от земята и го пуснах заедно с намазаното въже в кладенеца. После направих няколко прехода между купчината и кладенеца и хвърлих върху Чет още шест-седем камъка. Щях да го затрупам по-късно, но реших, че няма да е зле да започна отсега. Щях да продължа работата си, но небето притъмняваше, облаците вече бяха тъмнолилави, поляната и гората губеха цветовете си и преливаха в нюанси на сивото. Първоначалният ми план бе да се върна в апартамента над ателието и да започна да събирам вещите на Чет, да ги отнеса през гората до кладенеца и да ги хвърля в него. После щях да затрупам всичко с камъни и да върна капака на мястото му. Но докато вървах през тъмната гора, като едва осветявах с фенерчето земята пред себе си, реших да събера нещата на Чет сега и да ги отнеса при кладенеца рано сутринта. Знаех, че родителите ми ще спят до късно.

Познавах добре малкия апартамент над ателието. Той бе едно от любимите ми места, когато пустееше, но не го бях виждала, откакто Чет се беше нанесъл там в началото на лятото. Безпокоях се, че е домъкнал много неща и ще изгубя доста време в прибирането им, но се

оказа, че греша. Целият му багаж се събираше в голяма брезентова мешка, сгъната до единичното легло. Започнах да претърсвам апартамента с фенерчето, после си дадох сметка, че мога просто да запаля лампата. Ако някой от родителите ми погледнеше от прозореца на спалнята към ателието, което бе малко вероятно, едва ли щеше да се изненада да види светлина в апартамента на Чет. Всъщност щяха да се изненадат повече, ако не светеше.

Лампата хвърляше мътна жълта светлина по варосаните стени и широките голи дъски на пода. В апартамента имаше съвсем малко мебели, само моя любим стол, който изглеждаше съвсем смачкан, и два тапицирани стола с прокъсан плат, от който стърчеше дунапрен. Столът с украсата от клонки в пастелни цветове също бе едно от любимите ми места за четене. Със задоволство видях, че Чет е натрупал отгоре му купчина книги. Това означаваше, че не е седял на него.

Около леглото имаше малко разхвърляни дрехи, две тениски и едни бели долни гащи. Използвах едната тениска да взема долните гащи и напъхах всичко в мешката. От дрехите лъхаше застояла, остра миризма на немито тяло, но самият апартамент не вонеше толкова зле, колкото бях очаквала. Предимно на терпентин и пепел. В ъгъла имаше кана за кафе, почти пълна с фасове. Взех я и се опитах да измисля къде да я сложа, после осъзнах, че спокойно мога да я изсипя в мешката. Чет така и така нямаше да облича тези дрехи.

Отидох в банята и взех четката за зъби на Чет, почти празна паста за зъби, бял кристал в опаковка, на която пишеше, че бил дезодорант, както и яркозелена бутилка шампоан „Перт“. Оставих сапуна с полепнали по него косми в чинийката. От кухнята (която всъщност бе ъгъл с мивка, няколко шкафчета и електрически котлон) взех два пакета юфка и голяма пластмасова бутилка водка „Попов“. Излях водката в умивалника и оставих бутилката в едното шкафче. Внезапно се разтревожих, че оставям отпечатъците си из целия апартамент и че трябваше да се сетя да си сложа ръкавици. Утре обаче щях да имам време да избърша. Пък и ако нещата се развиеха по планирания начин, никой не би заподозрял, че Чет е убит. Всичко щеше да изглежда така, сякаш си е тръгнал. Трудно беше да си помисли човек, че ще липсва на някого.

След като напълних мешката, я вдигнах, за да се уверя, че мога да я нося на сутринта. Беше тежка, но щях да се справя. Единственото, което оставаше от Чет в апартамента, бяха пособията му за рисуване. Имаше четири платна, три от които бяха опрени на стената и обърнати така, че не можех да видя какво е нарисувано на тях. Четвъртото още беше на статива. Картината беше на ранен етап от създаването си и представляваше само няколко цветни петна върху контури с молив, но си личеше, че показва плувния басейн зад къщата и че в ъгъла му е скицирана фигура. Нямахте детайли, но знаех, че това съм аз. Картината бе съвсем малка, горе-долу колкото екрана на нормален телевизор. Свалих я от статива и я извих така, че крехката дървена рамка се счупи, после я пуснах на пода и натрупах другите платна отгоре ѝ. Почти не ги погледнах, но изглеждаха завършени картини. Абстрактни цветни петна, които тук-там приличаха на фигури. И аз бих могла да нарисувам подобно нещо.

Стативът беше на Чет, тъй като бях сигурна, че никога не съм виждала подобно нещо в апартамента. Беше малък, с три телескопични крака. Прибрах го и го сгънах, докато не стана с размерите на куфарче — блокче омазано с боя дърво с дръжка за носене. Добавих го към купчината картини.

Огледах се и реших, че съм прибрала всичко. Дори да бях оставила нещо, щеше да изглежда така, сякаш го е оставил Чет.

Пръстът ми с отчупения нокът туптеше. Огледах го внимателно. Кръвта се беше съсирила и бе станала кафява и лепкава; едва ли бях изцапала нещо в апартамента. Изведнъж ми се прииска да се махна оттук и да съм в стаята си. Освен това бях гладна. В хладилника имаше остатъци от овчарски пай, освен ако родителите ми не му бяха видели сметката.

Нагласих будилника за шест, но когато часовникът с форма на бухал започна да буха, вече бях будна и се обличах. Бях поспала, но сънят ми бе от онези, в които чуваш всяко поскърцване, щракане и пукане, всички онези звуци, които издават старите къщи, от онези, в които си мислиш, че не си мигнала, а после осъзнаваш, че странните мисли, въртящи се в главата ти, са всъщност сънища и че дръпнатите завеси са леко осветени, което означава, че утрото настъпва.

Наложи се да направя три прехода до кладенеца. Първо отнесох мешката, която ми създаде най-много грижи. Беше толкова тежка, че известно време се наложи да я влача. Поляната бе покрита с хладна роса, която измокри крачолите на джинсите ми. Надникнах в кладенеца, преди да пусна мешката в него. Чет още бе там, заровен под камъните, които бях хвърлила отгоре му. Няколко тромави черни мухи бръмчаха около тялото му. На следващия курс донесох трите по-големи картини. Бяха леки, но неудобни за носене и се наложи да счупя едната, за да влезе в кладенеца. На последния курс взех малкия статив и започнатата картина, онази с мен в басейна. След като пуснах в кладенеца и тях, хвърлих и останалите натрупани камъни. Изпитвах задоволство, особено докато гледах как всички свидетелства за съществуването на Чет изчезват под камъните. Бях използвала една стара ръждясала градинска лопатка, за да изровя някои от камъните. Тя още бе на поляната и изкопах с нея няколко буци пръст и хвърлих и тях долу, докато накрая не изглеждаше, че на дъното има само пръст и камъни. Знаех, че не е перфектно, но бях доволна.

Последното, което направих преди да се махна от поляната, бе да пусна ръждивата лопатка в кладенеца и да сложа капака. С вече мръсните си ръце наскубах изсъхнала трева и я натрупах върху капака, за да го маскирам. Накрая обиколих района, като оглеждах внимателно земята, за да се уверя, че не съм забравила нещо. Нямаше нищо, дори фас. Чет беше изчезнал от този свят. Утрото бе тихо, чуваше се само засилващото се бръмчене на насекомите и граченето на гарваните, които бяха истинските собственици на поляната. Изграчих им в отговор, както правех понякога, и се запитах за какво ли ме вземат.

Върнах се в къщата и стоях дълго под душа, като старателно изтърках цялата мръсотия от пръстите си. Горещата вода по тялото ми ме караше да се чувствам едновременно силна и в безопасност. Когато майка ми отвори вратата на банята и ме повика, подскочих и едва не паднах, кракът ми се подхлъзна по мокрия под.

— Какво има? — попитах.

— Нищо, скъпа. С татко ти се питахме дали имаш нещо против да закусим в „Шейди“?

— Добре — казах. — Кога?

— Веднага щом излезеш от душа.

Преди ходехме в „Шейди“ по-често. Това бе любимият ресторант на баща ми, а може би и моят, особено на закуска. Поръчах си пържена филия с препечен бекон. Родителите ми седяха срещу мен в сепарето и раменете им се докосваха, дори си делиха купа плодове наред с пушеното телешко на татко ми и омлета на майка ми. Докато закусвахме, в главата ми се промъкваха мисли за Чет и изчезваха, когато някой от родителите ми казваше нещо, което ме разсмиваше, или когато си мислех колко хубава е храната. Чувствах стомаха си като празна купа, която мога да пълня цяла вечност.

— Гладна си, Лили — отбеляза майка ми.

— Тя расте, вече е почти жена — каза баща ми.

Закуската мина чудесно, макар че родителите ми едва не я съсипаха, като ме попитаха отново дали искам да пропусна поредния клас. Някои от учителите ми го бяха препоръчали в края на учебната година и аз вече бях отказала в началото на лятото. Майка ми обаче продължаваше да повдига въпроса и аз я наказах, като отказах да ходя на художествен лагер през юли. Знаех, че с нетърпение очаква да се махна за две седмици. Изненадах се, че отново повдигат темата, но това не продължи дълго и не съсипа напълно закуската.

Цяла седмица не чух нищо за Чет и започнах да се тревожа и да се чудя дали не е неестествено, че не съм казала нито дума за него. Затова един ден по време на обед, когато баща ми се беше запилял някъде, а майка ми бе умълчана, попитах какво е станало с Чет.

— Тръгна си. Не знаеше ли?

— Къде е отишъл?

— Господи, Лили, не знам. Сигурно на нечий друг диван. Така и не се сбогува, неблагодарник проклет.

Същия следобед отидох до апартамента. Изглеждаше така, сякаш майка ми или баща ми са го пооправили. Походното легло беше без чаршафи, а кофата за боклук в кухнята бе празна. Поседях малко в стола си, макар да не си бях взела книга. Прозорците бяха отворени и за първи път от доста време подухваше прохладен ветреца. Откакто бях убила Чет, очаквах две неща. Да ме хванат и да се почувствам виновна. Не се бе случило нито едното, нито другото и знаех, че няма и да се случи.

7. ТЕД

Когато казах на Миранда, че възнамерявам да прекарам в Кенеуик една седмица в началото на октомври, на лицето ѝ се изписа искрено удоволствие. Седяхме един срещу друг в кухнята на първия етаж на градската къща, ядяхме лингуини с миди (едно от ястията, които мога да приготвям) и допивахме бутилка пино гри.

— Изумително — каза тя. — Ще те имам само за себе си цяла седмица.

Наблюдавах я внимателно за някакъв признак за лъжа, но не видях нищо. Тъмнокафявите ѝ очи бяха блеснали от възмущение, което ми изглеждаше съвсем искрено. Не след дълго ѝ повярвах и изпитах топлотата и увереността, които човек изпитва, когато някой друг иска да прекара време с него. След секунда чувството отмина и отново се изумих от актьорския талант на жена ми и от лицемерието ѝ. Нима не изпитваше никаква вина за онова, което правеше с Брад Дагет?

— Искаш ли да наемем пак онзи апартамент? — попита тя.

— Кой?

— Уф. Ама че бързо забравяш. Онзи, в който отседнахме първия път. С джакузито.

— О, да бе. Разбира се.

След като разчистихме, се качихме горе да гледаме телевизия и се спряхме на римейк на „Копой“, който течеше по един от петстотинте канала. Миранда бе облякла късата нощница, която носеше напоследък вечер, и се бе излегнала на канапето с крака в скута ми. Загледах се в пръстите на краката ѝ, в безупречно боядисаните в тъмнорозово нокти. Хванах единия ѝ крак и притиснах палец в меката като бебешко дупе пета. Тя не каза нищо, но тялото ѝ реагира, като се плъзна почти незабележимо към мен, а стъпалото ѝ се изви. Отпуснатото ѝ присъствие ме караше остро да усещам самия себе си, схванатите си рамене, неудобната риза, начина, по който седях сковано до страничната облегалка, подпрял лакътя си под неестествен

ъгъл. Отдръпнах ръка от крака на жена ми, но тя сякаш не забеляза. Знаех, че ще заспи преди филмът да е свършил.

Отиването в Мейн за една седмица беше идея на Лили, предложена в края на срещата ни в „Конкорд Ривър Ин“. Тя каза, че било важно да знам какво става там, какъв е работният график на Брад, как Миранда прекарва дните си.

— Щом отида там, всичко ще се промени — възразих аз. — Миранда и Брад ще се държат различно.

— Няма значение. Интересувам се най-вече от начина на работа на бригадата в къщата ти. Колко души са там постоянно? Колко често Брад остава сам? Само наблюдавай. Колкото повече информация имаш, толкова по-добре за нас.

Съгласих се. Най-трудната част бе да разчистя графика си за цяла седмица. Но аз настоях и помощничката ми Джанин бе успяла да пренасрочи всичките ми ангажименти. Планът бе да отида в Кенеуик в петък вечерта и да се върна в Бостън след девет дни, в неделя следобед. По един странен начин бях започнал да очаквам с нетърпение дългата ваканция и тайно се наслаждавах на идеята, че ще попреча временно на връзката на Брад и Миранда. Чудех се как ли ще реагира Брад, когато тя му каже. Дори докато седях на канапето, след като бях съобщил новината на Миранда, чувствах как силата преминава на моя страна.

Миранда трепна и се обърнах да я погледна на трептящата светлина на осемдесет и четири инчовия екран на телевизора. Очите ѝ бяха затворени, устните ѝ — леко разтворени. Беше заспала. Гледах известно време нея вместо филма. Дълбоките сенки подчертаваха извивките на тялото ѝ, а лицето, осветено от телевизора, изглеждаше като черно-бяла версия на самата нея. Устата ѝ се отвори още малко, на слепоочието ѝ заигра мускул. Бях запленил от неподправената ѝ красота, като в същото време си давах сметка, че не остарява добре. Лицето ѝ, кръгло като на кукла, щеше да подпухне, а тялото ѝ на модел щеше да се отпусне. Но тя нямаше да остарее, нали така? Щях да я убия, нали? Такъв беше планът и мисълта, че ще го направя и ще ми се размине, ме изпълваше със задоволство и сила, но също със страх и тъга. Мразех жена си, но я мразех, защото преди я бях обичал. Дали нямаше да направя грешка, за която да съжалявам до края на живота си? Когато си помислех по този начин, когато започнех да се плаша от

онова, което възнамерявах да направя, ми се искаше да се свържа с Лили, да я чуя как говори за убийството по нейния небрежен начин, сякаш говори за изхвърлянето на старо канапе. Но двамата се бяхме разбрали да не се чуваме и да не се срещаме, докато не прекарам седмицата в Мейн. А имаше и друга причина да очаквам с нетърпение ваканцията в Кенеуик. Всеки ден означаваше един ден по-близо до нова среща с Лили.

* * *

Джон, портиерът на хотела, който често стоеше на рецепцията, ми каза, че Миранда е в „Ливъри“, и предложи да се погрижи да качат багажа ми в апартамента. Благодарих му и отидох да намеря Миранда, като слязох по тясното стълбище в колониален стил, което се спускаше стръмно към долните нива на хотела. Таверната, навремето конюшня, имаше каменен под, каменна камина и дълъг дъбов бар, който се извиваше като борд на яхта. Миранда беше сама на бара, но разговаряше оживено с татуираната барманка, която се казваше Сид или Синди. Така и не успях да запомня името ѝ.

Прекъснах ги, целунах жена си, забелязах, че не ме лъха на цигари, и си поръчах мартини „Хендрикс“. Свалих сакото си, което се бе измокрило от вървенето от колата до хотела. В Бостън ръмеше, но в Мейн дъждът приличаше на библейски порой. Бях пуснал чистачките на пълна скорост, но те едва успяваха да почистят предното стъкло.

— Вир-вода си — каза Миранда.

— Навън е истински потоп.

— Нямах представа. Цял ден не съм излизала.

Сид/Синди донесе питието ми.

— Живот си живее жена ви — каза и се изсмя дрезгаво.

— Знам. — Обърнах се към Миранда. — Какво прави цял ден?

— Не го пропилях съвсем. Реших какво ще е обзавеждането за всички стаи за гости, получих есемес и чаках със затаен дъх съпруга си. О, едва не забравих. — Тя вдигна почти празната си бира. — За цялата седмица.

Чукнахме се и отпих дълга глътка от студения джин. Питието незабавно ме стопли.

— Ял ли си? — попита Миранда.

Казах ѝ, че не съм, и отворих менюто да видя какво се предлага.

Останахме докато затвориха и се напих толкова, че когато се прибрах със залитане в апартамента в задната част на хотела и се проснах гол напреки на огромното легло, изобщо не мислех за причината, поради която съм дошъл в Мейн за цяла седмица, нито пък за Брад Дагет, нито дори за Лили.

На сутринта дъждът беше минало, облаците бяха отнесени в морето и бе един от онези октомврийски дни, които можеш да видиш на снимки от календар. Небето бе ярко, металносиньо, дърветата се бяха превърнали в букети от червено и жълто. След като обядвахме, отидохме пеша до къщата. Засякох времето — двайсет и пет минути по Микмак Роуд, не повече, отколкото по пътеката през скалите. Шосе 1А бе най-натовареното в района, но тази част от Микмак беше живописна, с редуващи се изгледи от носа над Атлантика, така че докато вървахме, ни подминаха доста коли. Микмак Роуд се отделя от 1А при Кенеуик Сентър, после минава Кенеуик Харбър и Кенеуик Бийч, трите основни части на града. Кенеуик Бийч е по-евтината част от крайбрежието на Кенеуик и представлява дълга пясъчна ивица, застроена с давани под наем къщи, а от другата страна на пътя има къмпинг, който през лятото се пълни с каравани. Не го знаех със сигурност, но май си спомнях, че Миранда ми бе казала, че Брад притежавал една от онези полукръгли групи къщички и че след развода живеел в една от тях през цялата година. Тогава не бях обърнал внимание на думите ѝ, защото не знаех, че спи с жена ми. Но сега обръщах внимание. На всичко.

На алеята имаше паркирана само една кола, пикап „Тойота“ със стикер на бронята: АКО БОГ НЕ Е ИСКАЛ ДА ЯДЕМ ЖИВОТНИ, НЯМАШЕ ДА ГИ НАПРАВИ ОТ МЕСО.

— Това е Джим — каза Миранда. — Брад го нае за сухата зидария в мазето.

Заобиколихме къщата и влязохме през вратата на задния двор. Невъзможно бе да не си помисля за последния път, когато бях тук, когато видях как Брад и Миранда си делят цигара в кухнята, както и по-късно, докато клечах в храсталаците покрай пътеката и ги гледах как се чукат в бъдещата ни дневна.

— Чакай само да видиш бара долу. — Миранда ме поведе по завършения паркет на фойето; стъпките ѝ отекваха рязко в празното пространство. Джим беше долу, слушаше класически рок по едно прашно радио и ядеше обяда си, кацнал на преобърнат наопаки пластмасов бидон. Изглеждаше смутен от появата ни, сякаш сме го хванали да спи на работното си място, вместо просто да похапва.

Изключи музиката и каза:

— Брад ще дойде по-късно. Него ли търсите?

— Просто разглеждаме. Тед не е идвал тук долу от... от...

Тя се обърна към мен и аз свих рамене. Май изобщо не бях стъпвал в тази част на къщата след грубия строеж. Знаех, че Миранда настоява да ми направи голяма бърлога, макар никога да не бях искал подобно нещо. Представяше си кожени мебели, билиардна маса, голям бар и тъмночервени стени. Когато го спомена за първи път, го възприех като знак за щедростта ѝ, че иска да отдели специално място в къщата, което да е само за мен. А сега като се замислех, направо се вбесявах, че харчи спечелените ми с труд пари за нещо, което не бях дори сигурен, че ще използвам някога.

Тя ме разведе, показва ми завършените лавици с барплота и мястото, където ще е билиардната маса, след което извади мостри с цветове, които бе избрала за стените. Когато си тръгнахме, Джим бе приключил с обяда и работеше. От радиото се лееше песен на „Стийли Дан“.

Видяхме Брад едва след като приключихме обиколката и вървахме по алеята обратно към пътя. Той се появи с рев с пикапа си, рязко наби спирачки и изпод гумите се разхвърча чакъл. Изключи двигателя и изскочи навън. Беше по тъмносин памучен панталон и загащена фланела и се движеше с лека и атлетична походка. Стисна ръката ми, както правеше винаги, и ме погледна спокойно в очите, докато ме питаше какво мисля за свършеното дотук. Докато разговаряхме, Миранда сякаш не проявяваше интерес и зяпаше към къщата и океана, който бе спокоен и безметежен в тихия следобед.

— Чух, че ще останеш цялата седмица — каза Брад.

— Реших да си взема малко отпуска. И да държа Миранда под око.

Брад се разсмя. Може би преувеличавах, но ми се стори, че го направи прекалено сърдечно. Чак успях да видя пломбите му. С

периферното си зрение забелязах, че Миранда обръща глава и го поглежда.

— Тя е *истинският* главен контрактор в този проект. Мисля, че е сбъркала призванието си — каза Брад.

— И тя все ми повтаря същото.

— Хей, тук съм, ако не сте забелязали — обади се Миранда. — Може да ме включите в разговора.

Преди да тръгнем към хотела предложих на Брад да мине вечер през таверната и да пийне с нас. Той каза, че ще опита.

— Ама че си дружески настроен — каза Миранда, когато излязохме на пътя.

— Той ти е дружка. Просто се опитвам да се държа приятелски, за да не се чувства така, сякаш трябва да се държи настрана, докато съм тук.

— Какво искаш да кажеш?

— Мислех си, че сте приятели. Никога ли не сте се срещали в хотела на питие?

— Господи, не. Той живее тук. Няма да плаща пет долара за един „Будвайзер“.

— Къде пият хората, които живеят тук?

— Има едно заведение, „Куули“, в Кенеуик Бийч, където аз самата още не съм била канена. Трябва да отскочим някой път през седмицата. Не можем да вечеряме все в хотела.

— С най-голямо удоволствие — отвърнах аз.

Тук тротоарът се стесняваше и Миранда ме хвана под ръка и ме придърпа към себе си. Въпреки яркото слънце по местата, където имаше сянка, беше студено.

— Мислиш ли, че Брад ще дойде довечера? — попитах.

— Нямам представа. Може да се почувства задължен, тъй като ти подписваш чековете и го покани. Но няма да се изненадам, ако не дойде.

— Вие двамата наистина ли никога не сте сядали на питие заедно? Мислех си, че сте го правили, тъй като делите цигари и тъй нататък.

— Господи, това наистина те тормози, нали? Не, с Брад не сме приятели, но се държим приятелски. Той е наемен работник, върши си страхотно работата и го уважавам, но това не означава, че съм му

другар по чашка. Пък и доколкото чувам, той и без това си има предостатъчно другарчета по чашка.

— Какво искаш да кажеш? Какво си чула?

— Чух работниците да разправят, че пие много и чука много. Затова жена му го зарязала. Не че това ни засяга, стига да си върши работата. Откъде се появи този внезапен интерес?

— Тук съм за цяла седмица. Реших, че няма да е зле да опозная някои от хората, с които си прекарваш времето.

— Създадох само едно приятелство тук, със Сид. Тя ми каза за „Куули“ и за репутацията на Брад. Хайде да се приберем в стаята, да подремнем и после да пийнем нещо. Как ти се струва?

Вечерта Брад не се появи. С Миранда седяхме в извития край на бара, приехме вино и разговаряхме със Сид, макар че тя бе натоварена покрай съботната тълпа. Сид имаше стърчаща във всички посоки руса коса и засукани татуировки, които покриваха цялата ѝ ръка. Докато говореше с нас, нито за миг не откъсваше поглед от Миранда — нещо, което ми беше познато и понякога, в други периоди, всъщност ми харесваше. Може би Миранда и Сид също бяха правили секс. Може би Миранда се бе чукала с целия Кенеуик.

През цялата вечер всеки път, когато някой минаваше през тежката врата на таверната, се обръщах да видя дали не е Брад. Миранда не погледна нито веднъж. Или знаеше, че няма да дойде, или не ѝ пукаше — и тъй като се съмнявах, че не ѝ пука, приех, че сигурно знае нещо, което аз не знам, че са намерили начин да поддържат връзка или че тя вече е знаела, че той има други планове.

Видях отново Брад чак в понеделник следобед, когато от океана прииждаше мъгла и реших да се разходя по скалната пътека. Миранда остана да дремне. Сутринта бяхме отишли нагоре по брега да разгледаме един фар, който явно си заслужаваше да бъде разгледан по една или друга причина. Издигаше се в края на нос, където мъглата бе особено гъста. Направихме снимки, на които фарът едва се виждаше, после продължихме още нагоре и обядвахме в малко заведение за миди, което след няколко дни щеше да затвори с края на сезона. След като се върнахме в хотела, Миранда предложи да дремнем, както правеше всеки следобед, и аз ѝ направих компания. Странно, но сексът, който правехме, откакто знаех, че Миранда ми изневерява, беше по-добър от предишния. Гневът към жена ми ме беше направил

егоист, проявявах по-малко интерес към нейните нужди и ме бе грижа единствено за моите, а тя реагираше по начини, по които не го бе правила никога. Този следобед я бях метнал по корем и бях проникнал в нея отзад, като продължих да я държа в тази поза дори след като тя ми каза, че иска да е с лице към мен. Проснах се отгоре ѝ и притиснах лице в разрошените ѝ коси, като държах китките ѝ. Изненадах се, когато тя свърши малко преди мен и издаде странен кратък вик. След това промърмори: „Ама че животно беше днес. Хареса ми“. После се сви като зародиш и я гледах как заспива. Броях прешлените на гръбнака ѝ, изучавах двете трапчинки над задника ѝ, зачудих се откъде се е появила синината колкото монета високо на бедрото ѝ. Когато тя тихо захърка, отново ме налегна параноя. Дали се отпускате така и след като правеше секс с Брад? Дали смяташе, че ѝ се полага доживотно мъже да се грижат за всичките ѝ нужди? Цялото напрежение, което сексът бе прогонил временно, изведнъж се завърна. Запитах се какво ли ще е да я ударя с всички сили по тила.

Облякох се и тихо излязох, без да оставя бележка. Когато тръгнах по пътеката, се почувствах по-добре, обгърнат в студената мъгла и загледан към матовия океан. Вървах бързо, съсредоточен върху хлъзгавата земя, като се мъчех да не мисля за последния път, когато бях минал по този маршрут към къщата. Когато стигнах края на пътеката, си погледнах часовника и отбелязах, че са ми трябвали малко повече от трийсет минути да стигна новия си дом от „Кенеуик Ин“. Заставах на носа и се загледах към задната част на къщата. Този път не се страхувах, че ще ме видят. Бях господарят, който оглежда имението си. Прекосих влажната трева, след което заобиколих към предната част на къщата през групичката ели. Докато приближавах алеята, видях как един пикап потегля и реших, че за малко съм изпуснал Брад. Но когато заобиколих къщата, видях неговия. Брад стоеше до него с цигара в уста. Набираше номер на телефона си, но спря, когато ме забележа. Усмихна се и цигарата заигра в устата му. Отвърнах му с усмивка и тръгнах към него с протегнатата ръка.

Време беше да опозная Брад Дагет.

8. ЛИЛИ

Не бях планирала да се влюбвам, но кой го прави? Ерик Уошбърн беше студент трети курс и президент на „литературното“ братство в „Мадър“ „Сейнт Дънстан“, макар да не го знаех, когато го срещнах за първи път. Срещнахме се в библиотеката. Беше малко преди затваряне една ледена февруарска вечер; тръгнахме си последни и излязохме през въртящата се стъклена врата на вятър, от който ти се насълзват очите. Ерик ми предложи цигара, аз отказах, той запали и ме попита в коя посока съм. Изпрати ме до Барнард Хол — жест, който тогава изглеждаше роден изцяло от кавалерство, а не от някакви задни мотиви. Канех се да си вляза, когато ме покани на парти на „Сейнт Дънстан“ в четвъртък вечер. Казах, че ще отида. Той не беше особено красив — имаше дълго лице и високо чело, кокалест нос и прекалено големи уши, но бе висок и строен, с дълбок и почти мелодичен глас. Онази вечер носеше дълго тъмносиво палто и тъмночервен шал, който бе увил няколко пъти около врата си. Бях чувала за „Сейнт Дънстан“, знаех, че е най-елитното общество в колеж, в който и без това учеха доста сноби, които бяха такива още от гимназията, и много добре знаех къде се намира — в Сейнт Дънстан Манър, каменна постройка в неоготически стил в южния край на кампуса, където „Мадър“ се изливаше в градската пустош на улиците на Ню Честър. Беше прекрасна сграда, каменните ѝ фасади бяха покрити с позлатени гравюри и водоливници, главният ѝ вход бе висок и засводен, а всичките ѝ прозорци бяха с витражи. Именно този тип архитектура ме беше привлякъл в колежа. Бях прегледала няколко други учебни заведения, но частният колеж „Мадър“, основан преди двеста години и с по-малко от хиляда студенти, беше единственият, където се почувствах на мястото си. С общежитията с фронтони от тухли, с арките си, с големия си централен площад с брястове кампусът сякаш беше останал непокътнат от някаква друга епоха, като декор на криминален роман от 30-те, в който момчетата пееха в импровизирани квартети, а момичета с поли бързаха от една класна стая в друга. За

голям ужас на майка ми, която лобираше за собствената си алма-матер „Оберлин“, откакто бях на пет, избрах „Мадър“; баща ми посрещна решението ми с безразличие, което изобщо не ме изненада.

— Лили — каза Ерик, след като ме покани в „Дънстан“, — как е фамилията ти?

— Кинтнър.

— О, да бе. Ти си Кинтнър. Чух, че от твоя род са учили тук.

Начинът, по който го каза, звучеше малко като заучен, сякаш вече знаеше коя съм.

— Познаваш ли баща ми?

— Разбира се. Той е автор на „Ляво пред дясно“.

Бях изненадана. Повечето почитатели на баща ми посочваха фарса му „Най-малка щуротия“, който се развиваше в един пансион; никога не бях чувала някой да споменава комедията му за живота на един лондонски шивач.

— По кое време да дойда? — попитах. Бях отворила външната врата на „Барнард“ и изгарях от нетърпение да вляза.

— Към десет. Чакай малко. — Ерик затършува в джоба на голямото си палто, извади малка картичка и ми я връчи. Беше бяла, с отпечатан на нея череп. — Покажи това на входа.

Пожелах му лека нощ и влязох в общежитието. Съквартирантката ми Джесика още не си беше легнала и ѝ казах за поканата. Тя бе много веща в социалния живот в „Мадър“ и ми беше любопитно какво знае за Ерик Уошбърн и партито в четвъртък.

— Получила си карта с череп! — възкликна тя и грабна картичката от пръстите ми. После повтори, този път още по-високо: — Получила си карта с череп от шибания Ерик Уошбърн!

— Какво знаеш за него?

— Той е нещо като кралска особа. Мисля, че прапрапрапрадядо му в общи линии е създал „Мадър“. Наистина ли не си чувала за него?

— Чувала съм за „Сейнт Дънстан“.

— Разбира се, че си чувала за „Сейнт Дън“. Поканата за двама ли е?

— Не мисля. Не каза такова нещо.

Отидох сама на партито. Когато пристигнах, Ерик бе там, зад бара, и ми направи водка с тоник, без изобщо да ме попита какво искам. После ме хвана под ръка и ме представи на неколцина членове

на „Сейнт Дънстан“, след което отново се върна към задълженията си на барман. Каза, че се редували всеки четвъртък и този път той изтеглил късата клечка. Останах леко разочарована от интериора на Манър, тъй като очаквах нещо, което повече да съответства на готическия му екстериор. Не знам какво точно. Персийски килими и кожени кресла? Вместо това се оказа малко по-приятна версия на другите братства, които бях посещавала през първата си година. Помещения с ниски тавани, опърпани мебели и вездесъщата миризма на „Марлборо Лайт“ и евтина бира. Обиколих стаите на първия етаж и разговарях с неколцина членове, повечето от които ме попитаха за баща ми. След третата водка отидох при бара да се сбогувам с Ерик и да му благодаря за поканата.

— Ела другата седмица — каза той и измъкна още една картичка с череп от джоба си. — Тогава няма да съм барман.

Прибрах се и Джесика моментално ме притисна да ѝ разкажа всички подробности. Казах ѝ истината — че около „Сейнт Дънстан“ няма нищо особено интересно и че всички изглеждат приятни, но и не особено вълнуващи. Казах ѝ, че няма тайни проходи и ритуали по посвещаване. Както и че няма стая, украсена с черепите на първокурснички.

— Ама че гадост, Лили. Случайно да си срещнала Матю Форд?

— Запознах се с един Матю. Дребен, с дълъг бретон.

— Господи, адски е готин!

За добро или зло, „Сейнт Дънстан“ се превърна в център на социалния ми живот онази зима и пролет. Посещавах всички партита в четвъртък, а от време на време и на някоя вечеря като партньорка на член на братството. Не съм сигурна защо ме канеха толкова често. Ерик като че ли си имаше приятелка — студентка трета година, казваше се Фейт^[1], която обикновено се лепваше за него в края на повечето партита. Една вечер влязох в билиардната зала и ги видях да се целуват. Бяха се натиснали при вградената библиотека. Фейт се беше повдигнала на пръсти, но въпреки това Ерик трябваше да се навежда, за да я целуне. Едната му ръка бе заровена в косата ѝ, а другата я притискаше за кръста. Ерик беше обърнат към мен и за момент се спогледахме, докато излизах.

Други членове на обществото (технически „Сейнт Дънстан“ не беше братство и не се наричаха помежду си братя) понякога ми се

пробваха, но не по онзи груб начин с опипване, с който се бях сблъсквала в други братства няколкото пъти, когато бях ходила с Джесика през есенния семестър. Не, опитите на партитата в четвъртък вечер обикновено представляваха завалено изречени комплименти за външния ми вид, следвани от тромави предложения за още едно питие или лека дрога на някое по-усамотено място, например в стаята на момчето. Винаги отказвах — не защото момчетата бяха особено отблъскващи, а защото, въпреки присъствието на красивата тъмнокоса Фейт, аз бях влюбена в Ерик Уошбърн и това бе така от първото парти в Манър, когато беше излязъл иззад бара, за да ме разведе и да ме запознае с приятелите си. Особен беше начинът, по който държеше ръката ми малко над лакътя, сякаш казваше на мен и на другите, че му принадлежа, пък било и мъничко. Ерик беше причината да продължа да ходя в „Сейнт Дънстан“, макар да ми харесваше да разговарям и с другите членове, дори когато ми се пробваха на пияна глава. Момчетата там лесно можеха да се характеризират като надути сноби, които смятаха, че са хванали Господ за шлифера, както често казваше майка ми, но по принцип бяха учтиви и водеха разговори, в които основната тема не беше как са се подредили предишната вечер и как смятат да се подредят тази. Бяха момчета, преструващи се на мъже, така че полагаха малко повече усилия да ме впечатлят с мисли за политиката и идеи за литературата. И дори всичко това да беше уловка, все пак оценявах усилията им.

Тъй като първия път бях поканена от Ерик, обикновено го намирах да му кажа довиждане, когато си тръгвах от поредното парти. Той ми връчваше картичка с череп и ме канеше да дойда следващата седмица. Ако го нямаше в края на партито, успяваше да ме намери през седмицата, за да ме покани, а веднъж остави картичка в пощенската ми кутия в студентския център. Приемах поканите като свидетелство за малък флирт. Много малък, но също и първи за мен. И това ми беше достатъчно.

Последният ми изпит за първата година беше в четвъртък следобед и бях уредила на следващата сутрин да взема автобус от Ню Честър до Шепог, където щеше да ме чака майка ми, за да ме откара вкъщи. След изпита имах планове да събера малкото си багаж и да се наслажда на самотата на последната нощ в Барнард Хол. Джесика беше приключила с изпитите си по-рано и бе заминала предишния ден.

Когато се върнах от изпита си по американска литература, намерих на линолеума в стаята картичка с череп със съобщение от Ерик, написано на гърба. „Две буренца. Ела да помогнеш да ги довършим“. След като събрах нещата си, прекосих калния кампус до Манър и не се изненадах, когато видях около бара само неколцина членове и техните приятелки. Повечето студенти вече си бяха заминали. Ерик изглеждаше страшно радостен, че ме вижда, и пих повече от обичайното; със задоволство забелязах, че Фейт я няма никаква. Дори попитах Ерик за нея.

— О, тя си отиде, Кинтнър. В буквалния и в преносния смисъл.

— Какво искаш да кажеш? — Внезапно се ужасих, че е умряла, а аз не съм чула за това.

— Отиде си оттук. — Той обгърна с жест помещението. — И оттук. — Посочи сърцето си и някои от приятелите му избухнаха в смях. Дадох си сметка, че Ерик е по-пиян, отколкото го бях виждала.

— Съжалявам — казах аз.

— Недей да съжаляваш. Тя не беше за мен. Прав й път и всичко добро. — Той направи още един театрален жест.

Внезапно осъзнах, че Ерик ме е поканил в „Сейнт Дън“ тази вечер, за да ме прелъсти, и че ще му позволя да го направи. Точно това бях чакала. Не си правех илюзии и знаех, че ще е еднократен секс, но бях девствена и бях решила, че времето е дошло. Не бях толкова глупава да вярвам, че трябва да изгубя девствеността си с някой, който е влюбен в мен, но беше важно да я изгубя от някой, когото обичам.

„Сейнт Дънстан“ имаше три единични стаи на втория етаж. Тъй като беше председател, Ерик заемаше най-голямата, помещение с висок таван и изглед към параклиса на колежа. Вместо спартанска единична койка имаше огромно легло. Отначало Ерик изглеждаше по-нервен от мен, докато лежахме напълно облечени и се целувахме. Извини се и отиде до банята, а аз се съблякох и се пяхнах под завивките. Когато се върна, си беше наплискал лицето със студена вода и дъхът му миришеше на паста за зъби. Съблече се по боксерки, пяхна се под завивките до мен и попита:

— Да си сложа ли презерватив?

Казах му да си сложи. Спестих му, че съм девствена, защото не исках да се разколебае. Онази нощ правихме секс два пъти, като първия той беше отгоре. Заради височината му се озовах загледана в

няколкото редки косъмчета, които покриваха централната част на хърбавите му гърди във формата на триъгълник. Той се движеше непохватно и не бях сигурна, че изпитва наслада, но когато вдигнах високо колене и го обгърнах с крака, той каза високо и задъхано името ми и всичко приключи. По-късно повторихме секса, но този път аз бях отгоре. Това ми позволяваше да виждам лицето му под мен, смътно осветено от уличната лампа зад прозореца. Бях започнала да харесвам лицето му, въпреки че беше грозновато. Големи щръкнали уши, широко чело, тесни устни. Имаше обаче зашеметяващи очи, тъмнокафяви и с прекрасни гъсти мигли, като на момиче. Докато бях отгоре му, сменях ритъма, забавях, после отново ускорявах. След като го направих няколко пъти, Ерик внезапно ме придърпа надолу към себе си, засмука едното ми зърно и се разтресе. По-късно ме попита дали съм получила оргазъм. Казах му, че не съм, но че ми е хубаво, което си беше истината. Тръгнах си преди изгрев-слънце. Той се размърда, докато се обличах, но успях да изляза от стаята преди да се е събудил. Не исках да слушам фалшиви обещания. Исках през лятото спомените ми за Ерик да са само добри.

Това лято бе първото след окончателния развод на родителите ми. Майка ми не беше на себе си, обсебена от слуховете, че Дейвид вече е сгоден отново, и трескаво подготвяше изложба за една галерия в Ню Йорк. Разговарях с баща си два пъти по телефона — той ме покани да му гостувам в Лондон, но аз отказах, предпочитам да прекарам лятото в Кънектикът с книгите си. За щастие, нямаше никакви гости. Милата ми леля остана през целия август, но майка ми заяви, че лятото ще е свободно от бездействащи лентяи, както самата тя се изрази. Нямах никаква вест от Ерик, но дори да искаше, нямаше как да се свърже с мен. Доколкото знаех, той нямаше представа къде живея, нито знаеше телефона на майка ми, който не фигурираше в указателя.

За втората година в „Мадър“ кандидатствах за единична стая въпреки протестите на Джесика, че сме идеалните съквартирантки. През август получих писмо, че ще деля една стая с още три момичета, които не познавах. Това означаваше, че или са ми се паднали три студентки, които са толкова необщителни, че са поискали единични стаи, или са три приятелки, кандидатствали за тройна стая. Добрата новина бе, че стаята беше в Робинсън Хол, най-старото общежитие в кампуса — тухлена кула с лице към централния двор. Всички

четворни стаи имаха еркерни прозорци с място за сядане, а някои можеха да се похвалят и с работещи камини.

Пристигнах късно вечерта в деня за настаняване. Трите ми съквартирантки явно бяха близки приятелки и бяха украсили общата стая с плакати на филми на Дейвид Линч и на „Смитс“. Бях ги срещала през първата си година, но не ги познавах лично. И трите бяха с боядисани черни коси и бледа кожа, готически версии на гимназистки. Приличаха ми на Уинона Райдър от три филма. Най-радикалната имаше щръкнала коса и се обличаше само в черно, като Уинона от „Бийтълджус“. Другите две бяха по-изискани — Уинона от „Хапки от реалността“ (късо подстригана коса, сресана назад) и Уинона от „Русалки“ (плетени жилетки, перли и бретони, може би на шега, може би не).

Не зная как са ме възприели трите Уинони онази септемврийска вечер, когато пристигнах по три четвърти панталони и ленена риза, но въпреки тъмните им червила и двойно пробитите уши бяха дружелюбни и предложиха да спрат „Джой Дивижън“, докато разопаковах нещата си. Тъкмо приех чаша вино от Уинона Русалката, когато на вратата се почука. Беше Ерик Уошбърн. Толкова се изненадах, че отначало си помислих, че е дошъл за някоя от съквартирантките ми. Но той търсеше мен. Беше с къси дочени панталони и оксфордска риза и лъхаше на цигари и уиски. Отидох с него в Манър и се качихме направо в стаята му. Каза ми как през цялото лято не съм излизала от мислите му, колко отчаяно се е опитвал да разбере къде живея. Дори ми каза, че е сигурен, че ме обича. И аз, като последната глупачка, му повярвах.

[1] Вярa. — Б.пр. ↑

9. ТЕД

С Брад започнахме с бира, но в един момент преминахме на „Джеймисън“ с джинджифилово безалкохолно. Седяхме в сепаре с високи облегалки в „Куули“, един от малкото целогодишни барове в Кенеуик Бийч. Менюто гордо провъзгласяваше, че заведението е открито през 1957 г. Никои не би се усъмнил в истинността на това твърдение. Дъното на бара бе пълно с мръсни декоративни фигурки, донесени от хиляди доставчици на алкохол през годините. Сладникави стенни аплици. Рекламно огледало на бира „Джени Лайт“. Светещо куче Спъдс Маккензи^[1]. Бях доволен, че преминахме на „Джеймисън“ — така ми беше по-лесно да си вземам чисто безалкохолно, когато беше мой ред да черпя.

След като намерих Брад при къщата тъкмо когато се канеше да си тръгне, му предложих да прием по бира. Той прие с готовност, предложи да пътуваме с неговата кола и ме закара на три километра до „Куули“ в Кенеуик Бийч. Пристигнахме малко след пет и бяхме първите клиенти. Барманката, момиче на студентска възраст със светлосини джинси и лилаво тясно горнище, поздрави със „Здрасти, Брагет“, когато влязохме.

— Как те нарече? — попитах, след като се настанихме в средното сепаре.

— Брагет. Това ми е прякорът. Брад плюс Дагет. Гимназиална му работа. Първите питиета са от мен, шефе. — Той стана от сепарето и тръгна към бара. Не бях сигурен какво точно се надявам да измъкна от Брад, като пия с него, но Лили беше поискала да събере информация, така че правех точно това. Колкото повече знаех за него, толкова по-добре.

През първия час разговаряхме за работата по къщата. Стори ми се такъв, какъвто ми се бе струвал винаги — 80 процента изпечен професионалист и 20 процента дрънкало, като продавач на стари коли, който съвсем искрено те убеждава да се откажеш от кожения салон, но въпреки това успява да ти пробута скъпа навигационна система.

Пиехме „Хайнекен“ и аз го наблюдавах внимателно, докато говорехме. Беше сериозен пияч — пресушаваше бутилката на три дълги глътки. И макар да бе все още красив, тук-там започваха да се проявяват първите признаци на изминалите години. По загорялото му лице имаше тъмни петна от слънцето, бузите му започваха да почервеняват от алкохола. Въпреки мускулестото му телосложение под брадичката му се виждаха наченките на гуша, която частично се скриваше от прошарената му козя брада. Най-хубавото у него бяха тъмнокафявите му очи и гъстата черна коса, която започваше да посивява по слепоочията.

След като разговаряхме за къщата в течение на няколко бири, казах:

— Надявам се Миранда да не те е подлудила прекалено. Много е придирчива към онова, което иска.

— Това е хубаво. Най-лошите клиенти са онези, които непрекъснато променят решенията си. Не, госпожа Севърсън е чудесна. — Брад извади цигара от кутията червено „Марлборо“, която лежеше на масата, откакто бяхме седнали. Почука филтъра няколко пъти в лакираното дърво и попита дали имам нещо против да излезе навън да пуши.

Докато го нямаше, извадих телефона си, който вибрираше беззвучно в джоба ми вече от двацет минути. Миранда ми бе пратила няколко съобщения, завършващи със: СЕРИОЗНО, КЪДЕ СИ, М@МКА МУ? Отговорих ѝ, че съм седнал на няколко питиета с Брад и че след малко се връщам в хотела. Казах ѝ да вечеря без мен. Тя ми отвърна с ОК, а няколко секунди по-късно ми пусна и едно ХОХОХО.

Обърнах се в сепарето и погледнах през витрината към Брад, който стоеше и пушеше във вече спусналия се мрак. Ако се съдеше по наведената му глава, май се взираше в телефона си и като че ли пишеше. Може би той също пращаше есемеси на жена ми. За момент яростта пламна в мен, но си напомних, че съм на мисия и трябва да събирам информация. Войната бе започнала с този лек сблъсък и колкото повече пиеше Брад, толкова повече шансове имах да открия слабите му страни. Отидох в тоалетната заедно с бирата си и излях по-голямата част от нея в мивката в опит да остана сравнително трезвен.

Когато Брад се върна, темата за Миранда не се повдигна отново. Той започна да ме пита за работата ми и за живота ми като цяло и когато научи, че съм учил в Харвард, започна да ме пита какво знам за

хокейната им програма и на колко турнира съм ходил. Въпреки че не ми пукаше, наистина бях ходил на няколко игри със съквартиранта ми от втората ми година, обсебен от спорта англичанин, който по-късно стана издател на успешно списание. От хокея минахме на представянето на „Ред Сокс“ през миналия сезон — тема, за която знаех малко повече. Казах му, че имам абонамент в една от луксозните ложи, и му обещах да го заведа на мач догодина. След като преминахме на „Джеймисън“, усетих, че изчерпвам ограничения си спортен репертоар, и го попитах за развода му.

— Имам две чудесни хлапета — каза той, след като извади нова цигара от кутията и чукна филтъра ѝ по масата. — И бивша жена, която е шибана куротрошачка.

— Децата при нея ли са?

— С изключение на всеки втори уикенд. Виж, ще кажа само едно за нея: тя е добра майка и е по-добре за децата да са при нея. Но ако бракът ни не беше приключил тогава, когато приключи, или аз щях да я убия, или тя щеше да убие мен, и това е всичко. Направо нямаше спиране, мамка му. *Брад*, къде си, по дяволите? Ела си по-рано и оправи тоалетната, *Брад*. *Брад*, кога ще ни заведеш с децата отново във Флорида? *Брад*, не те ли тормози да работиш по всички онези чудесни къщи, докато жена ти и децата ти живеят в коптор? И така непрекъснато. Добре, че нямах оръжие.

Ухили се. Зъбите му бяха пожълтели от никотина.

— Знаеш какво искам да кажа, братче — продължи той. — А може и да не знаеш. Какви са кусурите на Миранда?

— Няма. Като младоженци сме. Все едно живеем в рая.

— Ох, мамка му — каза той високо. — Не се и съмнявам.

Беше започнал да заваля думите. „Не ше и съмнявам“. После вдигна юмрук над масата и аз го чукнах неумело с моя и му се ухилих. Как изведнъж го беше хванало толкова? Макар че се наливаше здравата вече близо два часа, само преди пет минути изглеждаше съвсем трезвен.

— Да, Миранда е чудесна — казах аз.

— Без майтап — отвърна *Брад*. — Не ме разбирай погрешно, не изглеждаш зле или нещо такова, но как успя да забиеш жена като нея?

— Просто късмет, предполагам.

— Да бе, късмет и няколко милиона. — Каза го и веднага съжали, лицето му посърна. Нямах време да отговоря, защото той вдигна ръка с обърната към мен длан. — Ох, по дяволите. Извинявай.

— Няма проблем — казах аз.

— Не, наистина извинявай. Аз съм пълен задник и прекалих с пиенето. Извинявай, човече. Тя е щастливка, че те има. Сигурен съм, че няма нищо общо с парите.

Усмихнах се.

— Е, аз пък съм сигурен, че *има* нещо общо с парите. Но мога да го преживея.

— Не, човече. Изобщо не познавам Миранда добре, но тя не се интересува от тези неща. Личи й. — Брад май беше на път да се впусне в дълъг извинителен монолог, така че останах доволен, когато една силно гримирана блондинка се настани в сепарето до него и го тупна по бедрото.

— Здравсти, Брагет — каза и протегна ръка към мен. Стиснах отпуснатите й пръсти в нещо, което технически можеше да мине за здрависване. — Здравсти, приятелю на Брагет. Аз съм Поли. Сигурна съм, че не си чувал нищо за мен.

— Пол — каза Брад. — Да ти представя Тед Севърсън. Той е човекът, който строи новата къща край Микмак.

— Виж ти. — Поли ми се усмихна. Въпреки клоунския грим си личеше, че си я бива и че навремето сигурно е била красавица. Естествено руса коса, сини очи и големи гърди, които напиреха под дълбоко изрязаното деколте и плетената жилетка. Онази част от тях, която се виждаше, беше силно загоряла от слънцето и покрита с лунички. — Брад ми разказа всичко за къщата. Чувам, че щяла да стане великолепна.

— Такъв е планът — казах аз.

— Е, момчета, канех се да се натрапя в мъжката ви компания, но тъй като говорите за работа, май изгубих интерес.

— Пийнете нещо — предложих аз.

— Не, благодаря. Ще ви оставя да си говорите.

И се измъкна от сепарето, като остави след себе си силна миризма на парфюм.

— Приятелка? — попитах Брад.

— От осми клас, доколкото си спомням — каза Брад и се разсмя, показвайки повечето си зъби. — Но след като вече е тук, не бих имал нищо против да се изнеса. Живея точно зад ъгъла. Какво ще кажеш за още едно и да те закарам у нас?

— Става — казах, макар че последното, което исках, бе още едно питие, а още по-последното — да се кача в кола, карана от пияния Брад. Но това беше шанс да видя къде живее, а такава възможност не беше за изпускане.

Навън бе станало студено, но мъглата се бе вдигнала и небето бе осеяно със звезди. Макар къщите под наем на Брад да бяха само на триста метра от бара, той ме закара с пикапа си и спря несигурно пред първата от десетината четвъртити постройки, образуващи полукръг от другата страна на пътя, който минаваше покрай плажа. Имаше изписана на ръка табела ХИЖИ ПОЛУМЕСЕЦ и телефонен номер.

— Миранда ми каза, че са твои — казах, докато той отключваше тъмната къщичка. Всички бяха тъмни, осветени само от една улична лампа и ярките звезди.

— Родителите ми са собственици, но аз ги управлявам. Сезонът вече приключи, но през лятото вършат добра работа.

Влязохме и той запали висок лампион. Вътре се оказа по-приятно, отколкото очаквах, но и доста оскъдно: имаше само най-прости мебели, стените бяха бели и почти без украса. Единственото нещо, което бележеше къщичката като дом на Брад, беше огромният телевизор на стойка — изглеждаше не на мястото си в сравнително малката дневна. Бях си помислил, че ще мирише на цигари, но грешах.

Брад тръгна направо към хладилника в кухненския бокс, а аз затворих паянтовата врата. Чух изпукването на две капачки и той се върна и ми подаде студен „Хайнекен“. Настанихме се на бежовото канапе. Брад почти се тръшна на него и остана да седи с широко разтворени крака. Бирената бутилка изглеждаше миниатюрна в загорелите му ръце.

— Откога живееш тук? — попитах, колкото да поддържам разговора.

— От около година. Временно положение.

— Да — казах аз. — Личи си. Тоест, едва ли би искал да живееш тук дълго.

Веднага щом го казах, ми стана малко кофти и видях как лицето на Брад потъмня и за миг на него се изписа омраза, която бързо се смени със замислено намръщена физиономия.

— Казах, че е само временно.

Не отговорих и се умълчахме. Огледах се и забелязах, че купчината списания за риболов на масичката за кафе е подредена внимателно до самия ѝ край. Върху списанията беше дистанционното, също внимателно сложено. На масичката до мен имаше снимка в рамка на момче и момиче, направена на лодка. Децата — изглеждаха на дванайсет и на десет — носеха оранжеви спасителни жилетки.

Взех снимката.

— Това ли са децата?

— Джейсън и Бела. Снимката обаче е правена на старата ми яхта. Продадох я в началото на това лято и си купих „Албемарл“. Ти рибар ли си?

Казах, че не съм, но той продължи да говори за новата си яхта. Почти не го слушах, но това нямаше значение. Научавах някои неща за Брад Дагет. Като оставим засега въпроса, че спи с жена ми, откривах, че Брад Дагет изобщо не ми харесва. Беше егоистичен пияница, който с годините най-вероятно щеше да стане още по-голям егоист и алкохолик. Пукаше му за собствените му деца само дотолкова, че да сложи тяхна снимка в дома си, и си личеше, че всъщност не му пука за никого освен за самия него. Беше отрицателен тип. Помислих си за Лили, помислих си как Брад го сполетява внезапно край и нямах нищо против. Всъщност исках да се случи. Не само за да накажа Брад за това, което правеше с жена ми, но и защото изчезването му от този свят щеше да е нещо хубаво. Чий живот правеше по-добър той? Не на децата си, нито на бившата си жена. Не и на Поли от бара, която може би си мислеше, че му е приятелка. Той беше задник, а един задник по-малко е добре за всички.

Прекъснах монолога на Брад за яхтата и му казах, че отивам до тоалетната.

Беше чиста като останалата част на къщата. Излях бирата си в мивката и надникнах в аптекката на Брад Дагет. Голямо шише ибупрофен. Неотваряна боя за коса. Шише предписани антибиотици, чийто срок беше изтекъл преди повече от пет години. Отворих го и погледнах вътре — беше пълно със сини ромбовидни хапчета, които

разпознах като виагра. Оказваше се, че Брад всъщност не е чак такъв жребец. Когато се върнах в дневната, той не беше помръднал от мястото си, но очите му бяха затворени и гърдите му се повдигаха и отпускаха равномерно. Гледах го известно време, като се мъчех да изпитам нещо друго освен отвращение — може би някакво съжаление, само колкото да тествам самия себе си. Не почувствах нищо.

Преди да изляза тихо прегледах няколко чекмеджета в кухненския бокс. Едното беше пълно с инструменти, рулетка, кълбо канап и ролка тиксо. В дъното на чекмеджето имаше револвер „Смит и Уесън“. Останах изненадан, но само заради шегата му, че щял да убие жена си, ако имал оръжие. За един безразсъден миг ми се прииска да го открадна, но ми мина през ума, че той най-вероятно ще се сети кой го е свил. Оставих го на мястото му, но все пак взех един ключ от малка кутийка, съдържаща еднакви ключове. Нямаше да забележи липсата му и може би отваряше вратата на тази къщичка, ако не и на всички останали.

Огледах се за последен път, преди да си тръгна. Брад все така не помръдваше. Излязох в студената, наситена със сол вечер и тихо пъхнах ключа в ключалката на вратата. Той влезе и се завъртя. Оставих вратата отключена и прибрах ключа в джоба си. Извадих телефона си и се канех да се обадя на Миранда да дойде да ме вземе, но реших да повървя. Студеният въздух беше приятен. Вдишвах дълбоко през носа, солта ме караше да се чувствам по-жив, отколкото от много време. Закрачих. Трябваше да измина само няколко километра. Имах чувството, че съм изпълнен с цялата енергия на света.

[1] Рекламно куче на „Будвайзер“. — Б.пр. ↑

10. ЛИЛИ

През цялата си втора година — и последна година за Ерик — прекарвах почти всяка четвъртък, петък и събота вечер в Сейнт Дънстан Манър, в стаята на Ерик на втория етаж. Тогава смятах, че това е най-щастливият период от живота ми. По-късно, и не само заради случилото се по-късно, осъзнах, че беше и период на несигурност и безпокойство. Бях влюбена в Ерик Уошбърн и той казваше, че е влюбен в мен. Вярвах му, но знаех също, че сме млади, че Ерик скоро завършва и има планове да се премести в Ню Йорк и да започне работа във финансовия сектор. А моите планове бяха да прекарам следващата учебна година в Художествения институт Фоунс в Лондон и да уча консервация. Макар че с Ерик разговаряхме за бъдещето си, аз си казвах, че знам, че всичко ще се промени след завършването му.

Онази година живеех два отделни, но съвместими живота. От неделя до четвъртък се занимавах с четене и учене. Съквартирантките ми, трите Уинони, слушаха силна музика и пушеха непрекъснато, но иначе бяха изненадващо тихи и сравнително добросърдечни. Открих, че имам много общи черти с Уинона Русалката, книжен червей, за която Нанси Дрю беше идол, също като за мен. Четвъртък вечер отивах в Сейнт Дънстан Манър за седмичното парти. Вземах най-голямата си чанта, натъпкана с дрехи и малко тоалетни принадлежности, тъй като винаги прекарвах нощта, а понякога и уикенда там. От петък сутринта до неделя вечерта двамата с Ерик рядко се разделяхме, освен по време на занятията и мачовете на Ерик по ракетбол, фризби или някоя друга от безбройните игри, чието спечелване беше важно за него. Гледахме филми в киното на кампуса, излизахме в Ню Честър до някой италиански ресторант и понякога ходехме на партита, които не се организираха от членове на „Сейнт Дънкан“, но това се случваше рядко. Започнахме комфортна връзка, пълна с предсказуема рутина, ежедневни шеги за посветени и нещо, което ми се струваше изключително добър секс. Обръцахме се един към друг с „Уошбърн“ и

„Кинтър“. Драматичните моменти на разочарование и невярност ни бяха милостиво спестени. Обожавах онова, в което сме се превърнали, но не го споделях, казвах само на Ерик и на никой друг колко силна е привързаността ми. Той споделяше чувствата ми и понякога разговаряхме за общото ни бъдеще.

Бившата приятелка на Ерик Фейт също завършваше и още редовно посещаваше партитата в четвъртък вечер. Сега излизаше с Матю Форд и тъй като двете с нея бяхме приятелките на най-видните членове на „Сейнт Дън“, Фейт се сближи с мен през годината и понякога дори ме питаше за отношенията ми с Ерик, макар че никога не се хващах на въдицата ѝ. Не я харесвах особено, беше непостоянна, коварна и обичаше да е в центъра на вниманието, но нямах нищо против да прекарвам известно време с нея. Ако я нямаше изобщо, любопитството ми около момичето, прекарало две години с Ерик, можеше да ескалира в обсеция. Но я имаше и тъй като имах възможност да я опозная, тя нямаше място във въображението ми.

Разбрах какво е привлякло Ерик към Фейт. Беше секси, с къса черна коса. Дрехите ѝ сякаш бяха взети направо от модните списания, но пуловерите ѝ винаги бяха малко по-тесни, а полите — малко по-къси от необходимото. Когато разговаряше с някого, го приближаваше и го гледаше в очите, но се смееше често и се шегуваше със самата себе си. Ако се случеше да отидем някъде заедно, Фейт ме хващаше под ръка, а ако стоеше зад мен, заравяше пръсти в косата ми. Родителите ми не ме докосваха често и затова намирах поведението на Фейт за смущаващо, но понякога и за успокояващо. Веднъж, когато беше пияна, ми каза, че иска да разгледа цвета на очите ми. Приблужи лицето си до моето и кафявите ѝ очи ми се сториха огромни.

— Като гоблен са — каза тя и топлият ѝ дъх погали бузата ми. — Целите са на петънца. Сиви, жълти, сини, кафяви и розови.

Ерик рядко разговаряше с Фейт, но една нощ, докато лежахме в леглото, ме попита дали ми е неприятно, че непрекъснато се навърта наоколо.

— Никак даже — казах аз. — Решила е, че сме първи приятелки. Забеляза ли го?

— Тя е първа приятелка с всички. Не, забрави това. Мисля, че наистина те харесва и иска да е твоя приятелка, просто...

— Не се безпокой. Знам какво имаш предвид. Нямам намерение да ставам най-добрата й приятелка. Не съм сигурна, че имаме нещо общо помежду си. Освен теб.

— Да, нямате нищо общо. Гарантирам го. Тя не е лош човек, а и с Мат са добра двойка.

— Сигурно — казах аз.

И с това разговорите ни за Фейт се изчерпаха.

Лятото се върнах в Монкс. Майка ми си имаше нов приятел, Майкъл Биалик, брадат професор по лингвистика от университета, изненадващо улегнал човек. Имаше къща на по-малко от километър от нашата, преустроена плевня, в която живееше със сина си, пианист чудо, казваше се Санди. Майкъл обичаше да готви и поради това майка ми прекарваше много време в дома му и оставяше Монкс на мен. Работех в библиотеката на половин работен ден от понеделник до петък и прекарвах остатъка от деня в четене или в мотаене из имота. Бях влюбена и изпитвах покой. Дори се върнах на любимата си поляна, последния вечен дом на Чет. Капакът на кладенеца още си беше на мястото и изглеждаше по същия начин, както бе изглеждал преди години, когато го открих в пожълтялата от зимата трева. Съседната фермерска къща още бе необитаема.

Планът ми бе да посещавам Ерик в Ню Йорк през уикендите, но когато дойде на гости в Монкс, Ерик се влюби в мястото, или поне така твърдеше.

— Искам да прекарвам всеки уикенд тук, Кинтнър. Съвършеният живот. През седмицата в оживения град, а в петък вечер мога да взема влака и да съм с теб. Уикенд в провинцията.

— Няма ли да ти доскучае?

— Няма начин. Страшно ми харесва тук. Ами ти? Това означава да те помоля да прекарваш цялото си време тук.

— Описваш всяко мое лято, откакто се помня. Нямам нищо против. А и ще очаквам с нетърпение уикендите.

И така лятото ни се превърна в повторение на учебната година. Сами през седмицата. Заедно през уикендите. Нямах нищо против, защото никога не съм имала против да бъда сама. А самотните дни бяха дни, които ме приближаваха до уикенда, до момента, в който

виждам как Ерик слиза от влака с малък сак на рамо и огромна усмивка на лицето. И тези уикенди бяха много по-наситени. Извън „Мадър“ връзката ни изглеждаше по-зряла, по-комфортна. Чувствахме се като женени. Така че не, нямах нищо против да виждам Ерик два дни седмично.

И Ерик нямаше нищо против, поради свои причини.

Сигурно никога нямаше да открия въпросните причини и есента щях да замина за Лондон с мисълта, че Ерик е все още любовта на живота ми, ако баща ми не беше дошъл в Ню Йорк през последната седмица на август и не ме беше поканил на обяд. Предстоеше излизането на новата му книга, сборник разкази, и той беше в Ню Йорк на среща с американския си агент и американския си издател, както и за да участва в публично четене в „Странд Букс“. Не ме покани на четенето, което не бе изненада за мен. Бях го помолила веднъж, май беше през първата ми година в гимназията, дали мога да отида, а той ми отговори: „Господи, Лили, ти си ми дъщеря. Не бих те изложил на подобно нещо. Достатъчно лошо е, че *четеш* книгите ми, какво остава да ме слушаш да ги чета на глас“.

Взех си почивен ден от библиотеката и се качих на влака за Ню Йорк. С баща ми вечеряхме в шикозен ресторант към лобито на един хотел и разговаряхме за предстоящата ми година в Лондон. Той обеща да ми прати по имейла списък на приятели и роднини, които трябва да посетя, както и на някои от любимите му лондонски забележителности, повечето от които бяха пъбове. После започна да изкопчва от мен информация за майка ми и новия ѝ приятел. Остана много разочарован да научи, че професорът по лингвистика е като цяло свестен човек. След обяда се сбогувахме пред хотела.

— От теб излезе добър човек, Лил, въпреки майка ти и мен — за пореден път каза той.

Прегърнахме се за довиждане. Денят бе странно приятен за края на август в града, така че тръгнах към центъра и офиса на Ерик — място, което никога не бях посещавала. През целия месец беше ужасно задушно, а ето че внезапно влагата във въздуха бе изчезнала и аз с радост вървах по тихите улици. Не бях решила дали да изненадам Ерик в средата на работния му ден, но го обмислях и започнах да си представям физиономията му, когато вляза в офиса. Изведнъж някой ме извика и ме изтръгна от унеса ми. Обърнах се и видях Кати Стоун,

първокурсничка, познавах я от партитата на „Сейнт Дънстан“. Пресичаше улицата и ми махаше.

— Здравсти — каза тя и стъпи на тротоара в мига, в който зад нея профуча едно жълто такси. — Не знаех, че прекарваш лятото в града.

— Не. В Кънектикът съм, но баща ми е тук и обядвах с него.

— Искаш ли да прием кафе? Излязох от работа по-рано. Господи, Ню Йорк е толкова потискащ през август!

Отидохме до едно кафене на най-близкия ъгъл и си поръчахме лате с лед. Кати дърдореше за колеги, които познавахме, както и за неколцина, за които никога не бях чувала. Тя си падаше по събирането и разпространяването на клюки и останах изненадана, че не ме подпитва за Ерик, така че я попитах:

— Често ли се виждаш с Ерик?

При споменаването на името му тя леко се опули.

— О. Нямах да го спомена. Не, не често, но от време на време. Той работи някъде тук, нали знаеш.

— Да, знам. Защо нямаше да го споменеш?

— Просто не знаех как се чувстваш, след като вече не сте заедно. Не знаех дали искаш да чуваш за него.

Сякаш ме заляха със студена вода. Едва не казах на Кати, че все още сме заедно с Ерик, разбира се, но нещо ме спря. Вместо това попитах:

— Защо, какво става с него?

— Нямам представа. Виждам го понякога, но той никога не е тук през уикендите. Баща му е много болен.

— Не знаех — казах аз. — Какво му е?

— Мисля, че рак. Ерик го посещава всеки уикенд. Явно са близки? — Каза го като въпрос и аз успях да кимна въпреки внезапното ми желание да се махна от кафенето и Кати. За щастие телефонът ѝ започна да звъни и докато тя ровеше в огромната си чанта, взех ключа от момичето на бара и се заключих в миниатюрната тоалетна. Отчаяно се опитвах да осъзная информацията, която бях получила току-що, и макар една част от мен да се съмняваше в казаното от Кати и да твърдеше, че става дума за някаква нелепа неразбория, по-логичната част ми казваше, че това е истина и че съм глупачка. Ерик живееше два живота и никой не знаеше, че се вижда с мен през уикендите. След като върнах ключа, видях, че Кати още

говори по телефона; възползвах се от ситуацията, потупах я по рамото, посочих си часовника и бързо тръгнах към изхода. Кати свали телефона и стана, но аз оформих с уста „извинявай“ и продължих.

Излязох и тръгнах без да знам накъде. Видях една къща с каменни стъпала, тънещи в сянката на клонесто дърво. Кацнах на най-горното стъпало, без да ми пука, че собственикът може да излезе и да ми каже да се разкарам. Не зная колко време останах там, но сигурно е било поне два часа. Известно време се чувствах окаяно, но бързо започнах да се успокоявам. Анализирах положението. Ерик бе отделил живота си с мен така, че той да протича само през уикендите и никога в града. Така правеше по принцип, знаех го от колежа. Но защо лъжеше къде прекарва уикендите? Причината можеше да е само една — Ерик имаше връзка в Ню Йорк.

Малко преди пет следобед вървах към офис сградата на Ерик. Знаех адреса, но не и как изглежда. Вървах бавно и оглеждах тълпата. Знаех, че няма да се справя, ако се сблъскам с Ерик, но още не бях готова да напусна града. Исках да видя къде работи, може би дори да видя него, без той да ме забележи.

Офисът му се намирал в безлична четириетажна каменна сграда до една „Грейс Папая“. Седнах на пейката срещу входа, извадих от кошчето брой на „Ню Йорк Поуст“ и го разгънах, но погледът ми остана прикован към входа на сградата. Малко след пет се появиха неколцина мъже с костюми и една жена с пола и блуза. Ерик го нямаше. Излезе със следващата група от трима мъже. Беше със светлосив костюм. Щом стъпиха на тротоара, тримата едновременно запалиха цигари. Не се изненадах, че виждам Ерик да пуши, макар да ми беше казал, че е спрял цигарите в деня на завършването. Нито веднъж не бе пушил, докато ме посещаваше в Кънектикът през уикендите, но това бе, защото той бе двама души в едно тяло. Колегите му със запалени цигари тръгнаха към центъра, а Ерик остана, оглеждаше телефона си. Наблизо спря едно жълто такси и си помислих, че ще се качи в него, но вместо това от колата слезе червенокосо момиче в ретро минипола и го целуна в устата, докато той хвърляше цигарата.

Заговориха се, ръката на Ерик бе върху извивката на бедрото ѝ.

Гърдите ми пламнаха, светът затрептя пред очите ми и за момент си помислих, че получавам сърдечен пристъп. После най-лошото мина.

Изправих гръб и поех дълбоко дъх, като се взирах в момичето. Изглеждаше ми позната, но още не бях видяла лицето ѝ. Фактът, че също бе червенокоса, беше като удар с нож, макар че дори от разстояние си личеше, че цветът на косата ѝ се дължи на фризьорския салон, а не на гените.

Ерик и червенокосата се обърнаха и за един ужасен момент си помислих, че ще пресекат улицата към мен, но те тръгнаха по тротоара, хванати под ръка. Наблюдавах ги над вестника и накрая успях да видя лицето на градската приятелка на Ерик. Беше Фейт — червенокоса Фейт. Всъщност изобщо не бе изненадващо, че е тя — *разбира се, че ще е тя*, — но си спомням, че останах шокирана от начина, по който бе променила външния си вид, с червена коса като моята.

Бях гневна. По-гневна не се бях чувствала от години.

11. ТЕД

Преди да се разделим пред „Конкорд Ривър Ин“, след като бяхме решили, че е разумно да прекарам известно време в Мейн с Брад и Миранда, с Лили бяхме уговорили следващата ни среща. Трябваше да се състои две съботи след първата, по същото време, но в Олд Хил Беринг Граунд — гробище на хълма, издигащ се над Монюмънт Скуеър в Конкорд Сентър. Там имаше пейки и можехме да седим един до друг и да разговаряме, без да се набиваме толкова на очи, колкото в ресторанта на хотела.

Отидох по-рано от уреченото. В града имаше туристи, но не се мотаеха на хълма. Седях сам на една студена пейка от ковано желязо и гледах над керемидите на покривите към главната улица. Небето сякаш се бе спуснало ниско и имаше гранитен цвят. Упорит вятър гонеше разноцветните листа във въздуха. Оглеждах се за Лили и се вирах в автомобилите, обикалящи Монюмънт Скуеър, макар да нямах представа каква кола кара тя. Опитах да позная. Може би нещо класическо, но с някаква особеност. Може би стар модел БМВ или оригинален „Остин Мини“. Но когато видях Лили, тя не слизаше от кола, а вървеше забързано по главната улица, облечена в дълго до коленете зелено палто. Червената ѝ коса подскачаше на всяка крачка.

Гледах я как върви към гробището и я изгубих от поглед, когато се скри под покривите. Изпитах възбуда, че ще я видя отново. Част от възбудата ми се дължеше на напъпващите ми романтични фантазии, но също така изгарях от нетърпение да ѝ разкажа за пътуването си и за ключа за вратата на Брад, който бях откраднал. В известен смисъл се чувствах като дете, донасящо на майка си отлична оценка.

Лили се появи на каменната пътека на гробището. Усмихна ми се и седна на другия край на пейката.

— Чудесен изглед — каза, леко задъхана от стръмното изкачване.

— Видях те да идваш по главната улица. Усети ли, че те наблюдават?

— Не, дори не се замислих за това. Тревожих се, че закъснявам и че си си отишъл.

— Не бих го направил. Имам много неща за разказване.

Тя се обърна към мен. На сивата октомврийска светлина лицето ѝ изглеждаше безцветно, докато косата ѝ сякаш бе по-червена, отколкото я помнех, тревожно жив цвят сред монохромните гробове. Идеше ми да протегна ръка и да я докосна, да се уверя, че е истинска, но се сдържах.

— Ходи ли в Мейн? — попита тя.

— Да — отвърнах аз и ѝ разказах за седмицата ми там, как прекарах една вечер с Брад, как посетих дома му и откъгнах ключа.

— Мислиш ли, че ще забележи? — попита тя.

— Не. Имаше цяла купчина ключове в чекмеджето. Върти бизнес с къщи под наем, така че явно му трябва много ключове. Нищо чудно това да са ключове, отварящи всички врати.

— Е, това може само да ни е от полза. Само не забравяй след като всичко приключи да се отървеш от ключа или да го оставиш в къщата му. В никакъв случай не бива да те хващат с някаква материална улика. Знаеш го.

Кимнах.

— Какво друго научи за къщата си? — попита Лили. — Има ли краен срок, когато трябва да бъде завършена?

Казах ѝ, че Брад очаква да приключи работата си в началото на декември, най-късно в началото на януари.

— Това означава, че трябва да действаме сравнително бързо. Мисля, че е важно да се случи преди завършването на къщата.

Съставихме план къде и кога трябва да бъда и какво ще правим. Лили обсъждаше нещата така, сякаш бяхме гимназисти от последния клас, които обсъждат кой какво ще прави по последния им общ научен проект. Аз съм човек, който обръща внимание на детайлите — трябва да го правя заради работата и парите, които печеля, — и естествената ми склонност е да си водя бележки, но знаех, че не бива да записвам нищо. И никога. Както бе казала Лили, може би се виждахме за последен път преди да овдовея; после щяхме да се срещнем уж случайно, сякаш не сме се виждали никога преди. Докато разговаряхме и запомнях наизуст какво трябва да се направи, започнах да усещам

някакво стягане в гърдите, в гърлото и челюстта. Наклоних глава настрани. Вратът ми изпука.

— Добре ли си? — попита Лили.

— Чудесно. Просто става реалност. Едно е да планираме разузнавателното ми пътуване до Мейн, но това е малко по-различно.

Лили се поизправи и леко прехапа долната си устна. В очите ѝ се четеше загриженост.

— Нали знаеш, че не е нужно да го правиш — каза ми. — То засяга теб, а не мен, и последното, което искам, е да направиш нещо, което ще те преследва до края на живота ти.

— Не се страхувам от това. Може би се тревожа, че нещо може да се оплеска.

— Ако го направим според плана, нищо няма да се оплеска. Нека те попитам нещо. Ако днес в Мейн стане земетресение и Миранда и Брад загинат, как ще се почувстваш?

— Щастлив — отвърнах, без изобщо да се замислям. — Това би решило всичките ми проблеми, а те ще си получат заслуженото.

— В такъв случай ние правим само това. Предизвикваме земетресение, което ще погребее и двамата. И ако го направим правилно, всички, включително детективите от полицията, разследващи случая, ще приемат, че Миранда е била убита от Брад, който след това е избягал от града. Всичките им усилия ще бъдат хвърлени за издирването му, но напразно. Може за момент да заподозрат теб. Би било странно да не го направят, но няма да открият нищо, което да ги насочва към теб, а алибито ти ще е желязно.

— Добре, доверявам ти се.

— Виж, ако в един или друг момент решиш, че не искаш да го правиш, просто ми кажи. Но ако се тревожиш, че нещо може да се провали, не мисля, че е необходимо. Ако бъдем нащрек и действаме точно по план, дори няма да бъдеш заподозрян. Миранда и Брад ще си получат заслуженото. И това не е всичко — помисли за съчувствието, което ще изпитат към теб. Прекрасната ти млада жена, убита от брутален любовник. Ще се наложи да гониш обожателките си с пръчка.

Усмиваше се. Махна непослушен кичур от челото си.

— Само за протокола — казах аз. — Мотивът ми не е такъв.

— Не е?

— Не, освен ако... ъ-ъ-ъ, освен ако не си склонна да заемеш мястото.

Лили продължаваше да се усмихва.

— А, интригата се задълбочава.

— Или става по-плитка.

Тя се разсмя.

— Точно. Или става по-плитка.

Останахме загледани един в друг за момент и усмивката на Лили изчезна. Тя отпусна рамене и закопча още едно копче на палтото си.

— Студено ли ти е? — попитах.

— Малко. Какво ще кажеш да се поразходим? Никога не съм идвала тук.

Съгласих се и тръгнахме, хванати под ръка, сред килнатите, изронени от времето надгробни камъни. Вървахме с лекота заедно, без да е нужно да разговаряме, сякаш бяхме някаква стара двойка, споделила не една и две години и спомени. Четяхме надписите, повечето от които бяха посветени на хора, живели през осемнайсети век, мнозина отишли си от този свят на възраст, която днес би се възприела като трагично ранна. Но те бяха живели. И независимо колко млади или стари са били в деня на смъртта си, днес така или иначе отдавна нямаше да ги има.

Някои надписи бяха така изронени от времето, че се бяха превърнали в неразгадаеми йероглифи; на много камъни можеха да се видят черепи с криле и думите Memento Mori. „Помни смъртта“. Прокарах пръст по една от гравюрите — череп с формата на електрическа крушка, кръгли като на бухал очи и два реда зъби. Между черепа и надписа имаше кръстосани кости.

— Чудно ми е защо са престанали да поставят такива изображения върху надгробните камъни — казах. — Толкова подходящо изглежда.

— Да, така е — каза Лили и се прилепи по-плътно до мен.

Гробището леко се спускаше в другия край и се озовахме под най-високата му част и под едно дърво, по което още имаше пожълтели листа. Обърнахме се почти едновременно, аз я прегърнах и се целунахме. Разкопчах палтото ѝ и пяхнах ръце под него, около кръста ѝ. Пуловерът ѝ май беше от кашмир. Тя потръпна.

— Още ли ти е студено? — попитах.

— Не — отвърна тя и отново се целунахме, целувката стана по-влажна, притискахме се един в друг. Прокарах длан по предната част на пуловера ѝ, усетих ребрата ѝ, после леката издутина на гърдите, втвърдено зърно. Изпука клонка и двамата се обърнахме. На върха на гробището клечеше самотна фигура, насочила фотоапарат към надгробен камък. Отдръпнахме се един от друг, но продължихме да се гледаме.

— По-добре е да приключваме — каза тя.

— Добре. — Гласът ми бе леко дрезгав.

— Запомни ли плана? Искаш ли да го повторим?

— Не. Всичко е тук. — Почуках се с пръст по челото.

— Е, добре тогава.

Никой от двамата ни не си тръгна веднага.

— А след това — казах аз, можем ли да продължим?

— С удоволствие.

— И ще ми кажеш всичките си тайни?

— Да. Ще ти кажа всичко. Очаквам го с нетърпение.

Помнех полушегата, която бях пуснал в „Конкорд Ривър Ин“, когато я попитах колко души е убила. Отново се запитах с какъв точно човек се забърквам. И отново си казах, че не ми пука.

— Най-добре е да си тръгнем поотделно.

— Знам. Преди да сме се оказали в някоя от снимките на онзи.

Погледнах нагоре към върха. Мъжът вече се беше изправил и бе насочил обектива към редица наклонени камъни.

— Ще тръгна първа — каза Лили.

— Добре. До следващия път...

— Да. Дотогава... и успех.

Тя тръгна нагоре. Мъжът с фотоапарата изобщо не се обърна да я погледне. Останах на място; все още усещах вкуса на устните ѝ върху моите. Вдигнах ципа на якето си и пъхнах ръце дълбоко в джобовете си. Небето си оставаше с цвета на гранит, но бе станало малко по-светло, така че присвих очи, докато я гледах как се отдалечава. За първи път, откакто реших да убия жена си, исках това да се случи още сега. Чувствах се като хлапе през седмицата преди Коледа — дните се точеха, всеки един е миниатюрна версия на вечността. Исках Миранда да е мъртва. Тя бе взела любовта ни и я бе превърнала в подигравка. Беше се подиграла с мен. Продължавах да мисля за начина, по който

ме гледаше, по който продължаваше да ме гледа понякога, сякаш съм центърът на вселената ѝ. А после беше изтръгнала сърцето ми. Как можех да споделя спечелените си пари с жена, която бе направила това, която бе изтръгнала сърцето ми, сякаш то не означаваше нищо за нея? Това беше причината да го направя и си казах, че вярвам в нея.

Но сега имах нова причина. Лили. Правех го заради нея. Щях да убия жена си, за да мога да бъда с нея. И тази причина изглеждаше по-смислена от всяка друга.

12. ЛИЛИ

Оставаше цял уикенд преди да отлетя за Лондон за учебната ми година в чужбина и казах на Ерик, че съм пипнала ужасен летен грип и че е по-добре да не идва. Той се съгласи, при условие че ще му позволя да ме закара до летище „Кенеди“ във вторник. Мислех си, че двата часа с него в колата ще са трудни, но се оказаха лесни. Просто си казах да се държа така, сякаш не се е случило нищо.

През лятото с Ерик на няколко пъти бяхме обсъждали годината ми в Лондон. Бях му дала възможност да изрази някакви резерви, но той бе настоял да останем заедно, да продължим да бъдем изключително посветени един на друг. Първото му посещение бе планирано за октомври, шест седмици след пристигането ми. Вече си беше купил билет. Така че когато се сбогувахме на летището, той каза:

— Шест седмици изглеждат много време, но всъщност не са. Скоро ще се видим.

— Виж — казах. — Ще прозвучи странно, но искам да знаеш, че ако тази раздяла ти се струва твърде дълга, ще те разбере. Ако искаш да приключим, да бъдеш с някоя друга, няма да ми хареса, но и няма да ти се сърдя. Сега е времето да ми кажеш. Не по-нататък.

Той изглеждаше загрижен. Погледна ме право в очите.

— Това ли искаш?

— Не, ни най-малко. Но искам да ми кажеш истината. Не бих реагирала добре, ако ме лъжеш.

— Не бива да се тревожиш за това. Никога.

Затърсих в лицето му някакъв признак за лъжа.

Това бе нещо, което бях правила неведнъж през годините живот с родителите ми, и се смятах за човек, който познава кога го лъжат. Но на лицето на Ерик не видях нищо освен любов и искреност.

— С нетърпение очаквам да те видя през октомври — казах и го прегърнах за момент, докато спрелият зад нас джип не наду клаксона си. В известен смисъл не лъжех. Наистина чаках с нетърпение Ерик да дойде да ме види. Изражението му, невинното му, изпълнено с обич

лице, бе решило съдбата му. Още не знаех как ще го направя, но знаех, че ще намеря начин да го накажа, когато дойде при мен в Лондон.

Художественият институт „Фоунс“ приемаше само неколцина чуждестранни студенти всяка година, така че през седмицата ми за ориентация отседнах в един хотел на Ръсел Скуеър заедно с четирийсетина други американски студенти, учещи в нещо на име Задгранична академия за чуждестранни изследвания — колеж, който се грижеше изключително за американски студенти по време на годината им в чужбина. През тази седмица, наред с посрещането и първоначалното ориентиране, от нас се очакваше да се разделим на групи и да си потърсим квартири. Дадоха ни списък на агенти на недвижими имоти, специализирани във временното настаняване, и ни казаха, че най-добрите ни шансове да си намерим нещо е като се разделим на групи по четирима или шестима. Оказа се, че много от студентите са дошли на групи от колежа си. Чудех се дали няма да успея да си намеря ателие само за мен, когато към мен се обърна хубава студентка, стиснала в ръка списъка си с агенти, и ме попита:

— Намери ли си група?

— Още не. Ти?

— Не, но по-голямата ми сестра мина по тази програма и ми каза, че приказките, че е най-лесно с голяма група, са лъжа и че просто си имат някакви свои причини да сме накуп. Много по-лесно било да се намери апартамент само за двама, така че се огледах и те видях. — Каза всичко това на един дъх, със силен тексаски акцент.

— Нямам нищо против да си поделим квартира, ако искаш — казах аз, зарадвана, че съм срещнала човек, който, изглежда, знае това-онова за наемането на апартамент.

Тя леко подскочи и дългата ѝ кафява коса също подскочи на раменете ѝ.

— О, чудесно. Всички групи са смесени, момчета и момичета. Не ме разбирай погрешно, харесвам момчетата, но засега предпочитам да не деля апартамент с момче. Аз съм Адисън Логан. Цялото ми семейство ме нарича Ади, но реших да опитам цялото си име, Адисън, докато съм в Лондон. Ти обаче можеш да ме наричаш както ти се харесва.

— Аз съм Лили Кинтнър — казах аз и си стиснахме ръцете.

Търсенето ни отне два дни, но накрая намерихме едностаен сутеренен апартамент в жилищна сграда от епохата на Едуард в Мейда Вейл. Очертаваше се дълго пътуване с метрото от института и от лекциите на Адисън, но това бе най-приятният квартал, който ни показаха. Адисън сподели, че това е единственото място, което сме видели и което не е събудило веднага желанието ѝ да си вземе душ, така че се съгласих. Обадих се на баща си, който този семестър беше гостуващ писател някъде в Калифорния, да му кажа, че съм наела квартира в Мейда Вейл, и той ме нарече снобка, спомена някакъв пъб на име „Принц Алфред“ и накрая ми довери, че „единственото лошо нещо в Лондон са проклетите американски студенти“.

С Адисън се оказахме добри съквартирантки, най-вече защото графиците ни бяха такива, че рядко се виждахме. Около три седмици след пристигането ни започнах да я виждам още по-рядко, защото започна да излиза с един тексасец от нейната програма, който имаше апартамент в Камдън Таун.

— Знам, че е тъпо, че дойдох чак в Лондон и в крайна сметка тръгнах с момче от Лъбок на име Нолан, но е готин.

— Не ми се извинявай — казах ѝ.

— Кога щеше да идва приятелят ти? Ерик беше, нали?

Казах ѝ и тя ми обеща да не ми се пречка по време на гостуването му. Настоях, че това няма значение, макар че наистина исках Адисън да е по-далеч, докато Ерик е тук. Наред с ученето в института и изследването на лондонските книжарници и музеи посвещавах доста време в търсене на начин да убия Ерик и да ми се размине. И бях почти сигурна, че съм измислила как да го направя.

Първата част от плана ми разчиташе на състезателната натура на Ерик. Бях прекарала достатъчно време в гледане как играе бiliarд в „Сейнт Дън“ и знаех колко мрази да губи. Мъчеше се да го крие, но когато губеше, особено от човек, когото не харесваше, погледът му ставаше пуст и намираше начин да играе отново с този човек и да победи. А през лятото, по време на едно от посещенията си в Монкс, Ерик ме попита за огромния дъб в задния двор. Беше видял двете избелели знаменца, които бяха забити на ствола му, едното на около три четвърти от височината му, а другото при върха. Обясних, че едно лято най-добрият приятел на баща ми от детството му ни гостува цял

месец и как двамата се катереха по дървото, като всеки се мъчеше да качи знаменцето си по-високо от това на другия. Състезанието продължи седмици и приключи, когато една вечер пияният ми баща падна от първия клон и си счупи китката. След като разказах историята на Ерик, знаех, че той ще се опита да се изкатери по дървото. И той го направи. Нужни му бяха няколко опита, но стигна по-високо и от баща ми, и от приятеля му.

— Как мислиш, как ще се почувства баща ти, ако сложа мое знаменце там?

Разсмях се.

— Изобщо няма да му пука. Само ще се развесели.

— Не е нужно да го правя, но ако мислиш, че ще го намери за забавно...

— Винаги ли си толкова нахъсан за победа?

Той ме погледна неразбиращо.

— Не мисля, че съм чак толкова нахъсан. Да беше видяла брат ми.

Тогава си обясних поведението му с желанието да се самоизтъкне, но сега виждах реакцията му като част от измамническата му природа. Той наистина не искаше хората да знаят за неутолимото му желание да победи на всяка цена. Това издаваше твърде много неща за него. Включително и една част, която не можеше да се промени. Така че когато чух за биреното предизвикателство в старомодния пъб „Ботъл енд Глас“ в края на моята улица, знаех, че ще мога да накарам Ерик да се включи в него. Не беше необходимо да е пиян за онова, което планирах, но определено щеше да ми е от помощ.

Той пристигна в Лондон в една студена мокра събота. Вярна на думата си, Адисън си събра малко багаж в петък вечерта и отиде да прекара няколко дни с Нолан.

— Скъпа, сигурно си много развълнувана — каза тя.

— Да — отвърнах.

— Е, опитай се и да изглеждаш такава.

— Просто съм нервна — казах аз. — Не знам защо, но е факт.

— Ще ти мине пет минути след като той пристигне. Просто трябва да се изчукате. — Разсмях се и закри устата си с длан.

Ерик беше излетял от Ню Йорк предишната вечер и по разписание трябваше да кацне към осем сутринта. Бях му пратила по

имейла описание как да стигне до апартамента. Не излъгах Адисън, когато й казах, че съм нервна, но не бях нервна заради онова, което смятах да направя с него, а заради времето, което трябваше да прекараме заедно преди да задействам плана си. Знаех, че той сигурно ще поиска да правим секс веднага щом пристигне, и събирах сили да го преживея. Знаех, че сексът никога не би променил чувствата ми за начина, по който ме беше предал, но се питах дали няма да промени плановете ми да сложа край на живота му. Съмнявах се, но имаше начин да разбера. И ако всичко минеше според плана, Ерик щеше да е около мен за не повече от дванайсет часа. Можех да го преживея.

Звънецът иззвъня в девет и половина и изкачих няколкото стъпала до мраморната площадка, за да му отворя. Изглеждаше уморен от полета, косата му беше разрошена назад. Прегърнахме се и се целунахме, след което го въведох в сутеренния апартамент и му показах кое къде е.

— Сигурно си много уморен — казах.

— Да. Но не искам да проспивам деня. Може да подремна, а после да идем някъде.

— Наблизо има добър пъб. „Ботъл енд Глас“.

— Добре. Само да дремна малко. Максимум един час, и то само ако ми правиш компания.

Казах му да си ляга и че ще отида при него след малко, с надеждата, че ще заспи. Но след като той влезе в спалнята и след като убих петнайсет минути в бавно приготвяне на чаша чай, реших, че всъщност ми се иска да си легна с него. Не беше просто изпитание — а начин да му кажа сбогом. Влязох в малката тъмна спалня; Ерик се размърда под завивките и чух равномерно му дишане. Съблякох се и се пъгнах зад него. Той се размърда, но не се събуди. Също беше гол и допирът на топлото му тяло не ме накара да потръпна така, както си мислех. Прокарах длан по твърдите му гърди, надолу по плоския му корем и хванах пениса му. Той моментално се втвърди и Ерик измърмори във възглавницата нещо, което не разбрах, след което бавно се обърна към мен. Разтворих крака и го наместих между тях. Той понечи да каже нещо, но придърпах главата му надолу до моята. Косата му не беше мита, но миришеше хубаво. Насочих го в мен, после метнах чаршафа и одеялото през главите ни и се любихме в

онази топла тъмна пещера, без да кажем нито дума, движехме се в бавен, сънен ритъм.

След като свърши, той заспа отново и аз се дръпнах от него и отметнах завивките до кръста си. Хладният въздух галеше приятно голото ми тяло, кожата ми бе влажна от потта. Помислих си за онова, което смятах да направя с Ерик по-късно вечерта, и се опитах да се почувствам зле. Сравних го с Чет, който искаше да прави секс с дете, но Чет поне не се преструваше, че обича когото и да било. Ерик беше гаден и гаден, човек, който щеше да мине през живота, вземайки само онова, което иска, и наранявайки онези, които го обичат. Бях му дала любовта си, живота си всъщност, а той се бе отнесъл към нея с такова презрение.

Ерик се събуди малко след пладне, объркан и прегладнял. Изкъпа се и се преоблече, след което излязохме да се разходим из квартала. Заведох го до една закусвалня, взехме си сандвичи и напитки и отидохме в близкия парк Рембранд Гардънс, покрай който минаваше канал. Беше спряло да вали, но небето още бе тъмно, облаците се стелеха ниско, от дърветата капеше вода и навсякъде имаше локви. Постлах якето си на една дървена пейка и седнахме да изядем сандвичите. Тъкмо приключихме, когато отново започна да ръми и капките затропаха по листата над нас.

— Извинявай за времето — казах аз.

— Точно време за пъб — отвърна той.

— Готов ли си за питие? „Ботъл“ е съвсем наблизо. Имам обаче само една молба. Не се включвай в биреното предизвикателство.

— Какво е това?

Не беше нужно да правя повече. Когато стигнахме в „Ботъл енд Глас“, който бе съвсем прост и забутан според лондонските стандарти, с дървени пейки и гол под, Ерик прочете за биреното предизвикателство и изучи имената на досегашните победители. За да бъдеш увековечен на стените на пъба трябваше в рамките на пет часа да изпиеш по една пинта от всяка от десетте запазени марки бира на заведението в реда, в който са подредени зад бара. Посещенията ти в тоалетната се наблюдават, за да е сигурно, че не повръщаш. Ерик заяви, че предизвикателството не изглеждало особено трудно. Аз си бях помислила същото и го бях споделила предишната седмица с бармана Стюарт. Той каза, че комбинацията бири, като се започне от

различните сайдери, мине се през тъмната бира и се стигне до обикновеното светло, е доста грубо изпитание и е много по-тежко, отколкото изглежда. Бил виждал много здравеняци да се отказват или да повръщат преди края.

— Включвам се — каза Ерик на мен и на барманката, която беше на смяна този ден — възрастна жена, която не бях виждала досега.

— Сериозно? Ерик?! — възкликнах аз.

— Готово, скъпи — рече барманката и извади формуляр. — Напиши името си там, където пише „начало“, отбележи часа и обявявам началото. Когато приключиш десетата пинта, трябва просто да дойдеш до бара и да се подпишеш в края. Останалото зависи от теб. Повечето участници губят последните няколко пинти в тоалетната.

Продължих да недоволствам, но само за шоуто — познавах Ерик и знаех, че няма да се откаже. Първата бира беше „Фулърс ЕСБ“ и аз му направих компания. Отнесохме пинтите си на една маса в ъгъла.

— Все пак съм на ваканция — каза той и отпи дълга глътка.

— Не искам да ти е лошо през цялото време, докато си тук.

— Няма. Десет пинти за пет часа. Никакъв проблем.

Останах около три и половина часа. Ясно беше, че Ерик е твърдо решен да изпълни предизвикателството, но беше на седмата си пинта — портер — и пиеше доста бавно.

— Направо ще прелея — каза той, но думите му излязоха завалено от часовата разлика и изпитата бира.

— Хайде да приключваме — казах аз. — Писна ми да кисна в този пъб.

— Стигнал съм дотук, така че никакво отказване. — Той се огледа. Някои от местните, които бяха дошли в края, следяха внимателно опита на Ерик да си спечели място на стената. Знаех, че той няма да се откаже, каквото и да става.

— Тогава си тръгвам. Умирам от глад и нямам намерение да продължа с чипс. Ще си взема индийска храна за вкъщи.

— Съжалявам, Лили.

— Няма за какво. Забавлявай се. Не драйфай на бара и ще се видим след два часа. Знаеш ли как да се прибереш?

— Направо по улицата, нали?

Тръгнах си. Свечеряваше се, раздутото небе бе станало тъмнолилаво и във въздуха имаше фина мъгла. Отидох направо до

индийския ресторант на ъгъла, който бях посещавала многократно. Поръчах си роган джош и пиле корма, както и една кока-кола, докато чакам да стане храната.

— Нали в роган джоша няма фъстъци? — попитах, докато собственикът ми опаковаше поръчката. Знаех отговора, но исках да попитам за протокола.

— В роган джоша няма, но има кашу в пилето.

— Да, това го знам. Благодаря.

Отнесох торбичките в апартамента. Оставих ги на малката маса в кухнята и отидох в спалнята да прегледам куфара на Ерик. Беше си взел дрехи, книга на Питър Линч и екип за джогинг. Двете му епинефринови писалки ЕПИПЕН бяха в отделна чантичка във вътрешния джоб на куфара. Трябваше да вземе едната със себе си, бях му го казвала стотици пъти, но знаех, че не би го направил. Алергията му към фъстъци беше смъртоносна, но суетата не му позволяваше да ги мъкне със себе си. „Какво да правя според теб, Кинтнър, да ги мъкна в чантичка-колан ли?“ Беше убедил себе си, че никога няма да хапне навън нищо, за което има и съвсем малък шанс да включва фъстъци. Взех писалките и ги хвърлих на леглото, след което се върнах в кухнята. Бях гладна и изядох част от храната направо от опаковката, после изсипах пилето в широка купа. Разстлах пилето и жълтия му сос и методично извадих всяко кашу, като ги събирах в каменното хаванче, което бях намерила в един от претъпканите шкафове. Когато се уверих, че съм намерила всяка ядка, взех чукалото и стрих кашуто на фина паста, смесих я с кормата и прибрах всичко обратно в опаковката. Взех останалите ядки, поставих ги върху сгъната хартиена салфетка и ги скрих зад подправките в хладилника. Измих хаванчето, чукалото и купата и ги върнах по местата им. Сложих индийската храна в големия хладилник. Пилето корма беше едно от любимите ястия на Ерик и ресторантът, от който го купувахме в Ню Честър, никога не слагаше фъстъци в него. Всичко беше нагласено. Оставаше ми само да чакам.

Опитах се да чета Дороти Сейърс, но ми беше трудно да се съсредоточа. Не бях точно нервна, но исках всичко това да приключи час по-скоро. Ерик беше започнал предизвикателството към един и половина, така че би трябвало да приключи по един или друг начин в шест и половина. Към шест и петнайсет се разнесе резкият звън на звънеца. Подскочих. Запитах се дали не се е отказал, но когато отидох

при вратата и отворих, видях Адисън. Плачеше, раменете ѝ се тресяха и ровеше в чантата си за ключ.

13. ТЕД

През предпоследната си година в гимназията Дартфорд-Мидълхам поканих едно момиче от втори курс, Ребека Раст, на годишния бал. Тя бе популярна блондинка, с която се запознах, докато работех по училищния вестник. Изглеждаше зарадвана от поканата, макар да знаех, че се интересува повече от спортистите на училището. Нямах нищо против — аз просто си търсех с кого да изляза.

Но една седмица преди бала се натъкнах на Ребека на едно бирено парти в изоставена военна база край съседното градче. Бях чувал за тези партита, но никога не ги бях посещавал. Имаше стотина души, колите бяха паркирани на разбития асфалт на стария паркинг на базата и всички се разхождаха по полегатия склон южно от постройките със заковани прозорци и врати. Повечето бяха донесли стекове бира, откъснати от домовете на родителите им или купени от по-големи братя и сестри. Бях дошъл с най-добрия си приятел Ерън, който, също като мен, не бе нито популярен, нито аутсайдер. Преди да слезем от колите едва не обърнахме обратно, стреснати от сцената и засрамени, че не сме взели никакъв алкохол. Но тогава забелязах Ребека да слиза от спрял наблиз корвет с няколко свои приятелки и реших, че трябва най-малкото да кажа здрасти на момичето, което щеше да ми бъде партньорка на бала другата седмица.

За моя изненада тя страшно се зарадва да ме види и прекарахме повечето време заедно, пихме топла бира на хълма и изследвахме изоставената база. Накрая се озовахме на нисък равен покрив, до който стигнахме по ръждива противопожарна стълба. Гледахме звездите, които от изпитата бира ту се размазваха, ту се фокусираха, а после започнахме да се целуваме. Беше топла пролетна нощ, Ребека носеше късо тясно горнище, оголващо кръста ѝ, и къса дънкова пола и ми позволи да я докосвам навсякъде, а в един момент ми прошепна, че е по-добре да намалим темпото, освен ако нямам презерватив. Нямах, но по-късно, докато лежах в леглото, си казах, че трябва да си взема колкото се може по-скоро и определено преди бала. Мисълта беше

опияняваща, но още по-опияняващ бе фактът, че за първи път си имах приятелка.

Вечерта на бала взех Ребека от скромната къща на родителите ѝ недалеч от езерцето Мидълхам. Докато майка ѝ снимаше, баща ѝ стоеше облегат на своя „Додж Дарт“, пушеше пура и ми хвърляше ледени погледи изпод козирката на бейзболната си шапка на „Пейтрийтс“. Въздъхнах с облекчение, когато се озовахме в безопасност в колата ми на път към „Холидей Ин“, където щеше да се проведе балът. Ребека беше със светлосиня рокля с дълбоко деколте. Косата ѝ бе прибрана на сплетена опашка и миришеше на ванилия.

Въпреки че бях доста изнервен, първите няколко часа от бала минаха добре. Ребека бе бърлива и флиртуваше. Ядохме пиле кордон бльо и танцувахме няколко пъти. По време на един от бавните танци нежно я целунах по слепоочието. Тя ме придърпа към себе си и си помислих за опаковката с презерватива, скрита зад шофьорската книжка в портфейла ми.

Двайсет минути преди края на бала всичко се разпадна. Бях отишъл до тоалетната и когато се върнах, Ребека вече не беше на масата ни. Забелязах я в другия край на залата — беше се облегнала на стената и разговаряше с едно момче, Бил Джонсън, защитник в училищния отбор по футбол. Спрях като закован, краката и ръцете ми изстинаха и нещо сякаш ме сграбчи за гърлото. Вместо да пресека безкрайната зала и да се изправя пред тях, се върнах на масата и оттам гледах как Ребека и Бил се прегръщат, после се целуват и си тръгват заедно.

Видях Ребека в коридора на гимназията в понеделник следобед. Помислих си, че ще се извини, но погледът ѝ само се плъзна по мен и тя се извърна. Същата седмица научих, че тя и Бил определено са двойка. Не знам дали беше по-леко или по-трудно, че само неколцина съученици като че ли знаеха за унижението ми на бала. Не знам и дали нещата щяха да се развият по различен начин, ако Ребека беше направила поне опит да се извини.

Планирах отмъщението си повече от година. Беше напълно логично — ако исках да си го върна на Ребека, трябваше да изчакам да мине известно време. В противен случай щях да съм естественият заподозрян. Посветих последната си година на изкарването на възможно най-високите оценки, мълчах си, стоях настрана и не си

позволявах да попадам в други потенциално унижителни ситуации. Приеха ме в Харвард, което изненада дори наставника ми, и макар че това изглеждаше като някакво отмъщение, аз исках Ребека да си плати. В идеалния случай трябваше да намеря начин да я унизя по начина, по който тя бе унизила мен, но не можех да измисля как да го направя. Затова се спрях върху втория вариант — да я уплаша. Много, много лошо да я уплаша.

Един мрачен следобед седмица преди дипломирането паркирах моя „Форд Ескорт“ на задния паркинг на „Арни Ликърс“ и изминах краткия път през гората до къщата на семейство Раст. Ако някой ме видеше, щеше да ме вземе просто за хлапе с дънково яке и нахлупена бейзболна шапка — нещо, което при нормални обстоятелства никога не бих носил. Но никой не ме видя. В раницата си носех щанга, с която да разбия задната врата, но тя се оказа отворена. Знаех, че в къщата няма никого, че г-н Раст се е махнал преди месеци и че г-жа Раст работи дневна смяна в аптеката. Освен това знаех и се надявах, че Ребека ще се върне сама след края на последния час в три следобед. Скрих се в дрешника на спалнята ѝ и зачаках.

Помня ужаса и вълнението, които изпитвах в малкото тъмно пространство. Дрехите на Ребека Раст шумоляха около мен, скиорската маска ме караше да се потя. Бях открехнал вратата на дрешника и чух как колата на Ребека спира на алеята, как тя влезе в къщата и бавно се качи по стълбите. Отиде първо в банята, където прекара сякаш цяла вечност, после се чу звукът на пуснатата вода и тя влезе в спалнята, като си тананикаше фалшиво. Сърцето ми туптеше толкова силно, че се зачудих как не го чува. Според плана трябваше да изскоча от дрешника с маската на лицето си, но не се наложи да го правя. Тя дойде направо при него и дръпна плъзгащата се врата. Пристъпих към нея с ножица в едната ръка и ролка тиксо в другата. Тя отвори уста да изпищи, но от гърлото ѝ не излезе нищо. Гледах как цветът се оттече от лицето ѝ и бях сигурен, че ще припадне, но вместо това тя се обърна да побегне. Подхванах я отзад и едва тогава си дадох сметка, че е само по бельо. Задържах я прикована на пода и успях да увия тиксото първо около лицето и устата ѝ, а после около китките и глезените. Не беше лесно — получих няколко ритника, но не издадох нито звук, за да не познае кой съм. След като я обездвижих, прокарах острието на

ножицата по шията ѝ. Клепачите ѝ бяха стиснати, между тях се процеждаха сълзи. Долових острата миризма на урина.

Изхвърлих якето, скиорската маска, щангата и раницата в контейнера зад магазина за алкохол. Потеглих към къщи разтреперан, емоциите ми се люшкаха между огромното удовлетворение, че съм си го върнал на Ребека за болката, която ми бе причинила, и отвратителния срам, че съм прекалил. Тези чувства се запазиха през цялото лято, като срамът временно се сменяше с ужас, че ще ме хванат. Щях да бъда посрамен публично, да вляза в затвора и да се сбогувам с Харвард. Но полицията така и не се появи на прага ми и с напредъка на лятото започнах да вярвам, че ми се е разминало. Чух за инцидента веднъж от една моя бърбрива приятелка, Моли. Тя ми каза, че Ребека Раст — „Нали я познаваш? Господи, та ти беше с нея на бала!“ — била нападната в собствения си дом, вързана и зарязана в дрешника и че всички си мислели, че било работа на баща ѝ, онзи тип от бензиностанцията, от когото те побиват тръпки. Това беше всичко, което чух за случката.

Още сънувам Ребека Раст. В кошмарите ми — а те са определено кошмари — Ребека умира в нощта, когато я вързах и оставих в дрешника. В сънищата ми ме преследва от чувство за вина, изпитвам ужас, че ще ме хванат, и така и не мога да си спомня дали съм искал да я убия, или само да ѝ изкарам акъла. Но така или иначе, аз съм убиец и това знание е станало съществена част от живота ми.

В петъка сутринта, когато Миранда щеше да лети до Маями Бийч на моминско парти, се събудих, след като бях сънувал един от онези сънища. Бях сам в леглото и останах да лежа за момент; картините от кошмара преминаваха през съзнанието ми, после изчезнаха. Отначало си помислих, че сънят е с Ребека Раст, но после осъзнах, че човекът, когото бях убил, е Миранда. Бях я затворил в дрешника на Ребека Раст и тя бе умряла там. После си спомних други картини от съня. Погребение, на което никой не ме поглеждаше. Ужасния страх, че съм забравил да скрия трупа. Баща ми, от чийто нос тече вода. Поле, което разкопавах трескаво. За един смразяващ момент си помислих, че това не са картини от сънища, а съвсем пресни спомени. Бях изпитвал това чувство и преди, на границата между съня и будуването — отвратителното чувство, че онова, което сънувам, е всъщност реално, че съм убиец и е само въпрос на време целият свят

да го научи. Поклатих глава и си казах, че съм сънувал, после отметнах оплетените чаршафи, станах и взех телефона си от скрина. Минаваше осем — много по-късно, отколкото се събуждах обикновено. Колата, която щеше да откара Миранда до „Логан“, пристигаше в осем и половина. Облякох джинси и памучен пуловер и слязох долу.

— Здравсти, поспаланко — каза тя, когато я открих в официалната трапезария. Седеше на дългата маса „Стикли“ с багажа до нея. Беше облякла къса синя рокля и червени каубойски ботуши и бе погълната от телефона си.

— Не ти ли е студено с това?

Тя ме погледна.

— Да, но няма да е задълго. Ще кажа на шофьора да пусне отоплението на температури като в Маями. — Изключи телефона, прибра го в чантата си и стана. — Какво ще правиш, докато ме няма?

— Първо, теб винаги те няма, така че в това няма нищо ново. И второ, ще работя, естествено.

— Трябва да вечеряш с Мак довечера. Сигурна съм, че е тук.

— Всъщност не е. Замина за погребението на леля си. Нали ти казах? Ще извадя онова агне от фризера. Специална вечеря, само за мен.

— О, изяж го цялото! Кейси каза, че довечера сме в „Джо Стоун Краб“.

Изнесох багажа ѝ във фойето, като съдържах коментара си колко е тежък за тридневна почивка. Миранда надникна през дебелото стъкло на външната врата.

— Лимузината пристигна — каза и ме придърпа към себе си за необичайно силна прегръдка. — Ще ми липсваш, Теди.

— И ти на мен — казах аз, като се мъчех да внеса малко чувства в гласа си. Миранда се държеше така, че за момент се запитах дали моминското парти не е измислица. Може би имаше среща с Брад в Маями?

Тя отвори вратата и шофьорът изскочи от колата и бързо изкачи стълбите да вземе багажа. Миранда го последва, резкият вятър развя полите на роклята ѝ. Обърна се да ми махне и си помислих, че изглежда много крехка и премръзнала в неподходящото си облекло. Преди да затворя вратата, тя извади огромните си слънчеви очила от чантата и си ги сложи, след което ми прати въздушна целувка.

Денят ме очакваше. Имах да правя обаждания и да чета проспекти, но това щеше да ми отнеме само половината сутрин. Налях си кафе и отидох при компютъра. Потърсих за стотен път в Гугъл името Лили Хауард, но не излезе нищо, което да изглежда свързано с нея, освен служебната страница от сайта на колежа Уинслоу. Потърсих информация за градчето Уинслоу и набелязах маршрут от къщата ми до един обещаващ на вид ресторант в центъра. Какво лошо имаше, ако отида да обядвам там? Очертаваше се чудесен октомврийски ден; след дългото горещо лято листата на дърветата тъкмо започваха да се обагрят в различни цветове. Можех да се разходя, да хапна, да разгледам градчето, в което живееше Лили. И дори да я видя — макар че шансовете за това бяха минимални. С какво можеше да навреди това? Не беше нужно да се поздравяваме, а и да го направим, какво толкова?

Свърших си работата, взех душ и се облякох. В гаража ми хрумна вместо аудито да взема старото „Порше 911“, модел 1976 — колата, която си бях купил след първата си голяма сделка. Подминах Пайк и продължих към реката, като излязох на Стороу Драйв. Реката бе пълна с гребци от коледжките, които се готвеха за предстоящото състезание през уикенда. Денят беше идеален, небето бе абсолютно синьо, набраздено единствено от белите опашки на самолетите. Погледнах нагоре и се запитах дали виждам и следата на самолета, който отнасяше жена ми към Флорида.

От Стороу Драйв излязох на Солджърс Фийлд, после продължих през Уолтъм и Нютън до Бостън Пост Роуд и продължих на запад през предградията към Уинслоу. Докато сменях скоростите се зачудих защо изобщо си поръчах автоматична предавка за аудито. Следващата ми кола щеше да е стандартна.

Карах по главната улица и се оглеждах за място за паркиране в изненадващо оживения център. Студенти на големи групи пресичаха улицата. Предимно момичета с джинси и ботуши, с прибрани на опашка коси. Докато чаках няколко от тях да пресекат, надникнах през високата метална порта към кампуса на колежа. Видях три ниски тухлени постройки около грижливо поддържана поляна. Редица дъбове бележеше главната алея. Дали Лили беше в една от сградите, които виждах? Дали беше от онези, които си носеха скромния обяд в кабинета си, или излизаше да хапне в центъра? В края на краищата

беше слънчев октомврийски петък. Колата зад мен наду клаксона си, превключих на скорост и завих по една странична уличка с платен паркинг. Намерих си място и тръгнах обратно към ресторантите, покрай които бях минал. Заведението, за което прочетох — „Карвъри“, — също бе там, но си избрах ресторант на име „Алисън“, който имаше външна маса, гледаща както към обедното слънце, така и към кампуса на колежа. Поръчах си блъди мери и салата от сервитьорката студентка и се загледах в минувачите. Студентките имаха лица на пламенни млади феминистки. Мъкнеха раници, в които можеха спокойно да поберат футболист. Другите минувачи бяха предимно домакини на средна възраст, излезли на пазар или да обядват. Носеха красиви шалове и широки дрехи, които скриваха бедрата им. Видях неколцина, които приличаха на преподаватели — мъже с неугледни прически и вълнени сака и жени, които приличаха на по-стари версии на сериозните студентки. Но не видях Лили дори когато се разходих из кампуса след обяда и второто блъди мери.

Колежът бе хубав, кампусът плавно се спускаше от центъра към малко езеро, около което минаваше пътека. Поседях малко на една пейка в ботаническата градина, до една оранжерия с висок островръх покрив. Наоколо нямаше никого и си помислих, че Лили би донесла обяда си на място като това. Дори на същата тази пейка. Останах там, докато в небето не се появиха облаци, които закриха слънцето и внезапно стана студено.

Бях забравил да сложа допълнително монети в апарата на паркинга след обяда и под чистачката намерих билет за глоба. Петнайсет долара. Прибрах го в джоба си и се качих в поршето. Изведнъж се почувствах уморен и се върнах по Пайк чак до Бостън; пристигнах у дома точно когато получих есемес от Миранда, че е кацнала благополучно в Маями и празненството е започнало. Отговорих ѝ и отидох при компютъра да проверя имейлите си. Периодът бе мудар за мен, не че имах нужда да работя. След години стагнация фондовите пазари отново бележеха ръст. Портфейлът ми беше добър и работата беше само начин да си запълвам времето.

Втори есемес от Миранда: не забравяй да извадиш агнето от фризера.

Отговорих ѝ, че ѝ благодаря за напомнянето.

Наистина бях забравил и слязох в кухнята в мазето, извадих парчетата месо и ги сложих под течаща вода. Есемесът на Миранда бе странен, сякаш като някакво прекалено сантиментално сбогуване. Дали се канеше да направи нещо лошо? Или може би беше скъсала с Брад и изпитваше разкаяние? Дори да беше така, това не анулираше онова, което вече ми бе причинила.

Отидох в избата и избрах сира от Стария свят, която щеше да върви идеално с агнето. Отворих бутилката и я прелях в гарафа. Парчетата месо започваха да омекват. Оставих ги с опаковките им в купа студена вода и се качих в дневната. Още не бях прегледал днешния вестник, така че седнах в коженото кресло и прочетох днешните новини, докато отпивах джин с тоник. След известно време оставих вестника и се замислих за Миранда, Брад, Лили и всичко, което се бе случило — или което предстоеше да се случи — след срещата ми с Лили на летището в Лондон. Неволно се връщах към съня, от който се бях събудил сутринта. Онова ужасно чувство, че след като убиеш някого, никога не можеш да се върнеш и да поправиш стореното. Че никога вече няма да се събуждаш от сън и да останеш да лежиш, като си казваш, че животът ти може да е каталог на грехове, но че не си убиец. И внезапно осъзнах, че планът ми да убия Миранда и Брад се е превърнал в средство за постигане на цел, начин да се сближа с Лили, и че не е нужно да извършвам убийство, за да го направя. Можех просто да кажа на Миранда, че искам развод, после да напиша имейл на Лили и да я попитам дали е свободна за вечеря. Никой освен нас нямаше да знае за плановете, които сме кроили. Миранда можеше да си получи Брад, аз щях да имам Лили и светът щеше да продължи обичайния си ход. Винаги съм бил добър в отделянето на нещата и можех да прибера цялата си ярост и срам от случилото се с Миранда в една кутия и да я затворя. Щях да оставя подробностите около развода на адвокатите си; половината от парите ми щяха да са ми достатъчно. Заля ме облекчение. Все едно се събуждах от кошмар и осъзнавах, че е било само сън, че нищо не се е случило в действителност.

На вратата се позвъни и се стреснах.

Докато вървах към вратата, инстинктивно си погледнах часовника. Беше малко след шест. Кой можеше да е? Казах си, че

сигурно е някаква доставка, и се опитах да си спомня дали не чакам пратка.

Сложих верижката и открях вратата. Беше Брад Дагет, с леко смутена усмивка. Трябваша ми няколко секунди да включа, че Брад от Мейн е на прага ми в Бостън. Изглеждаше неуместно, сякаш виждах човек в смокинг на селски панаир.

— Тед — каза той малко задъхано. — Радвам се, че те откривам. Можем ли да поговорим?

— Разбира се — казах аз, свалих верижката и отворих. — Влизай.

Съжалих за думите си веднага щом те излязоха от устата ми. Нямаше причина Брад да бие целия път от Мейн, за да ме види. Докато той прекрачваше прага, бутнах леко вратата и го спрях.

— Брад, какво правиш тук?

— Пусни ме да вляза, Тед. Ще обясня.

Гласът му трепереше, лъхна ме на алкохол. Погледите ни се срещнаха и изведнъж изпитах страх. Натиснах по-здраво вратата, но Брад не помръдна. Бръкна в джоба на якето си и извади револвер.

— Пусни ме, Тед — повтори той и аз отстъпих назад и Брад влезе в къщата ми.

14. ЛИЛИ

— Адисън, какво става? — попитах.

— Шибаният Нолан — каза тя, влезе и тръгна след мен надолу. Изтръскваше дъжда от палтото си и капките пръскаха тила ми.

— Скарахте ли се? — попитах, когато влязохме в апартамента.

Тя ме погледна, бършеше сълзите си.

— Имал си приятелка в Тексас. *Сериозна* приятелка.

— По дяволите — казах аз. — Как разбра?

Адисън ми разказа как седнала на компютъра му и прочела имейлите и как той признал всичко и добавил, че искал да ѝ каже за Линда, но отначало си помислил, че отношенията му с нея били просто забавление, обаче сега не знаел в какво точно са се превърнали. Слушах я с половин ухо, отворих бутилка вино и ѝ налях, като през цялото време трескаво се мъчех да измисля какво да правя, когато Ерик се върне. Дали да изоставя плана си и да кажа на Ерик, че съм сигурна, че в билетите има кашу, или да го оставя да яде и Адисън да стане свидетел? В някои отношения присъствието на Адисън беше предимство. Тя щеше да подкрепи историята ми, че пияният Ерик е сбъркал и е ял индийска храна с кашу, а после не успял веднага да намери епипена си. Но имаше и много начини нещата да се оплескат заради Адисън. Можеше да се обади за помощ и линейката да дойде навреме. Можеше да забележи, че писалката не е там, където би трябвало да е според него. И ако Ерик попиташе дали в храната има ядки, не бих могла да излъжа пред нея. И най-важното, не беше честно да принуждавам Адисън да гледа как Ерик умира от анафилактичен шок. Реших, че ще се откажа.

— Чакай малко. Къде е Ерик? Самолетът му не трябваше ли вече да е кацнал? — попита Адисън и завъртя глава наляво-надясно, сякаш може да го е пропуснала в малкия апартамент.

— Нали знаеш онова бирено предизвикателство в „Ботъл енд Глас“?

— С десетте пинти ли?

Разказах ѝ как Ерик бе настоял, че може да се справи, и как съм огладняла, писнало ми е да го чакам и просто съм си тръгнала.

— Май и двете си прекарваме чудесна вечер с мъжете си — каза тя.

— Е, аз ще си прекарам — казах. — Ти си единствената прецакана. Какво смяташ да правиш по въпроса?

Преди Адисън да успее да отговори, звънецът иззвъня отново.

— Това е Ерик — казах аз. — Пригответи се. Сигурно е здравата подреден.

— Лили, ще се махна. Съвсем забравих, че ще идва днес. — Адисън стана и грабна чантата си от масата.

— Няма начин. Оставаш тук.

Качих се отново по стълбите, събирайки сили за среща с пияния Ерик, но когато отворих вратата, на прага стоеше не той, а Нолан, със зачервени от плач очи.

— А, двуженецът — казах аз и той ме изгледа смутено.

— Тя тук ли е? — Нолан беше висок и слаб, с яркочервени очи. Късо подстриганата му коса беше толкова руса, че изглеждаше почти бяла, и носеше стегната огърлица от дребни хавайски раковини.

— Тук е — отвърнах аз, — но това не означава, че иска да те види. Изчакай тук, ще я питам.

Оставих Нолан на площадката и слязох долу. Адисън си наливаше втора чаша вино.

— Познай кой е тук?

— Кой? — Изглеждаше искрено озадачена.

— Нолан. Оставих го горе. Искаш ли да му кажа да си върви?

Тя пусна дълга драматична въздишка.

— Не, ще го видя. — Продължи да седи на масата и осъзнах, че очаква да го доведе. Изкачих стълбите сигурно за петнайсети път тази вечер и когато стигнах вратата, чух два мъжки гласа да си говорят на висок тон. Познах единия като Ерик; значи се бе върнал от пъба.

— Виждам, че сте се запознали — казах аз, след като отворих вратата. Ерик беше сложил ръка на рамото на Нолан и му разказваше за предизвикателството. Разбрах, че е спечелил, от начина, по който се обърна към мен с красивата си усмивка. — И изглежда си триумфирал — добавих.

— На косъм — отвърна той. — Много по-трудно е, отколкото изглежда.

— Хайде, слизайте и двамата. Ерик, остави Нолан и съквартирантката ми на мира. Трябва да поговорят.

Всички слязохме с тропот по стъпалата. Адисън вече стоеше на прага с решителна физиономия.

— Ад — с дрезгав глас каза Нолан. Ерик се представи, звучеше сравнително нормално за човек, изпил толкова много бира. Това бе едно от неизменните му качества — винаги беше възпитан и учтив, независимо от обстоятелствата. Иначе казано, политик.

С Ерик влязохме вътре, а Нолан и Адисън останаха до вратата на площадката, осветена единствено от гола крушка. Разказах набързо на Ерик какво става, като се мъчех да преценя как ще реагира, когато чуе, че Нолан се среща с две жени едновременно, също като него.

— Мислиш ли, че ще се сдобрят? — попита той и добави, преди да успее да отговори: — Трябва да хапна нещо.

Канех се да му кажа, че в хладилника има индийска храна, която мога да му стопля, и че не бива да рискува с пилето корма, защото в него може да има фъстъци, но точно тогава Адисън влезе в апартамента.

— Вие двамата не се безпокойте. Ще ви оставим насаме. Отиваме да пийнем по нещо.

Нолан беше зад нея и по червеното около устите и на двамата си личеше, че са се целували отвън. Не знам какво ѝ беше казал, но бе подействало. Адисън грабна палтото и чантата си и те излязоха във влажната нощ. Внезапно осъзнах, че планът ми отново е актуален, стига да искам да продължа с него. Стомахът ми кипеше от безпокойство, но ако не друго, онова, на което бях станала свидетел между Нолан и Адисън, бе подсилило решимостта ми. На типове като Нолан и Ерик твърде често им се разминава, че са оставили след себе си разбити сърца.

— Виж, Ерик — казах аз. — Ужасно съм уморена. И аз пих доста, а Адисън направо ме съсипа. Лягам си. Има индийска храна в хладилника, ако искаш. Взех ти пиле корма.

— Ти си проклета светица — каза той и ми лепна целувка по ъгълчето на устата. Отидох в банята, притворих вратата, свалих джинсите и пуловера си и облякох вълнената пижама, с която се топлех

в студения апартамент. Чувах Ерик в кухнята — тракане на чинии, силното бръмчене на разнебитената микровълнова. Усетих миризмата на подгрятата корма — остри подправки и кокосово мляко. Седях на ръба на леглото. Чувствах се спокойна, но мислите ми бяха трескави, изпълнени с образи. Представях си Чет на поляната по здрач, как се олюлява над мен, без да подозира, че след малко ще умре. Видях как Ерик излиза от офиса, пали цигара и се среща с Фейт. Видях го в нощта, когато се любихме за първи път, с тъмнокафявите му очи на сантиметри от моите.

Микровълновата фурна спря да бръмчи. Чух как Ерик отваря и затваря вратичката, после за момент настъпи тишина. Предположих, че яде бързо, може би дори прав.

Мина минута и вратата на стаята се отвори. Ерик стоеше с паничка в ръка, лицето му вече се бе зачервило. И очите му бяха подпухнали.

— В това нещо има фъстъци — каза той и посочи храната. Прозвуча така, сякаш устата му е пълна с памук.

— Сигурен ли си? Къде ти е епипенът? — възкликнах аз.

— В багажа. — Той трескаво замаха с ръка към куфара си.

Придърпах куфара и го качих на леглото. Ерик остави паничката на бюрото ми и бързо пристъпи, като ме изблъска от пътя си. Разрови се в джоба с цип, в който беше оставил писалките, после се обърна към мен. В очите му се четеше паника, а лицето му се бе зачервило още повече. Едната му ръка драскаше гърлото.

— Забравил ли си ги? — попитах с писклив от страх глас.

— Да — каза той и едва чух думата. Сякаш идваше някъде отдалеч, като вик на човек, попаднал в някаква дълбока, тясна и влажна пещера.

Ерик изсипа съдържанието на куфара на леглото и трескаво започна да рови в нещата. Седна, тялото му се движеше сковано, устните му се свиха, докато се мъчеше да напълни дробовете си с въздух. Понечих да му помогна с дрехите и тоалетните принадлежности, но той хвана ръката ми и имитира с жест телефонно обаждане.

— Да се обадя за помощ ли? — попитах.

Той кимна. Зачервяването по врата и гърлото му се засилваше тревожно бързо, като петна по топографска карта. Лицето му пък

оставаше бледо и започваше да придобива синкав оттенък. Изтичах в съседната стая, взех телефона и останах за момент така, заслушана какво става в спалнята. Чух отварянето на цип, после тихо тупване. Тихо оставих слушалката, бавно преброих до десет, отидох до вратата и надникнах към леглото. Ерик се бе проснал, ръката му още беше вдигната към гърлото, но вече не драскаше, а просто лежеше неподвижно. Наблюдавах го достатъчно дълго, за да разбера, че не диша, после за всеки случай изчаках още минута, после прекосих стаята и докоснах с два пръста гърлото му, за да проверя за пулс. Нямаше. Върнах се при телефона и набрах 999, казах си името и адреса и обясних на жената с пискливия глас от другата страна, че приятелят ми е изпаднал в анафилактичен шок.

След обаждането се задействах бързо. Взех кашуто от салфетката в хладилника и го сложих в пилето корма, което още бе в купата на Ерик (и което бе още топло от микровълновата), както и в кутията от ресторанта. После изхвърлих салфетката в тоалетната, пуснах водата и си измих ръцете. Ерик не помръдваше в спалнята. Бръкнах под дюшека и извадих найлоновата торбичка с неизползваните писалки. Вещите на Ерик бяха пръснати из цялата стая. Изтрих отпечатъците си от торбичката с някакви чорапи, после натиках всичко в едната му маратонка. Изглеждаше като място, където човек би сложил медикаменти за спешни случаи. Ерик никога не би го направил, но вече нямаше как да го обясни на когото и да било. Не би могъл да каже също, че съм го уверила, че храната е без ядки. Щях да обясня, че е бил пиан и че сигурно е решил все пак да изяде пилето, а аз съм била в спалнята и после не сме успели да открием писалките. Опитах се да се сетя дали трябва да се направи още нещо. Реших, че няма да е зле да натисна няколко пъти гърдите му, за да изглежда така, сякаш съм се опитвала да му направя сърдечен масаж. Дали съдебният лекар би могъл да забележи подобно нещо? Тъкмо се канех да започна, когато звънецът иззвъня.

Изтичах горе да отворя на медиците.

Три дни по-късно, след като семейството на Ерик бе уведомено и транспортирането на тялото му бе уредено, полицаят, който пристигна

след медиците онзи петък вечер, се появи отново да ми каже, че няма да има дознание.

Разбира се, бях доволна, но и изненадана. Бях чела толкова много английски криминалета, че просто бях приела, че всяка дори малко необичайна смърт ще предизвика дознание, в което всички улики ще сочат към инцидентна и трагична смърт. В известен смисъл останах разочарована.

— Добре — казах аз, като се мъчех да изглеждам объркана. — Какво означава това?

— Означава, че според съдебния лекар смъртта е настъпила при злополука и няма смисъл от допълнително разследване. Ако питате мен, решението е правилно, макар че сигурно ще има официално дознание относно „Ботъл енд Глас“ и онова тяхно предизвикателство. Може и аз да намина и да поговоря с тях. — Полицаят имаше мили очи и мустак, който скриваше горната му устна. За втори път му разказах всички факти около случая. Как Ерик е бил пиян, как съм му казала за фъстъците в храната и как той все пак я изял, а после не си спомнил къде е сложил лекарството си.

— Много ви благодаря — казах аз.

— Да, май ще се отбия в онзи пъб и ще поговоря с тях — повтори той. Задържа се малко на прага, после се обърна. Беше ми казал името си, но не го помнех.

Наставницата ми в института ме попита дали искам да се върна в Америка и аз ѝ казах, че ще остана в Лондон. Че ако има някаква паметна служба, вероятно ще трябва да се върна за нея, но че въпреки травмата се чувствам добре в Лондон и програмата ми харесва. Това беше вярно — много харесвах сутеренния апартамент в Мейда Вейл и факта, че Адисън почти не се вясваше в него след инцидента. Никога не се бях смятала за градски човек и предпочитах спокойствието на Кънектикът пред смазващите човешки тълпи на Ню Йорк, но жилищните райони на Лондон бяха нещо различно. Има нещо успокояващо в дългите редици жилищни сгради, в зеленината, в анонимната, учтива суматоха. Улиците около мястото, където живеех, бяха толкова тихи, че по-често можеше да се чуят птичи песни, отколкото човешки звуци. Останах доволна, когато получих имейл, че Уошбърн са решили да направят семейно погребение и че някъде за бъдеще се планира по-голяма паметна служба. Смятах да присъствам.

Най-малкото защото би било странно да не се появя; исках обаче да видя дали и Фейт ще дойде и ако го направи, каква ще бъде реакцията ми. Още се питах дали нарочно е решила с Ерик да ме измамат през лятото, или тя също е жертва на двуличността му. Това бе нещо, което смятах да науча.

Месец и половина след смъртта на Ерик се качих на друга линия на метрото на връщане и минах покрай „Ботъл енд Глас“. Беше студена тъмна вечер, от прозорците на пъба се лееше мека светлина и се виждаха силуетите на отбилите се да пийнат след работа клиенти. Не бях стъпвала тук от деня, в който умря Ерик. Влязох в претъпканото заведение, изпълнено с тихо мърморене. Поръчах си пинта „Гинес“ на бара и отидох с чашата си до стената, където се обясняваха правилата на биреното предизвикателство. Нищо не се беше променило и се запитах дали дружелюбният полицаи наистина е наминал да поговори със собствениците за предизвикателството. И да го беше направил, не го бяха послушали. До правилата имаше дъска с табелки, на които имаше гравирани имена, повечето на преминали изпитанието. Погледнах в края на списъка. Името на Ерик Уошбърн беше предпоследно. Имаше и друга дъска, на която бяха закачени моментални снимки. Всички изглеждаха еднакви — бледи мъже с блуждаещи погледи, вдигнали празни халби. Открих снимката на Ерик в горния десен ъгъл. Главата му бе леко наклонена и очите му блестяха ярко от гордост. Още имаше загар от лятото и с отметната назад глава момичешки красивите му мигли се отличаваха още повече. Помислих дали да не взема снимката за себе си, но размислих. Мястото ѝ беше тук. Като завет.

Допих бирата си с мисълта, че с кариерата ми на убийца е свършено. Не защото бях изгубила кураж да убивам, а защото нямаше да ми се налага. Никога повече нямаше да позволя някой да се сближи дотолкова с мен и да ме нарани така, както ме бе наранил Ерик. Вече бях голяма жена. Бях преживяла уязвимостта на детството и опасността на първата любов. Имаше утеха в знанието, че никога вече няма да бъда в някоя от тези ситуации, че отсега нататък ще съм единствената, отговорна за собственото ми щастие.

Върнах се в празния апартамент, приготвих си проста вечеря и се настаних в любимото си кресло да почета.

Очакваше ме дълъг, лишен от усложнения живот.

15. ТЕД

Отстъпих в антрето, без да откъсвам поглед от револвера в ръката на Брад.

— Какво значи това, по дяволите? — казах и го погледнах. Не изглеждаше добре, червендалестото му лице беше посивяло, мускулите на врата му бяха стегнати. Беше облечен в джинсово яке с подплата от овча кожа и челото му лъщеше от пот. Като че ли беше пиян.

— Хубаво местенце си имаш — каза той. Думите му излязоха със странен ритъм, сякаш ги бе репетирал.

— Да ти го покажа ли, Брад? Да ти предложи нещо за пиене?

Той сбърчи чело, сякаш думите му го бяха объркали.

— Да, много по-хубаво от моя временен кенеф, нали? Така живее един истински мъж, нали?

Споменът проблесна в ума ми. Нощта, когато пихме с Брад. Как споменавам нещо за жилището му. Изписаната на лицето му омраза. Внезапно осъзнах, че Брад е дошъл да ме убие, но вместо да се паникьосам, станах спокоен и започнах да мисля рационално, умът ми действаше на свръхбороти. Знаех, че мога да го разубедея. Знаех, че съм по-умен от него.

— Сериозно, Брад, какво си намислил?

— Какво според теб? — отвърна той и вдигна оръжието към главата ми. Всичко в стаята изчезна освен дулото.

— Господи, Брад, помисли за момент. — Взирах се в оръжието, което вероятно бе същото, което бях видял в чекмеджето му в Кенеуик. Револвер. Гледах как Брад поставя палец на чукчето. Не знаеше ли, че може просто да дръпне спусъка? Трябваше да действам, да го нападам или да побягна. Намирах се само на половин метър от него и в следващия миг открих, че се хвърлям напред. За последен път се сбих в трети клас и изгубих от едно хлапе, казваше се Брус, който бе първокласник. Блъснах Брад с всичките си сили, като извъртях тялото си така, че револверът да не сочи към мен. Той отлетя назад и главата

му удари вратата с трясък. Помислих си, че може да е изгубил съзнание, но той изсъска нещо, което не разбрах. Обърнах се и побягнах към стълбите. Стъпих на първото стъпало с мисълта за телефона на площадката. Революерът изгърмя оглушително и сякаш някой ми удари шамар по ухото — куршумът ме бе пропуснал с не повече от сантиметър. Продължих да тичам нагоре. Когато стигнах площадката, вече чувах Брад зад себе си, работните му ботуши стъпиха на първите стъпала. Посегнах към телефона, който беше поставен на антикварна масичка, спънах се и паднах на килима, като съборих апарата и масичката. Нещо топло се беше разляло по корема ми и поставих ръка там. Когато я отдръпнах, с изненада видях кръв и за момент се зачудих откъде се е появила. После Брад се извиси над мен, насочил револвера. Дишаше тежко, от долната му устна се стичаше лига.

— Защо? — казах аз и в същия миг разбрах. Брад не беше психопат, решил да ме убие, защото съм го обидил с коментара си за жилището му. Правеше го заради жена ми. И изведнъж всичко ми стана ясно. Миранда използваше Брад да се отърве от мен. Искаше всичките пари за себе си. Защо не се бях сетил по-рано? Остра болка проряза корема ми и се намръщих, после едва не се разсмях.

Погледнах Брад, тъпата му физиономия и треперещия револвер, и казах:

— Миранда никога не би останала с теб.

— Ти ли ще ми кажеш?

— Брад, тя те използва. Кого мислиш, че ще заподозрат? Тя е във Флорида. Двамата с нея имате връзка. Всички го знаят.

Видях на лицето му да се изписва съмнение и изпитах искрица надежда. Продължих да притискам раната в корема си. Кръвта, излизаща на тласъци между пръстите ми, бе топла и гъста.

— Мислиш се за много печен — каза той.

— Брад, ти си идиот.

— Ще видим — каза той и дръпна спусъка.

II. ПОЛУЗАВЪРШЕНАТА КЪЩА

16. ЛИЛИ

— Здравсти — казах на Тед Севърсън. Той седеше на бара в чакалнята за бизнес класа на летище „Хийтроу“. Познах го веднага, но се съмнявах, че той е познал мен. Бяхме се срещали само веднъж, преди две години, когато се бях натъкнала на Фейт Хобарт на един открит пазар в Саут Енд.

— Сега минавам под името Миранда — каза ми тогава Фейт.

— О.

— Наистина се казвам така. Фейт е презимето ми. Миранда Фейт.

— Не знаех. Значи си изгубила вярата си.

Тя се разсмя.

— Може и така да се каже. Това е годеникът ми, Тед.

Красив, малко скован мъж откъсна поглед от стар рафт за печатарски букви и стисна ръката ми. Имаше сухото силно ръкостискане на професионалист в тази област, но след няколко общи думи колко му било приятно да се запознаем насочи отново вниманието си към сергията. Казах на Фейт/Миранда, че имам среща и трябва да тръгна. Преди да се разделим, тя каза тихо:

— Онова с Ерик... голяма трагедия. Съжалявам, че не се свързах с теб след това, но ти беше в Лондон и...

— Няма значение, Фейт, всичко е наред.

Тръгнах си. Много пъти си бях мислила какво ли ще се случи, ако отново се натъкна на Фейт. (Или по-скоро вече Миранда.) Как ли щеше да реагира тя? Била ли е изненадана, когато е научила, че Ерик е умрял в Лондон, докато ми е гостувал? Била ли е лъгана и тя? Но след като я срещнах на пазара, след като я видях с новата й мастиленочерна коса, с ботушите й за петстотин долара и с годеника, който явно не подозираше нищо, и след като видях небрежния начин, по който изрази загрижеността си към мен, вече знаех. Знаех, че и тя самата ме е лъгала. Когато е била с Ерик в Ню Йорк, е знаела, че той продължава да се среща с мен през уикендите в Шепог. Дали от самото начало не

ми беше връщала, задето излизам с Ерик? Или бе просто от онези жени, които са достатъчно нагли, за да отмъкват мъжете на други жени? За миг, там в Саут Енд в Бостън, почувствах отново онова пробуждане в гърдите, което бях почувствала, когато разбрах със сигурност, че Ерик ме е предал с Миранда и че животът ми никога вече няма да е същият.

Казах си да не се безпокоя и се вслушах в съвета си, но когато видях Тед Севърсън на летището (двамата с Миранда вече бяха женени — прочетох съобщението в „Глоуб“), реших да поговоря с него.

— Здравсти — казах му, за да му дам шанс да ме познае, макар че се съмнявах, че ще се получи нещо. Той ме погледна, без да има ни най-малка представа коя съм. Беше видимо пиян, със зачервени очи и отпусната долна устна. Пиеше мартинита. Аз също си поръчах, макар че мразя мартини.

Летяхме заедно до Бостън и той ми разказа за тъжния си живот, как Миранда му изневерявала, за яростта и примирението, които изпитвал. Каза ми тези неща, защото си мислеше, че никога повече няма да ме види. В друго време и на друго място никога не би ми наговорил подобни неща. Дори сподели колко силно мрази жена си и на шега подхвърли, че иска да я убие. Казах си да не се вълличам, но още в началото на разговора ни знаех, че вече е твърде късно. Миранда отново се бе появила в моята орбита, при това неслучайно. Може би беше егоизъм, може би справедливост или нещо съвсем друго, но през следващите няколко седмици убедих Тед Севърсън да убие Миранда, както и любовника ѝ Брад Дагет. Не беше трудно. И точно когато планът щеше да се осъществи, една сутрин взех „Сънди Глоуб“ от предната веранда и докато си пиех кафето, видях снимка на Тед — малка зърнеста снимка в началото на колоната.

Прочетох новината, наполовина вдигнала чашата към устните си.

ЖИТЕЛ НА САУТ ЕНД ЗАСТРЕЛЯН В СОБСТВЕНИЯ СИ ДОМ

Полицията разследва убийството на жител на Бостън, извършено на Уорчестър Скуеър в Саут Енд в петък привечер.

Служителите на реда се отзовали на сигнал за стрелба в 18:22 ч. Според детектив Хенри Кимбъл от Бостънската полиция жертвата, 38-годишният Тед Севърсън, бил открит на площадката на втория етаж на жилището си и обявен за мъртъв още при огледа.

„Разследваме и обир, извършен в петък вечерта в квартала, където е извършено убийството — каза Кимбъл. — Все още не знаем дали има връзка между двете престъпления, но призоваваме всеки, който разполага с някаква информация, да се свърже с нас“.

Тед Севърсън, президент на консултантската фирма „Севърсън Инк.“, остави вдовица — Миранда Севърсън, по баща Хобарт, която била във Флорида по време на убийството.

Според съседа Джой Робинсън Тед и Миранда Севърсън били „чудесни млади хора. Бяха като онези, които можеш да видиш само по телевизията. Не мога да повярвам, че им се случи точно на тях. При това в този квартал“.

Всеки, който разполага с информация за убийството или обира, може да се обади на спешната линия на Бостънската полиция.

Оставих кафето си и прочетох новината отново. Цялата изстинах.

Никога не ми бе хрумвало, че докато двамата с Тед подготвяхме убийството на Миранда, тя е подготвяла убийството на Тед. *Трябваше* да е дело на Миранда, с помощта на Брад. Нямаше начин да е било случаен обир, превърнал се в убийство. Изглеждаше прекалено идеално, че Миранда е била някъде във Флорида, с желязно алиби. Брад явно беше дошъл от Мейн и бе застрелял Тед. Може би е ограбил и съседна къща, за да размъти водите. Може би не. Така или иначе, Тед беше премахнат от пътя на Миранда и тя щеше да наследи всичките му пари.

Замислих се за Тед. Бил е застрелян в дома си, на площадката на втория етаж. Явно е пуснал Брад вътре, после се е опитал да избяга. Явно е знаел, че ще умре и че смъртта му е режисирана от Миранда.

Гърлото ми се стегна и очите ми се напълниха със сълзи, но те не потекоха по бузите ми. Бях започнала да харесвам Тед. Когато разговаряхме по време на полета, виждах в него само средство да науча повече за моето проклятие от колежа. Миранда Фейт Хобарт беше пропуснатата нишка в собствения ми разказ и си бях казала, че макар да бе постъпила лошо с мен, отмъквайки приятеля ми, едва ли е наистина отровен човек. Но след разговора ни с Тед в самолета и след като чух историята за предателството ѝ, вече знаех, че това не е така. Тя бе прогнила до дъното на душата си.

А и може би бях развълнувана, че отново тръгвам на лов. Признавам си го. Убиването беше донякъде като сърбящо място, което не можех да почеша години наред.

Но Тед бе станал важен за мен. Всъщност повече от важен. Когато се целунахме в гробището в Конкорд, останах изненадана от реакцията си, от силните чувства, които предизвика една целувка. Казах си — както си казвам винаги, когато се забъркам с мъж, — че всякакво влюбване е изключено. Знаех, че никога повече не бих могла да премина през това. Но харесвах много Тед. Той беше красив и в същото време някак непохватен, сякаш така и не бе свикнал напълно с късмета си. Един от онези хора, които притежават света, но не го осъзнават съвсем. Разбихах защо Миранда така му е допадала. Тя не само бе най-сексапилната жена където и да се озове, но и се чувстваше невероятно комфортно със самата себе си. Сигурно е бил привлечен от това ѝ качество. Но освен интензивността на целувката ни — пожълтелите листа около нас, ръката му върху пуловера ми — с Тед изпитвах необичайното чувство, че мога да бъда себе си с него, да споделям тайните си с друго човешко същество. Той споделяше с мен най-съкровените си мисли, желанието си да убие жена си, и си казах, че един ден и аз бих могла да му разкажа за миналото си.

А сега Тед го нямаше.

И единственото, за което можех да мисля, бе колко силно искам да го видя отново и как това никога няма да се случи.

Влязох в интернет да видя дали няма да мога да науча нещо повече за случилото се в петък вечерта. Нямаше нищо, само няколко новини, които повтаряха информацията от „Глоуб“. Замислих се отново за убийството и как Миранда го е организирала. Несъмнено Брад е дръпнал спусъка. Не беше изключено да е замесен и трети

човек, но се съмнявах. И как го бяха направили? Миранда напуска града и се уверява, че Тед ще си бъде сам у дома в петък вечер. Брад пристига от Мейн. Първо влиза с взлом в съседна къща и я обира. Сигурно е бил съсед, за когото Миранда е разполагала с информация. Знаела е, че собственикът отсъства и че няма алармена инсталация. Подобни неща се научават сравнително лесно. След обира Брад е отишъл при къщата на Тед и е почукал на вратата. Тед го е пуснал, после на Брад му е оставало само да го застреля. Щяло да изглежда като обир, получил неочакван и неприятен обрат. После Брад се връща в Мейн.

Запитах се за алибито на Брад. Би трябвало да има алиби, но как е възможно, щом е пътувал от южната част на Мейн до Бостън и е извършил две престъпления? За това са му били нужни най-малко три часа, може би повече, защото е трябвало да спазва ограниченията на скоростта по пътя. Може би Миранда е разчитала на факта, че абсолютно никой не е знаел за връзката ѝ със строителния ѝ контрактор. Но дали това беше възможно? Тед беше научил. Някой друг в града също би трябвало да знае. Негови работници? Барманката от „Кенеуик Ин“? Не изглеждаше вероятно да са успели да запазят пълна тайна.

Аз знаех, разбира се. Това ме поставяше в уникална позиция — разполагах с цялата тази информация от Тед Севърсън, а никой на света дори не подозираше, че двамата с него се познаваме. Естествено, можех да отида в полицията и да им кажа всичко, без изобщо да съобщавам, че Тед също е кроял планове да убие жена си. Но нямах намерението да го направя. Имаше голяма вероятност полицията да оплеска нещата и Миранда да се отърве. А и дори да я арестуваха и осъдеха, щеше да се превърне в национална знаменитост. Вече го виждах — жена с нейната външност, убедила любовника си да убие съпруга ѝ. Щяха да го дават по телевизията години наред.

Миранда заслужаваше наказание, вече повече от всякога.

Изпратих есемес на приятелката си Кати, че не се чувствам добре и се отказвам от плановете ни да ходим на кино следобед. После пратих имейл на шефа си в колежа, че усещам как ме хваща грип и затова утре няма да отида на работа. Шефът ми се страхува до смърт от бацили и винаги с готовност пуска по болест.

Имах работа и първата стъпка бе да посетя Кенеуик и да се срещна с Брад Дагет. Знаех, че трябва да действам бързо, защото полицията сигурно вече се насочваше към него и трябваше да ги изпреваря.

17. МИРАНДА

Беше малко след десет сутринта и от него лъхаше на алкохол. По челото му бяха избили капчици пот, а кожата под очите му бе подпухнала и изглеждаше като насинена.

— Сам ли си?

— Да — каза Брад.

Стояхме на чакълената алея на наполовина завършената къща в Мейн. Беше неделя. Брад бе убил съпруга ми в петък вечерта и беше достатъчно само да го погледна, за да разбере, че съм преценила погрешно способностите му. Изглеждаше трескав, очите му горяха.

— Мина добре — казах аз. — Полицията смята, че е станало по време на обир. Точно както планирахме.

— Да — отново каза той.

— Как се чувстваш? Изглеждаш ми зле.

— Не се чувствам особено добре. Беше по-трудно, отколкото си мислех.

— Миличък, съжалявам — казах аз. — Няма да се чувстваш така дълго. Обещавам. Ще се оженим. Ще бъдеш богат. Повярвай, това чувство не продължава дълго.

— Да, знам.

— Трябва да се стегнеш. Ако от полицията дойдат да разговарят с теб, не можеш да изглеждаш като някакво зомби. Нали? Вече е свършено. Тед е мъртъв и няма връщане.

По Микмак мина кола и Брад завъртя глава да я проследи. Аз пък наблюдавах него. Утрото беше студено и дъхът му излизаше на пара. Той се обърна към мен.

— Не знам дали е добре да се срещаме така — каза той и извади червено „Марлборо“ от горния джоб на якето си. Запали с кибрит, като прикри пламъчето в шепи, макар че нямаше никакъв вятър.

— Ти си моят строителен контрактор. Съпругът ми току-що беше убит и трябва да ти кажа да прекратиш работа за няколко дни, докато реша как да действам занапред. Не е кой знае какво. Отивам да

видя майка си. Никой не знае за нас. Никой. Трябва да се стегнеш, Брад.

— Знам. Ще се стегна. Просто... Ти не беше там. Той беше уплашен.

— Разбира се, че е бил уплашен, миличък.

— Имаше и още нещо.

— Какво?

— Мисля, че знаеше за нас.

— Какво означава това?

— Каза някои неща. Каза, че никога няма да бъдеш с мен и че ме използваш.

— Сигурно просто е събрал две и две. Щом те е видял да прекрочваш прага с оръжие, се е досетил, че между нас двамата има нещо. Няма начин да е знаел преди.

— Мисля, че е знаел. Не изглеждаше изненадан. Държеше се така, сякаш е знаел през цялото време.

Замислих се за момент дали подобно нещо е възможно, но реших, че не е.

— Откъде би могъл да знае? — казах.

— Нямам никаква шибана представа, Миранда, но ти казвам. Знаеше. — Гласът му беше станал писклив и цигарата подскочаше между устните му, докато говореше.

— Ш-ш-ш, всичко е наред. Може и да е знаел, но вече е мъртъв и това няма значение, нали така?

— Може да е казал на някого.

— На кого? Познавам го. Той нямаше близки приятели. Може просто да ни е подозирал, но не би казал на никого. Гарантирам ти.

— Добре. — Той дръпна дълго от цигарата.

— Миличък, чуй ме. Трябва да си готов с твоята история. Ти си строителен контрактор и работиш за Тед и за мен. Тед никога не се е вясвал насам, но аз съм идвала. Изглеждала съм малко отегчена, пъхала съм си носа във всяка подробност, но иначе всичко е било наред. Никога не съм правила опити да те свалям. Нито ти мен. Защо ти е да проваляш добрата сделка, която ти е паднала? Работодателите ти са червиви с пари. Нямах никаква представа кой би могъл да убие Тед. Нямах никаква представа дали двамата с него сме били щастливи.

Изглеждали сме така, когато си ни виждал заедно, но честно казано, не си обръщал особено внимание. Това е всичко. Само това знаеш.

— Добре.

— Повтори го.

— Господи, Миранда, схванах.

— Добре. Е, разкажи ми за вечерта с Поли. Как мина?

— Чудесно. Обядвахме в „Куули“, продължихме да пием и си тръгнахме към три. Отидохме у нас. Тя беше къоркютук пияна и заспа преди да изляза.

— Изчука ли я?

— Господи, Миранда!...

— Не ревнувам. Не ми пука. Сигурно е по-добре да си я изчукал, ако решат да разпитат и нея.

— Защо да я разпитват? Нали каза...

— Няма да я разпитват, но просто искам да съм сигурна. Тя е твоето алиби. Искам да знам какво ще каже, ако случайно от полицията решат да проверят алибито ти.

— При нея всичко ще е наред. Сигурно ще каже, че съм ѝ приятел, че сме пийнали и сме правили секс у нас. Ще каже, че съм бил с нея цялата нощ. Няма да признае, че ѝ се губят часове. Познавам я.

— Още ли беше там, когато се върна?

— Да, не беше помръднала.

— Ти ли я събуди?

— Да, направих точно както ми каза. Събудих я. Беше към десет и я изпратих до колата ѝ.

По пътя мина още една кола и Брад отново се обърна да я погледне. Хвърли цигарата си и с другата ръка подръпна бакенбарда си.

— Добре — казах аз. — Ще тръгвам. Кажи на работниците, че са свободни за няколко дни, докато не реша какво ще правя. Ще ти се обадя, но само по работа, ясно?

— Да, знам.

— Нищо лошо няма да се случи, Брад. Обещавам. Не мисля, че полицията изобщо ще тръгне да те разпитва.

— Знам.

Пристъпих към него, огледах се към пътя, за да се уверя, че е пуст, хванах кокалестата му ръка и я насочих надолу към тесния ми клин. Не носех бельо и в петък, през няколкото часа, които прекарах в Маями, отидох с приятелките ми на спа и изтърпях пълна кола маска. Пъхнах пръстите на Брад дълбоко между краката си.

— И когато всичко приключи — прошепнах, — двамата с теб ще си подарим дълга ваканция на някой тропически остров, където никой не ни познава. И ще те чукам до побъркване.

— Добре. Господи! — каза той, дръпна ръката си и отстъпи назад. — Ще ни видят.

— Твърде много се безпокоиш — казах му. — Това ти е проблемът.

— Добре — отново каза той и извади нова цигара. Хвърли поглед назад към пикапа, може би си мислеше за бутилката, която държеше в жабката.

— Трябва да тръгвам, миличък — казах и се качих в колата си. — Запази спокойствие, нали?

Той кимна и аз направих обратен завой към изхода. Брад се оказа огромна грешка. Това беше съвсем ясно и ми оставаше единствено да се надявам, че от полицията ще ограничат разследването си в рамките на Бостън и никога няма да го разпитват.

Излязох на I-95 и се настроих за дългия път до Ороно. След като се омъжих за Тед се бях опитала да уговоря майка си да се премести някъде по-близо до Бостън, но тя настоя да си остане в Мейн. Дадох ѝ малко пари и в крайна сметка тя си купи градска къща с площ 150 квадрата, в която се влюби заради огромния хладилник и гранитните плотове в кухнята. Казах ѝ, че да притежаваш хубава къща в Ороно е като да притежаваш половин място на паркинг в Бостън, но тя въпреки това не поиска да се премести. Мисля, че причината да остане в Мейн беше желанието ѝ да натика новопоявилите се пари в лицата на приятелките си. Наред с къщата се обзаведе и с нов гардероб и мерцедес.

— Каза ли на баща ти, че карам мерцедес? Навремето имахме един, за около пет минути — каза ми тя, след като бе купила колата.

— На татко не му пука какво караш, мамо.

— Мислиш си така само защото е интелектуалец и не се интересува от подобни неща.

— Не, просто не му пука каква кола караш *ти*, мамо.

Това стана преди няколко седмици. След това не бяхме разговаряли до вчера, когато й се обадох да й съобщя, че зетят й Тед е убит при домашен обир. Казах й, че идвам при нея за два-три дни и че не искам да оставам в Бостън.

— Разбира се, че не искаш, Фейт. — Майка ми още ме наричаше Фейт — името, с което бях позната от шестгодишна до завършването на колежа. Настоях да го променя, когато първата година в училище се оказа, че в класа ми има друго момиче на име Миранда. Когато казах на майка ми, че отново ставам Миранда, тя отказа да го приеме. „Свикнала съм да те наричам така, Фейти, и нямам намерение да променям нещата“.

Личеше си, че детектив Кимбъл не остана особено доволен от решението ми да замина за Мейн при майка ми.

— Можем да ви уредим хотелска стая в града — каза той. — Майка ви може да дойде тук.

— Важно ли е да остана в Бостън?

— Би било добре да сте на разположение, за да отговорите на евентуални въпроси, ако възникнат. — Детектив Хенри Кимбъл говореше тихо и изглеждаше твърде нервен, за да е достигнал до някакъв висок пост в полицейското управление. Имаше кафява коса, малко по-дълга от нужното, и кафяви очи. Носеше вълнено палто и джинси. Помислих си, че изглежда като една от онези изгубени души, които работеха навремето в литературното списание в колежа. Запитах се колко ли време ще ми е нужно да го накарам да се влюби в мен. Почти никакво.

— Отивам само до Мейн. Имате номера на телефона ми. Не мога да остана... Не мога да остана в дома си, точно сега. Нали ме разбирате...

— Естествено, че ви разбирам, госпожо Севърсън. Напълно ви разбирам. Е, в такъв случай ще поддържаме връзка. Ще ви се обадя веднага, ако попаднем на нещо.

Проведохме този разговор след като бях идентифицирала тялото на Тед. Взех такси от полицейския участък до къщата и си събрах багажа. Брад смяташе, че заминаването за Мейн толкова скоро след убийството ще изглежда подозрително, но аз си мислех, че ще го приемат като напълно естествено.

След загубата на съпруга ми щеше да е съвсем логично да прекарам известно време с майка си. Тоест, ако не познавате майка ми. Но пътуването до Мейн ми даваше възможност да се отбия до Кенеуик, за да проверя Брад и да видя доколко трябва да се тревожа, че може да си изпусне нервите. И както се оказа, определено трябваше да се тревожа.

След Портланд започнах да губя свестните радиостанции и пуснах сборен диск, който ми беше направил Тед. Започваше с песен, която според него вървяла на партито, на което се запознахме. „Мансарда“ на „Вемпайър Уикенд“. Не я помнех от партито, но ми харесваше и запях текста. Когато се омъжих за Тед, нямах планове да го убивам. Не го обичах, но го харесвах достатъчно. И той беше щедър. Оставяше ме да харча парите му, без да се оплаква. Не че имаше за какво да се оплаква — ако питате мен, парите никога нямаше да свършат. И ето че една сутрин се събудих в Бостън, слънчевите лъчи влизаха през прозореца на спалнята ни. Погледнах Тед, който още спеше дълбоко, със следи от гънките на възглавницата по лицето. Загледах се в малкото петънце тъмна четина под брадичката, която беше пропуснал при бръсненето вчера. Хъркаше леко, но всяко неравно поемане на въздух започваше носово, сякаш затаяваше дъх на ръба на нещо. Звукът беше вбесяващ и осъзнах, че през целия си живот ще се будя и ще виждам същото това лице как остарява и остарява и хърка все повече и повече. Това бе достатъчно лошо, но знаех също, че веднага щом се събуди, Тед ще погледне към мен, на лицето му ще се изпише огромно удоволствие и ще каже нещо от сорта на: „Здравей, красавице“. Това бе най-лошото. Трябваше да се усмихвам, докато всъщност ми се искаше да размажа тъпата му ухилена физиономия. Тед леко се размърда и разбрах, че всеки момент ще се събуди. Колкото се може по-тихо отметнах завивката и спуснах крака на пода. Не бях достатъчно бърза. Тед се събуди, прокара пръст по гърба ми и каза сънено: „Къде отиваш, секси?“ И точно тогава разбрах, че не мога да го направя. Искях парите, но не можех да прекарам цял живот с Тед. В никакъв случай. Тъкмо бяхме направили първа копка за къщата в Кенеуик. Помислих си за контрактора ни Брад Дагет и се зачудих дали няма да се окаже полезен и за нещо друго освен за изграждането на къщата.

Когато стигнах покрайнините на Бангор, дискът се беше превъртял два пъти, но продължих да го слушам. Отбих от магистралата, продължих покрай Томас Хил Стендпайп и излязох на Кендъскинг Авеню, което ме отведе чак до града. Той бе мрачен, листата на дърветата вече бяха пожълтели и почти окапали. Повечето бяха прибрани в чували и извозени и градът се беше върнал към обичайната си цветна палитра от керемиди и тухли, ниски постройките под ниско сиво небе.

Завих по Стейт Стрийт и продължих покрай река Пенобскот на север към Ороно. На по-малко от километър от дома на майка ми телефонът ми иззвъня. Изключих музиката и вдигнах.

— Госпожо Севърсън, обаждате се детектив Кимбъл.

— Здравейте — казах аз и макар че той можеше да ми каже какво ли не, сърцето ми прескочи.

— Извинете, че ви досаждам, но имаме един въпрос. Случайно да знаете какво е правил съпругът ви в деня на... в петък, през деня?

— Хм. Доколкото знам, останал е у дома през целия ден. Видях го сутринта преди да отлетя за Флорида. Каза ми, че има работа и че вечерта смята да вечеря сам вкъщи. Щеше да си приготви агнешко. Пратих му есемес да му напомня да го извади от фризера. — Нарочно се постарах гласът ми леко да трепери.

— Аха. Съпругът ви познаваше ли някого в Уинслоу, Масачузетс?

Намалих скоростта и се заоглеждах за къщата на майка ми.

— Уинслоу? Не мисля. Защо?

— Намерихме талон за неправомерно паркиране в Уинслоу. Издаден в 14:33 в петък. Просто се питахме дали знаете защо му е трябвало да ходи там.

Забелязах алеята на майка ми с белия мерцедес и паркирах до него.

— Нямам представа. Къде по-точно е Уинслоу? Там има колеж, нали така?

— Да. Съпругът ви да е имал делови контакти там?

— Може и да е имал. Нямам представа. Защо? Мислите, че може да има връзка със случая ли?

— Не, не. Просто проверяваме всяка следа. Значи, доколкото знаете, съпругът ви не се е виждал с никой познат в петък през деня.

— Доколкото знам, да, но ме нямаше...

— Разбира се. Много ви благодаря, госпожо Севърсън. Ако ви хрумне още нещо или се сетите дали съпругът ви е познавал някой от Уинслоу, моля да се свържете с мен. Имате номера ми, нали?

— Току-що ми се обадохте. Имам го.

— Вярно. Благодаря.

Останах известно време в колата, макар да виждах тъмната фигура на майка ми да наднича от прозореца на дневната на втория етаж. Бях малко загрижена, че полицията смята за нужно да разследва къде е ходил Тед в деня на убийството. Залагах, че просто ще приемат, че е оказал съпротива на крадец. Поех дълбоко дъх, зачудих се за момент дали майка ми още пуши и дали в къщата има цигари, после се успокоих. Разбира се, че ще искат да знаят къде е бил Тед в деня на смъртта си. Това бе рутинна проверка. Но защо е ходил в Уинслоу и защо не ми беше казал? Не бях излъгала детектива, че Тед не познава никой от Уинслоу, поне доколкото знаех. Името на градчето ми говореше нещо, но не можех да се сетя какво. Някой познат живееше там, или може би бърках Уинслоу с Уинчестър. И защо му е било на Тед да ходи там? Възможно ли е и той да е имал тайни? Вече имах да се тревожа за още нещо освен това, че Брад може да се разпори по шевовете. Историята на живота ми.

Излязох в студения въздух на Ороно. Вятърът гонеше окапали листа по алеята. Взех багажа си от задната седалка и тръгнах към вратата на къщата на майка ми.

18. ЛИЛИ

По пътя от Уинслоу до Кенеуик непрекъснато мислех за онова, което бе направила Миранда на Тед. Той беше невинен. Макар да бе планирал смъртта ѝ, както и смъртта на Брад, дълбоко в себе си знаех, че не е роден убиец, не е истински хищник. И сега осъзнавах, че през цялото време е бил жертвата. Запитах се дали подсъзнателно не е усещал, че Миранда го е взела на прицел. Затова ли бе склонен да я убие? Защото е усещал, че го дебне зад гърба, както мишката долавя присъствието на котка, готова за скок и напълно неподвижна във високата трева?

Денят беше студен и сив, но бях оставила прозореца леко отворен и докато излизах от магистралата на колелото северно от Портсмут, усетих соления морски въздух. Не познавах добре Мейн. Тъй като живеех в Масачузетс, бях посещавала няколко пъти Кейп Код, бях гостувала в дома на колега и приятелка в Уелфлийт, но бях пътувала на север от щата ми само няколко пъти. Поех по Шосе 1, минах пред Китъри с магазинчетата му и видях мястото, от което Тед беше купил бинокъла, с който шпионираше Миранда. Можех да си го представя на същия този път, само преди седмици. Можех да си представя как се е чувствал, онази ужасна пустота в корема, когато си предаден от човек, когото обичаш.

След като подминах магазинчетата, отново се озовах на открито и тук-там можех да видя крайбрежните блата и Атлантическия океан в далечината, почти със същия сив цвят като ниското спокойно небе.

Отне ми известно време да открия „Кенеуик Ин“. Излязох от Шосе 1 при Кенеуик Бийч, после трябваше да се върна на юг до Кенеуик Харбър. Минах покрай няколко малки групи избледнели от солта къщички под наем и се запитах коя от тях принадлежи на Брад и семейството му. Минах и покрай „Куули“, чийто неонов знак не светеше в ранния неделен следобед. На паркинга имаше пикап с включен двигател и се зачудих дали Брад вече не е тук. След Кенеуик Бийч Микмак Роуд се виеше между скъпи недвижими имоти. Огледах

се за къщата, която строяха Тед и Миранда, и я забелязах почти моментално — бежово чудовище, кацнало далеч на един нос, с ширналия се под него тъмен океан. Пред къщата имаше два големи контейнера за отпадъци, но не виждах никакви автомобили.

Продължих, докато стигнах хотела, и завих по почти празната чакълена алея. Под дървения знак с името на хотела, изписано с претенциозен шрифт, имаше табела СВОБОДНИ МЕСТА. Знаех, че ще има. Беше неделя през октомври и по това време на годината туристите ходят по планините да се любуват на есенните листа и оставят крайбрежието за постоянните му жители.

Загледах се в хотела. Представляваше сграда с дървена конструкция до пътя, с голямо разширение отзад, направено така, че да изглежда като оригиналната постройка. Цялата външна облицовка бе наскоро боядисана в бяло и дори на сивата светлина на деня сякаш светеше с обещание за лукс и комфорт. Не бях сигурна дали е разумно да си вземам стая — имаше вероятност, макар и малка, Миранда също да е отседнала тук. Все пак това бе малко вероятно — съпругът ѝ току-що беше убит и предполагах, че е в Бостън и се грижи за належащите неща. Но не можех да съм сигурна. Натъкването на нея не беше най-лошото, което можеше да се случи. Нямахте причина тя да подозира, че имам нещо общо със съпруга ѝ. Помежду ни нямаше абсолютно никаква връзка. Въпреки това срещата можеше да я накара да застане нащрек, а ако исках планът ми да проработи, тя трябваше да е спокойна.

Реших да остана. Истината бе, че исках да видя мястото, където Миранда бе живяла през по-голямата част от последната година. Тук несъмнено я познавах. Може би имаше някакви клюки около нея. А всичко това можеше да ми е от полза.

Докато вървах от колата към рецепцията, долових миризмата на горящи дърва. Един работник в изцапан с боя комбинезон тъкмо излизаше от страничната врата на хотела и я задържа, за да мина с багажа си. Тръгнах по неравния, покрит с широки дъски под допустимата рецепция. Изчаках цяла минута и накрая позвъних. От страничния офис излезе сивокос мъж с дълги засукани мустаци. На табелката с името му пишеше Джон Корнинг, портиер.

— Освобождавате стаята ли?

— Всъщност искам да взема стая. Ако има свободни. Нямам резервация.

Джон започна да ми описва безкрайно свободните стаи. Спрях се на една в старата част на хотела. Той ме предупреди, че таваните са ниски, но че има хубав изглед към океана.

— Просто на гости ли? — поинтересува се накрая.

— Имам два свободни дни, никога не съм идвала тук и реших да се погледея.

— Е, избрали сте идеалното място. Предлагаме спа услуги, но трябва да направите предварителна заявка. Ресторантът не работи вечерта, но „Ливъри“ долу е отворен и храната е също толкова добра, ако питате мен. Задължително опитайте омара. Освен това с радост ще ви препоръчам и околните ресторанти. Искате ли някой да ви придружи до стаята?

Отговорих, че няма нужда, и се качих по стълбището на втория етаж. От прозореца се виждаше тясна ивица от океана зад група скупчени дървета на носа от другата страна на пътя, но самата стая беше хубава, с тъмносини стени, прости дървени мебели и голямо легло с покривка в червено, бяло и синьо. Разбира се, запитах се дали Тед и Миранда не са отседнали в същата тази стая. Дали бяха спали заедно в това легло?

Разопаковах багажа си. Бях казала на Джон от рецепцията, че ще остана за две нощи, но имах дрехи за повече време. Щях да импровизирам. В стаята бе прекалено горещо, радиаторът тракаше и съскаше, затова отворих прозореца и застанах до него, така че да ме лъхне студеният въздух. С напредването на следобед ниските облаци оредяваха, издължената сянка на хотела вече падаше върху пътя. След по-малко от час щеше да се стъмни. Смятах да се разходя по скалната пътека, но реших, че мога да го направя и на следващия ден. Оставих прозореца притворен и легнах на мекото легло. По тавана се кръстосваха тъмни греди и си представих как Миранда лежи в тази стая и се взира в същата гледка. Представях си я сама, гола под завивките, мислеца за двамата мъже в живота ѝ — съпруга и любовника ѝ — и кроюща убийство. Опитах се да мисля за Тед, но умът ми непрекъснато се връщаше към Миранда. Възможно ли бе да греша за нея и Тед наистина да е бил убит от изненадан крадец? Не мислех така, но знаех, че не е невъзможно. Това бе първото, което

трябваше да разбере, и именно затова трябваше да се срещна с Брад колкото се може по-скоро.

Миранда изпълваше мислите ми. Спомних си я от миналите години, как се взираше в очите ми в онази пиянска вечер в „Сейнт Дънстан“. Каза, че искала да ги разгледа, и аз ѝ позволих. Долавях сладникавия вкус на водка в дъха ѝ, едната ѝ ръка докосваше китката ми. Каза ми всички цветове, които можела да види в очите ми. Тогава се запитах какво ли е намислила. Реших, че трябва да е нещо свързано с Ерик, че се опитва да ме уплаши, тъй като излизах с бившия ѝ приятел, но сега се запитах дали това е имало нещо общо с мен. Какво беше видяла в очите ми? Дали бе видяла Чет на дъното на онзи кладенец? Някакво сходство, отиващо отвъд Ерик Уошбърн?

Някой, чието име съм забравила, беше извикал: „Хайде, целунете се най-после!“ от другия край на помещението и ние прекъснахме контакта, но аз така и не забравих този момент. Запитах се дали и тя го помни.

Останах в стаята до малко след пет, след което обух най-тесните си джинси. Прибрах косата си на опашка и си сложих повече грим от обичайното, включително черна очна линия. След вечеря в „Ливъри“ смятах да намина през „Куули“ на плажа и исках да изглеждам подобаващо.

В „Ливъри“ беше тихо и спокойно. Настаних се на бара. Барманът, кисел на вид гигант с тиранти и вратовръзка, режеше лимони и лайм, а една сервитьорка бършеше масите. Районът на бара беше дълъг и тесен. В единия край имаше незапалена камина, а в другия един мъж с дълга сива коса извади акустична китара от калъфа ѝ и взе да нагласява усилвател. Окачих чантата си на закачалката зад дъбовия бар и си поръчах бутилка светла бира. На монтирания над бутилките телевизор вървяха футболни новини и се престорих, че гледам с интерес. Запитах се дали някой изобщо ще се появи в заведението в неделя вечер, но в шест часа, докато пиех втората си бира, бяха пристигнали най-малко петнайсет клиенти, повечето от които се настаниха на бара, а мъжът с китарата вече беше изпял две песни на „Игълс“. Не бях хапвала от закуска и си поръчах сандвич с пуешко и пържени сладки картофи. Поръчката ми тъкмо пристигна, когато портиерът Джон, който ме бе регистрирал, седна през два стола от мен и си поръча мартини „Грей Гууз“.

— Здравейте — казах аз и леко се завъртях на стола си към него.

Видях как погледът му изучава лицето ми. Знаех, че изглеждам доста по-различно, отколкото при пристигането ми. След дълъг момент той каза:

— Здравейте, гостенко без резервация. Харесва ли ви стаята?

— Чудесна е. Прав бяхте.

— Ударихте ли си главата при минаване през вратата?

— Почти.

Питието му пристигна — водката образуваше треперещ менискус по ръба на чашата.

— И как очакваш да изпия това? — каза той на бармана и той взе една малка черна сламка и я пусна в мартинито му, без да каже нито дума. Джон смъкна нивото на водката с половин сантиметър, после метна сламката обратно към бармана, който я остави да отскочи от гърдите му и да падне на пода.

— Хубаво е да приключиш работа и да не ти се налага да ходиш повече от стотина метра, за да пийнеш мартини — отбелязах аз.

— Не се майтапех, когато ви казах колко добро е това място. Виждате ли какъв чудесен рекламен агент съм, щом пия там, където работя. — Смехът му беше почти кикот, раменете му заподскачаха.

Побъбрихме, докато ядях сандвича си, а той се справяше с мартинито, като междувременно му добави лед. Вече започвах да се прощавам с надеждата, че ще се натъкна на някаква клюка за Тед и Миранда, но когато пристигна второто мартини на Джон, той ме попита:

— Казахте, че сте от Бостън, нали?

— Не, но съм от Масачузетс. Живея в Уинслоу, на трийсетина километра на запад.

— Четохте ли за убийството в Саут Енд? На Тед Севърсън.

— Да. Ставаше дума за някакво проникване с взлом, нали така?

— Точно. Той строеше къща тук, на около километър и половина нагоре по пътя. — Джон посочи на север с голямата си месеста ръка. — Винаги отсядат... по-скоро отсядаха тук.

— Боже мой! Познавахте ли го?

— Познавах го много добре, както и Миранда, жена му. Тя на практика живя тук през последната година.

— Наистина живееше тук — наруши мълчанието си барманът. — Почти всеки ден слизаше да вечеря тук.

— Сидни научила ли е вече? — обърна се Джон към бармана и забелязах, че две млади жени по-нататък на бара спряха да си бърбят и се заслушаха в разговора ни.

— Не знам, но съм сигурен, че знае. Говори се из целия град.

— Къщата готова ли е? — попитах аз, за да остана в разговора.

— Още не — отвърна Джон. — Ако се разходите до края на скалната пътека, ще я видите. Огромна е. Пада си малко грозотия, ако трябва да съм честен, но ще ви помоля да не ме цитирате.

— Какво според вас ще стане с нея?

— Нямам представа. Като едното нищо Миранда ще я завърши и ще се премести тук.

— О, определено ще се премести тук. — Думите бяха на едно от подслушващите момичета. Двете бяха на по двайсет и няколко, едната облечена в спортен суичър на Университета на Ню Хампшър, а другата с дълго яке и шапка на „Пейтриътс“. Обади се онази със суичъра; гласът ѝ вече бе дрезгав, сякаш беше пушила през целия си млад живот.

— Така ли? — попита Джон.

— Да. Така де, тя и без това на практика живееше тук и все разправяше колко много обича това място, каква страхотна къща ще се получи и тъй нататък. Тя е от Мейн, между другото. От Ороно. Е, може и да не иска да се мести в такава голяма къща след като мъжът ѝ е мъртъв, но няма да се изненадам и ако дойде. Може да живее където ѝ скимне с толкова пари.

— Защо е била тук през цялото време, щом къщата още не е завършена? — попитах аз.

— Наглеждаше строителството — отвърна Джон. — Твърдеше, че на практика тя е проектирала къщата. Съпругът ѝ обикновено идваше през уикендите. Всички го познавахме много добре.

— Що за човек беше?

— Що за човек ли? Приятен, но малко дръпнат, бих казал. Всички имат чувството, че са опознали Миранда много добре, но не и Тед. Може би просто защото тя прекарваше тук много повече време.

— Освен това Миранда винаги черпеше целия бар, а Тед никога не го правеше. — Този път се обади онази с шапката на „Пейтриътс“ и

веднага щом го каза лицето ѝ преbledня, понеже се сети, че Тед е убит. Закри устата си с длан. — Не че... — Гласът ѝ замря.

— Значи са били богати? — попитах.

Всички в малкия ни клюкарски кръг реагираха незабавно — двете момичета казаха в един глас: „И още как“, Джон въздъхна шумно, а барманът кимна бавно и подчертано.

— Направо червиви с пари — каза Джон. — Най-добре утре се разходете по пътеката да видите къщата. Няма как да я пропуснете. Има поне десет спални. Не преувеличавам.

Китаристът подхвана „Мунлайт Майл“ на „Стоунс“, а новите ми приятели започнаха да разказват колко богати били Тед и Миранда Севърсън. Момичето със суичъра употреби думата „газилионер“, а Джон каза, че били „много състоятелни“. Отидох до тоалетната и когато се върнах, двете жени слагаха подложките върху гърлата на бутилките си, преди да излязат да пушат, а Джон ми беше поръчал нова бира.

— Така и така си клюкарстваме — казах аз, докато се настанявах на стола си, — изглежда ми странно, че е прекарала толкова много време в хотел без съпруга си. Как мислите, да не би случайно да се е виждала с някого?

Джон се заигра със засукания си мустак.

— Не мисля. Винаги изглеждаше много радостна, когато идваше Тед. — В гласа му вече се долавяше лек хлад, сякаш съм прекалила с въпросите.

— Просто попитах — казах аз. — Ама че тъжна история.

Останах за още няколко бири. Джон си тръгна след второто мартини, а аз се преместих при двете жени и се представих. Те се казваха Лори и Никол и бяха сервитьорки, едната в рибен ресторант в Портсмут, а другата в ресторанта на друг крайморски хотел на три километра оттук. Неделя беше почивният им ден. Не спираха да говорят за Тед и Миранда, тонът на разговора варираше от изпълнен с уважение до пикантен. Към осем вечерта „Ливъри“ беше почти пълен и към нас се присъедини още една двойка, приятели на Лори и Никол. Марк и Кали бяха на по трийсет и няколко, също работеха в ресторантския бизнес и много от казаното за убийството на Тед Севърсън беше повторено след пристигането им. Аз предимно слушах. Вече бях решила, че няма да ходя в „Куули“ преди утре вечер. Макар

да пиех светла бира, бях поела доста, повечето поръчани от новите ми приятели, и се чувствах твърде пияна, за да разговарям с Брад Дагет.

Времето за затваряне приближаваше, разговорът ставаше все по-оживен и аз отново попитах дали е възможно Миранда да е кръшкала в Мейн.

— Не мисля — каза Лори, която се беше определила като най-близката до Миранда от групата. — Ако го е правила, не знам кога е намирала време, защото идваше чак привечер и винаги се прибираще оттук направо в стаята си. Не, едва ли е кръшкала тук. Така де, уловът тук е рехав.

— Да, така си е — обади се Никол.

— Не се обиждай, Марк, но си е така. Съмнявам се.

— Ама въпреки това е страхотно парче. И те кара да се замислиш — рече Марк и приятелката му Кали закима енергично в знак на съгласие. Никол и Лори също.

— Така ли? — попитах аз.

— И още как. Господи! Прелестна е като модел. Страхотна е.

— И сигурно са се опитвали да я свалят?

— Ако е посещавала други места, със сигурност. Като „Куули“. Но не и тук. Това не е бар за свалки.

— Сидни би се опитала да я свали — каза Кали.

Отново всички закимаха.

— Да, Сидни си е Сидни — каза Лори. — Нали разбираш, Лили, Сидни работи на бара повечето вечери. Беше лудо влюбена в Миранда, но чувствата бяха еднопосочни, нали разбираш.

Не научих нищо повече и когато барът затвори в десет, се прибрах в стаята си, облякох шортите и тениската, с които спях, и се пъгнах под завивките. Не мога да заспя, ако краката ми не са напълно завити. Изгасих нощната лампа и стаята потъна в дълбок мрак, с какъвто не съм свикнала. Жилището ми в Уинслоу е на тихо място, но улицата е осветена и спалнята ми никога не е съвсем тъмна. Опитах се да мисля за Тед, но мракът ме караше да се сецам къде съм и докато се унасях, в съзнанието ми непрекъснато се напъхваше Миранда, очите ѝ бяха на сантиметри от моите, докосването по китката ставаше стискане, а остриите ѝ нокти се впиваха хищно в ръката ми.

19. МИРАНДА

Онази нощ в Ороно, след като ядох лоша китайска храна и гледах как майка ми се мъчи да ми задава въпроси за мъртвия ми съпруг, вместо да ми разказва за жалкия си живот, лежах в празната стая за гости на двойното легло, единствената мебел в помещението. Стените бяха в ужасно светложълто и дори на слабата светлина на уличните лампи се чувствах потисната от противния им цвят.

Бях съвсем будна, още се безпокоях за Брад и способността му да издържи и се чудех защо Тед е ходил в Уинслоу в деня, когато Брад го уби. Повтарях си името през целия ден — *Уинслоу, Уинслоу*. Бях почти сигурна, че познавам човек, който живее там. Явно е бил някой, познат и на Тед, така че напругах паметта си, прехвърлях имената на всичките ни приятели, за да налущкам някого. Засега безуспешно.

Гризах кожата около нокътя на палеца си до кръв, после си заповядах да престана. Помислих си дали да не стана и да сляза долу да потърся цигарите, които майка ми се преструва, че няма, но знаех, че ако ме чуе, ще излезе от стаята си и ще продължи да дрънка. Вместо това се опитах да мастурбирам — единственият сигурен начин да заспя. Представях си безлики мъже, както винаги, но лицата им непрекъснато се сменяха с лицата на Тед или Брад. Накрая се отказах и се примирих, че ме очаква безсънна нощ. Загледах се в тавана и случайните ивици светлина, които се плъзгаха по него, когато покрай къщата минаваше кола.

Явно съм заспала, защото когато се събудих, майка ми стоеше до леглото ми с розов халат и мокра от душа коса.

— Господи, мамо — казах аз.

— Извинявай, Фейти. Просто исках да погледам спокойно спящата си дъщеря.

— Точно това искам да кажа. Бях спокойна и спях.

— Е, тогава заспивай отново. Аз ще сляза в кухнята. Да ти поддържам закуската топла.

Тя излезе, а аз останах да лежа будна в леглото. Проверих си телефона. Бях го изключила предишната вечер и имах поне хиляда гласови съобщения и есемеси от приятели, които изразяваха съболезнованията си и питаха дали имам нужда от нещо. Влязох в интернет да видя дали има някакви новини около убийството на Тед. Като че ли нямаше — репортажите още говореха за случайно проникване с взлом, кварталът се сплотяваше от страх. Казах си, че липсата на новини е добра новина, и реших още същия ден да се върна в Бостън или може би да отида до Кенеуик. И дума не можеше да става да прекарам още един ден и нощ с майка ми.

На закуска разговаряхме за плановете ми, майка ми задаваше само въпроси, чиито отговори вече знаеше. Винаги беше по този начин. „Какво ще облечеш за първия учебен ден? В кой колеж смяташ да кандидатстваш? Защо според теб баща ти би направил подобно нещо?“ Тази сутрин ме попита къде смятам да живея, след като Тед вече го няма.

— Не и в Бостън, разбира се — отговори си тя преди мен. — Това вече ми е известно.

— Най-вероятно в Бостън — казах аз.

— Фейти, не! След всичко случило се. Кварталът очевидно не е безопасен. Никога не съм го смятала за безопасен и ето че се оказах права. Гледах онзи филм с Мат Деймън за...

— Мамо, живея в Саут Енд, не в Южен Бостън. Това са две съвсем различни места.

— Ясно е, че не са. Или ако са, и в двете има насилие и са опасни. Можеш да се преместиш тук, да покажеш на всички в Ороно докъде си стигнала в живота. С толкова много пари можеш да си купиш най-голямата къща тук.

— Мамо, не ми се говори за това точно сега, ясно?

За нейна чест, тя кимна сериозно и започна да мие чиниите в умивалника, като тихо въздишаше. Простих ѝ за държането и егоизма ѝ. Винаги ѝ прощавах. Хората казват, че личността се оформя и установява, когато навършим пет, но личността на Сандра Рой, поне през втората половина от живота ѝ, се формира изцяло от деня, когато баща ми, декан на Историческия факултет на Университета на Мейн, изгуби мястото си, защото се забърка с една първокурсничка. До този момент майка ми смяташе, че живее луксозно. Предполагам, че в

известен смисъл бе точно така — тя бе израснала в евтина квартира в Дери и бе стигнала чак до университета, където бе срещнала Алекс Хобарт, специализант от градче във Вермонт, населено предимно с представители на средната класа. Напуснала колежа предпоследната година, за да се омъжи за него, и няколко месеца по-късно родила брат ми Андрю, а година по-късно родила и мен. Когато бяхме малки, баща ми си осигури постоянно място в Историческия факултет на университета. Отличи се, стана най-младият декан на факултет в историята на учебното заведение; заплатата му, която се увеличаваше всяка година, бе истинско състояние в Ороно и майка ми, щастлива, че има само две деца, превърна къщата ни в колониален стил в свой специален проект. Когато бях на девет, двамата ходиха до Европа и когато се върна, майка ми говореше различно, подобно на американска актриса от 50-те, с изядени в края думи и смътен английски акцент.

После, през първата ми година в гимназията, всичко се разпадна. Някаква първокурсничка, посещаваща семинар на баща ми по история на Древен Египет, го записала как я увещава да прави секс с него в замяна на отлична оценка. Скандалът се разчу и баща ми моментално бе уволнен. Майка ми го изхвърли от къщата и поиска развод. Помня онази година като дълъг, подхранван от ярост монолог на майка ми, която, изглежда, винеше баща ми повече заради това, че е изгубил добре платената си работа, отколкото заради опита му за сексуално изнудване. Тези монолози бяха насочени към мен. Андрю беше открил тревата, после Фиш^[1] и прекарваше цялото си свободно време в спалнята с глава, заклещена от огромни слушалки. Нямахме спестявания, всички пари на родителите ми бяха отишли за обзавеждане на къщата и ваканции и две години след развода майка ми продаде колониалната къща и се преместихме в тавански апартамент с три спални, който обикновено се даваше под наем на студенти. Андрю, който тогава бе последна година в гимназията, остана там по-малко от месец, след което се премести в дома на приятел. Майка ми протестираше, но аз знаех, че всъщност няма нищо против. Тя се бе обърнала срещу всички мъже и това включваше и мардата, в която се беше превърнал брат ми. „Сега сме само ние, момичетата“ — казваше тя и макар настоятелно да твърдеше, че апартаментът е временно положение, останахме в него през двете ми последни години от гимназията. Брат ми завърши, после цяла година следваше едно турне

на Фиш из страната и в крайна сметка се озова в Сан Диего, където живее и досега. Според последната ми информация работеше в някаква бирария и се бе хванал с жена с четири деца. Беше се обадил и оставил съобщение на гласовата ми поща след смъртта на Тед, но аз не върнах обаждането му и може би няма да го направя.

След развода баща ми се премести в Портланд, където си намери работа като временен сътрудник в общински колеж. Майка ми започна работа на рецепцията на един зъболекар и със заплатата ѝ и с мижавата издръжка от баща ми успяхме да свържем двата края. Постоянният рефрен вкъщи бе, че животът на майка ми е съсипан, но че моят може да бъде по-добър. И под по-добър майка ми имаше предвид по-добър в материално отношение.

В гимназията се представях средно, но пък затова станах световен шампион по дребни кражби. Първите извърших извън Ороно, в Бангор или Портланд, по време на посещенията при баща ми. Крадах предимно от универсалните магазини, които наемат специални детективи да обикалят и да държат под око купувачите. Тези детективи са тренирани да откриват крадци по езика на тялото им и се оглеждат за хора, които се държат нервно или подозрително. Никога не ме хванаха, защото никога не се държах като крадла. Усъвършенствах небрежното поведение на момиче, което прави дребни покупки с кредитната карта на някой от родителите си. Винаги носех голяма чанта и подбирах малки и скъпи неща. Шалове. Парфюми. Станах много отракана.

Единственият, който ме забеляза да крада, беше един съученик в аптеката в Ороно. Рядко крадах там — аптеката беше твърде близо до дома и често я посещавах. Тогава бях предпоследна година в гимназията. Платих няколко неща на старата касиерка с ястребов поглед, но си тръгнах с три комплекта резервни ножчета за моя „Жилет Венъс“ в чантата.

След като минах автоматичната врата, чух нечий глас да казва:

— Май забрави да платиш нещо.

Обърнах се. Беше момче, което познавах от училище. Май се казваше Джеймс. Нямах представа, че работи в аптеката.

— Моля? — казах аз; опитах се да прозвуча така, сякаш имам важна работа и не ми е до разговори със служител в аптека.

— В чантата. Видях те да пъхаш ножчетата в нея.

— Ох, господи — казах с престорено шокирана физиономия. — Съвсем ги забравих. — Понечих да се върна в аптеката. — Ей сега ще...

Той се разсмях, хвана ме за ръка и ме поведе през нажежения паркинг. Беше август, онзи ежегоден двуседмичен период, когато в северната част на Мейн става горещо и задушно и е пълно с комари. Асфалтът се беше размекнал и във въздуха се носеше миризмата на дзифт.

— Няма да те издам — каза той. — Просто те видях. Не ми пука дали крадеш. Аз го правя непрекъснато.

— О. — Разсмях се. — Познаваме се, нали?

Запознахме се. Наистина се казваше Джеймс.

Джеймс Одет — и също беше предпоследна година, макар че учеше в гимназията на Ороно от средата на миналата година. Беше красив, със светлосини очи, високи скули и гъста руса коса. Освен това бе дребен и доста мускулист, поради което ходеше като атлет, с леко пружинираща походка. В гимназията бях малко саможива, готвех се за колежа и бях твърдо решена да изкарам достатъчно добри оценки, за да си осигуря стипендия някъде извън щата. С Джеймс се сприятелихме бързо. Той ми призна, че според него единственото важно нещо в този живот са парите и че смята да натрупа много пари.

— Тогава се ожени за богата жена — казах аз. Седяхме в заведението, в което обичахме да висим.

— Прекалено съм дребен. Богатите жени обичат високи съпрузи.

— Така ли?

— Доказан факт. Ти обаче определено можеш да се омъжиш за богаташ. Виж си само циците.

— Гадост. Приличам на изрод.

— Повярвай ми. Ти си онова малко непохватно момиче от гимназията, което идва на сбирка на класа и изглежда като модел. Виждал съм го стотици пъти.

— Къде си го виждал?

— По филмите, естествено.

След завършването двамата си намерихме работа в онова, което минава за център в Ороно — Джеймс в една пицария, а аз в същата онази аптека, от която крадах от време на време. Успях да вляза в „Мадър“, частен колеж в Кънектикът. Той бе едно от училищата, които

са предимно за богати деца от Ню Йорк и Бостън, но аз бях трета по успех в класа ми и финансовото положение на родителите ми гарантираше, че повече от половината от таксата ми ще бъде поета от колежа. Джеймс щеше да продължи в Университета на Мейн, където баща му беше треньор на отбора по борба. И двамата бяхме девствени и през юли онова лято решихме да правим секс, за да не влезем в колежа без никакъв опит. Направихме го на задната седалка на колата на Джеймс — „Каприс Класик“. След това той ме попита как се чувствам. „Като извършила инцест“ — казах аз и двамата така се разсмяхме, че Джеймс падна от задната седалка и си натърти бедрото. Продължихме да го правим, като си казвахме, че сме гледали всеки добър филм, който са прожектирали онова лято, и така запълвахме времето. Последната ни вечер заедно, преди баща ми да дойде да ме откара до Кънектикът, Джеймс каза, че му е било приятно да ме познава.

— О, ще се видим на Деня на благодарността.

— Не. Знам го. Дотогава ще си намериш богат приятел и дори няма да искаш да говориш с мен.

— Ще говоря с теб — казах аз.

Но той се оказа прав и почти не се виждахме, след като влязохме в коледжките. Сещах се за него само когато се връщах в Мейн. Зачудих се дали знае колко съм богата.

— Чувала ли си нещо за Одет? — попитах майка ми, след като разчистихме масата след закуска и се преместихме в дневната с високите еркерни прозорци, гледащи към методистката църква до гробището.

— Синът им Джим се ожени. Работи в една банка в Бангор и чух, че жена му е бременна.

— Сега под името Джим ли се подвизава?

— Пег го нарича така. Не съм го виждала, откакто беше в гимназията. Казват, че си останал нисичък.

Телефонът ми иззвъня. Познах номера на детектив Кимбъл от предишната вечер. За момент изпитах страх.

— Мамо, трябва да се обадя.

Вдигнах, докато вървах към кухнята.

— Госпожа Севърсън?

— Да.

— Отново ви безпокои детектив Кимбъл. Как сте?

— Добре — казах малко сподадено.

— Съжалявам, че ви досаждам, но трябва да ви помоля да се върнете в Бостън.

— Защо?

— Една свидетелка смята, че е видяла вероятния убиец на съпруга ви. Направихме портрет по описанието и искаме да го видите.

— Защо? Мислите, че може да го познавам ли? — казах и моментално съжалих за тона си. Думите ми прозвучаха отбранително.

— Не е задължително. Все още смятаме случая за инцидент по време на обир, но трябва да изключим всички други версии. Възможно е извършителят да е човек, който е желал смъртта на съпруга ви, и ако е така, има вероятност да го разпознаете.

— Ще тръгна следобед.

— Чудесно, госпожо Севърсън. Знам, че няма да ви е лесно, но всяка помощ...

— Няма проблем.

Детективът се закашля.

— Извинете, настинал съм. И още нещо. Успяхте ли да се сетите дали съпругът ви познава някого от Уинслоу? Нали помните, питах ви миналия...

— Не. Мислих, но не се сецам нищо. Съжалявам.

— Просто питам. Обадете се, когато се върнете в Бостън. Ще ви донеса портрета където ка...

— Ще ви се обадя — казах аз и затворих.

Чух, че майка ми също говори по телефона си в дневната. Различих само думата „ужасно“, повторена няколко пъти. Загледах се през прозореца. Следобедът бе мрачен, бързо движещите се облаци бяха издути и черни, приближаваше буря. Поради сумрака навън можех да видя отражението си в стъклото. Взирах се в него и мислех усилено за Уинслоу. Знаех, че познавам някой, който живее там... някой от гимназията или от „Мадър“? И тогава ми просветна. Лили Кинтнър, онова шантаво момиче, което бе с Ерик Уошбърн, когато той умря в Лондон. Помня, че бях чула, че живее в Уинслоу и работи в колежа като библиотекаря. Но тя не познаваше Тед. Или поне не мислех, че го познава. Възможно ли бе да са се срещали преди години, когато се натъкнах на нея в Саут Енд? При нея ли беше ходил Тед?

Майка ми още говореше по телефона и шепнеше високо, сякаш не можех да чуя всяка нейна дума. Качих се горе да си събера багажа и да се върна в Бостън.

[1] Дерек Уилям Дик (Фиш) — шотландски певец, първият вокалист на британската група „Мерилиън“ — Б.пр. ↑

20. ЛИЛИ

Тед ми бе казал, че „Куули“ е пълна дупка, и се оказа прав. Барът бе получил вида и атмосферата си от натрупания кич до такава степен, че изглеждаше фалшив. Ако заведението беше някъде в Ню Йорк или Бостън, човек би си помислил, че е отворено миналата година от някакъв предприемчив хипстър. Но тук аплиците бяха покрити със слой истинска мръсотия и начумереният барман наистина беше в лошо настроение, а не някакъв актьор, опитващ се да играе роля. Седнах в далечния ъгъл на бара, откъдето можех да следя входната врата. Запитах се дали ще позная Брад Дагет, когато дойде. Мислех си, че ще успея. Тед го беше описал като едър хубав кретен, на когото започват да му личат годините. Това описание подходеше за половината мъже, посещаващи барове като този в понеделник вечер, но аз разчитах и на знанието, че Брад наскоро е убил човек. Знаех, че мога да разпозная убиец.

Бях пристигнала малко след пет; карах от „Кенеуик Ин“ през дъжда под сумрачното небе. На паркинга имаше три коли, но аз бях първият клиент. Настаних се на стола си, свалих мокрото си яке и си поръчах „Милър Лайт“. Барманът, който беше двойник на Икабод Крейн на Дисни, отвори бутилката и ми я поднесе, после постави на бара пред мен ламинирано меню с оръфани краища. Прегледах го — специалитетът на заведението се казваше „Миден пай на Куули“.

Вечерта се точеше бавно. Бях останала изненадана от сравнително оживената тълпа в „Ливъри“ от снощи, но не се изненадах от малцината посетители, осмелили се да посетят „Куули“ в тази студена и мокра вечер в началото на седмицата. Към седем единствените други клиенти на заведението бяха един мъж, най-малко на седемдесет, който беше настанил масивното си туловище на един стол и си бе поръчал бърбън, две застаряващи блондинки, седнали в другия край на бара, и двойка туристи на средна възраст, които се поколебаха на прага, решиха, че нямат куража да се обърнат и да излязат, и седнаха в едно сепаре. През двата часа в „Куули“ изпих две

бири и опитах резен от прочутия миден пай, поднесен ми на очукана чиния с малка купчинка магданоз. Представляваше тесто за пай, омесено с кълцани миди и хлебни трохи с цвета на мокър пясък. Имаше вкус на рибна версия на ужасния пълнеж, който остъргваш от печени пълнени стриди. Хапнах две хапки и си поръчах пържени картофи. Барманът изглеждаше развеселен.

Бях прекарала по-голямата част от деня в хотела. Четох вестник във фойето до камината и обядвах в „Ливъри“, където бях обслужена от Сидни, стройната хубава барманка, която уж си падала по Миранда. Докато си ядях салатата, тя делово отиде зад бара, за да се увери, че всички чаши са чисти и всяка повърхност е излъскана до блясък. Беше облечена в оксфордска риза с навити догоре ръкави, разкриващи бицепсите ѝ. Едната ѝ ръка беше изцяло татуирана с цветя и красиви момичета. Не изглеждаше особено приказлива, така че реших да не я разпитвам за Тед и Миранда. Но точно преди да си тръгна дойде една служителка от хотела да си налее диетична кола и дочух разговора им.

— Разговаря ли с Миранда? — попита служителката, едра брюнетка с черен костюм.

— Оставих ѝ съобщение да изразя съболезнования от името на всички ни. Не очаквам да ми се обади.

— Господи...

— Да, ужасно. Непрекъснато мисля за нея... за станалото... За Тед.

— Какво ще прави тя според теб? — Жената с костюма, която имаше вид на уредничка, смукна дълга глътка кола през сламката.

— Всички ме питат това. Честно казано, нямам представа. Може да се каже, че ми е приятелка, но не я познавам чак *толкова* добре. Нищо чудно никога повече да не я видим.

Оставих няколко банкноти на бара и си тръгнах. Бях чула онова, което ми трябваше. Освен ако двете не се опитваха да си пестят думите, явно служителите и редовните клиенти на „Ливъри“ нямаха представа, че Миранда кръшка с Брад. Не бях изненадана. Тя очевидно бе положила големи усилия да скрие връзката си и ако Тед не ги беше видял да делят цигара и после да се чукат, никой освен Брад и Миранда нямаше да знае, че са минали отвъд отношенията възложител-изпълнител. Осъзнах, че Миранда вероятно от самото начало е възнамерявала да използва Брад, за да се отърве от Тед.

Никога не е стъпвала в „Куули“. Брад никога не е ходил в „Ливъри“. Предположих, че единственото място, където са имали физическа връзка, е строящата се къща, и то само тогава, когато наоколо няма други работници.

След обяда се върнах в стаята да си обуя маратонките и да взема дъждобрана за разходката по скалната пътека. Изгарях от нетърпение да тръгна. Времето бе свежо и ветровито, океанът бе сив и набразден от вятъра. Направих справка за времето с приложението на телефона — изглежда, щеше да има буря, но късно следобед. Излязох от хотела и пресякох Микмак, вятърът ме блъскаше с пълна сила. Слязох по ниските стъпала, водещи към малкия отрязък от брега, където започваха скалите. Единствените други наоколо бяха един мъж и един лабрадор, който гонеше на големи подскоци топката за тенис, която мъжът хвърляше. Тръгнах направо към пътеката; беше прилив и първите стотина метра тя бе хлъзгава от солената вода по плоския камък, но по-нататък започна изкачване, така че една ивица закърнели дървета и храсталаци — предимно къпини и кучешко грозде, чиито жълти плодове се бяха сцепили, разкривайки червената вътрешност — ме защитаваше от вятъра. Вървах бавно, не толкова защото исках да съм внимателна, колкото от желание да се насладя на красотите и разходката. Никога не съм си падала по морето — не мога да понасям всички онези мудни намазани с масло тела, проснати по плажа като парчета месо на скара. Може и да съм пристрастна, тъй като бялата ми луничава кожа изгаря ужасно, вместо да придобие тен. Обичам да плувам, но предпочитам езерата пред солената вода на океана и така и не успях да свикна по стъпалата и краката ми да има полепнал пясък. Но точно тази част от крайбрежието на Мейн ми се струваше различна. Може би заради времето и облаците, но докато вървах по пътеката, се почувствах обгърната от красотата на мястото, от първобитната сила на природата. Големите сиви скални плочи бяха много по-привлекателни от плажовете, за които жадуват повечето хора. Гълтах въздуха на големи глътки, сякаш умирах от жажда.

По пътеката нямаше други хора. Не бях изненадана. Когато стигнах края ѝ, откъдето се откриваше изглед към къщата на Тед и Миранда, вятърът се беше засилил и започна да ръми; дъждът падаше косо и барабанеше по дъждобрана ми.

Огледах се за мястото, от което Тед би могъл да следи къщата с бинокъла. Имаше няколко удобни позиции, но тревистата могила зад едно ниско чепато дърво, изглежда, предлагаше най-добро прикритие. Бинокълът на Тед явно е бил добър, тъй като къщата изглеждаше доста далеч, от другата страна на грозна ивица разкопана земя. Помислих дали да не вляза в имота и да огледам къщата по-добре, но се тревожех, че Брад и работниците може да са още там. Затова тръгнах обратно. Вълните се разбиваха в скалите и пращаха нагоре пръски вода и пяна. Извърнах лице от дъжда, вече без да се безпокоя, че ще се измокря цялата, и внимателно закрачих назад по пътеката.

В хотела отидох при малкия бар до камината във фойето, поръчах си греяно уиски — зимното питие на баща ми — и отнесох питието в стаята си, където му се насладих, докато се изтягах във ваната. Чувствах се добре и трябваше да си напомня, че съм дошла в Кенеуик с конкретна задача, че имам да отмъщавам за приятел. След ваната дремнах, после отново обух тесните джинси от снощи, оправих си грима и потеглих към „Куули“.

Прекарах там три часа, изпих четири светли бири и накрая реших, че Брад сигурно няма да се появи. Туристите си бяха тръгнали, така че на бара седяха само двете дами. През това време в заведението влязоха трима мъже и всеки път, когато вратата се отваряше и някой изтръскваше дъжда от дрехите си, очаквах да видя Брад. Но единият от тях бе на двайсет и малко, вторият беше дебелак с голяма брада, а третият беше облечен в син блейзър, бяла риза и изгладени джинси. Реших, че подхожда — на около четирийсет, но гладко избръснат. Въпреки това го наблюдавах внимателно. Възможно бе Брад да е махнал козята брадичка, за която бе споменал Тед; възможно бе и да се е облякъл така поради някаква причина. Може би имаше среща с клиент. Или с жена. Той забеляза, че го гледам, повдигна вежда и вдигна халбата си към мен. Загледах се в телефона, за да не му дам повод да дойде при мен. Вече бях почти сигурна, че не е Брад. Мъжът беше достатъчно близо, за да видя, че ръцете му не са груби и че вече побелява, и затова се съмнявах, че е Брад — освен ако Брад не беше изпечен престъпник, решил да се преобрази напълно. Платих сметката в брой и тръгнах към изхода на високите токчета, с които не бях свикнала.

— Не си тръгвайте заради мен — каза синият блейзър, докато минавах покрай него.

Обърнах се, огледах го преценяващо и попитах:

— Как се казвате?

— Крис.

— Къде работите, Крис?

Той като че ли се смути от неочаквания разпит, но въпреки това отговори.

— Управител съм на „Бананова република“ в Китъри. Познаваме ли се?

— Не — казах аз. — Просто ми беше любопитно. Приятна вечер, Крис. — И продължих към изхода.

Навън вече ръмеше постоянно, а не на пориви. Вятърът беше сменил посоката си и макар че океанът бе от другата страна на пътя, миришеше на борове и пръст. На паркинга имаше пикап с работещ двигател, спрян между две места за паркиране. Прозорецът на шофьора беше отворен и докато минавах, долових цигарен дим във влажния въздух. Стигнах до колата си и започнах да ровя в чантата си с надежда, че онзи в пикапа ще допуши цигарата си и ще слезе, за да мога да го разгледам. Тъкмо vadex ключовете, когато двигателят замлъкна. Обърнах се и видях как фасът описва грациозна дъга през паркинга и пада със съскане в една локва. От пикапа слезе висок мъж, осветен от външните светлини на ъгъла на заведението. Имаше тъмна коса и широки рамене и когато се обърна да затвори вратата на колата си, ясно видях тъмната му козя брадичка. Трябваше да е Брад.

Нямах намерение да влизам след него в бара.

— Брад — казах и той извърна глава да ме погледне. Дори на слабата светлина на паркинга видях, че очите му са подпухнали от недоспиване и че има измъчения вид на човек, извършил нещо много лошо.

— Мен ли викате? — каза той.

— Вие сте Брад, нали?

— Тъхъ.

— Брад Дагет?

— Да. — Той се огледа крадешком, сякаш очакваше специален отряд, който го дебне да направи внезапно движение.

— Можем ли да поговорим за момент? Тук? Важно е.

— Добре, бива. Познаваме ли се?

— Не — казах аз. — Но имаме общи приятели. Познавам много добре Тед и Миранда Севърсън. Вижте, тук е мокро и студено. Можем да седнем и да поговорим в колата ми или във вашия пикап, ако ще се чувствате по-удобно.

Той отново се огледа. Знаех, че умът му работи трескаво и че се чуди коя съм и какво искам от него.

— Няма от какво да се безпокоите — казах аз, като се мъчех да говоря колкото се може по-успокояващо. — Какво ще кажете да седнем в пикапа?

— Добре, бива — отново каза той и отвори вратата. Направих три крачки по мокрия паркинг и отворих другата врата. Преди да вляза, отворих ципа на чантата си. Отгоре имаше петнайсетсантиметров зашеметител, направен да прилича на фенерче. Едва ли щеше да ми се наложи да го използвам, но исках да съм подготвена. Нямах представа как е реагирал Брад на факта, че е убил хладнокръвно човек само преди броени дни, но трябваше да приема, че е нервен, обхванат от параноя и вероятно опасен.

— Значи познавате семейство Севърсън? — каза той, след като се настанихме в пикапа. Говореше пресилено небрежно. Кабината бе безупречно чиста и подредена, миришеше на цигари и препарат за почистване.

— Да — отвърнах. — Е, познавах Тед Севърсън и познавам Миранда.

— Ужасно е какво...

— Какво се случи с Тед, да. Точно затова съм тук. Брад, ще ме изслушате ли за момент? Онова, което ще кажа, няма да ви хареса, но трябва да ме чуете. Мислите ли, че можете да го направите?

Погледнах го открито. Очите му бяха зачервени и въпреки силния кафяв тен кожата му изглеждаше опъната, като на човек, който не е добре. Дъхът му миришеше и се запитах колко ли е изпил. Той кимна.

— Разбира се.

— Брад, искам да ми направиш услуга. Голяма услуга. И ако я направиш, няма да кажа на никого, че миналия петък си отишъл в Бостън и си убил Тед Севърсън.

Напрегнах се, поставила ръка върху зашеметителя в отворената ми чанта. Мислех си, че може да се нахвърли върху мен или най-малкото рязко да заяви, че няма представа какви ги говоря. Вместо това пълната му долна устна леко увисна, челюстта му се стегна и за момент си помислих, че ще избухне в сълзи. Вместо това гласът му прозвуча сухо и отчаяно.

— Коя си ти? Какво искаш от мен?

— Точно сега — отвърнах — аз съм най-добрият ти приятел на света.

21. МИРАНДА

Напуснах Ороно по пътя, по който бях дошла, обратно през Бангор. Преди да изляза на I-95 спрях да заредя на една бензиностанция, където ме обслужи пъпчив младеж. Седях в колата и се тревожех за Брад. Дали този идиот наистина е бил забелязан? Молах се направеният от полицията портрет да е на някой съвсем друг човек или изобщо да не прилича на Брад, защото ако приличаше на него, дори съвсем малко, трябваше да кажа нещо. А ако това станеше, Брад Дагет щеше да бъде разпитан от полицията и не мислех, че ще успее да издържи на подобно изпитание. Представих си потното му лице и стрелкащите се насам-натам очи; полицаите от пръв поглед щяха да разберат, че това е техният човек. И той щеше да се пречупи, със сигурност. Достатъчно беше да прекара в стаята за разпит не повече от час. И тогава единствената ми възможност бе да заявя, че Брад не е наред с главата, че очевидно е бил обсебен от мен и е убил Тед на своя глава. Можех дори да кажа, че с Брад сме правили секс два пъти в къщата, която строя, но че никога не съм го подтиквала да убива съпруга ми. Щеше да е моята дума срещу неговата и никога нямаше да могат да докажат, че имам нещо общо с убийството. Но хората щяха да се досетят. Разбира се, че щяха да се досетят. Усетих, че съм стиснала зъби, и си заповядах да се отпусна.

Вдишвах през носа и се наслаждавах на миризмата на бензин, докато чаках служителят да свърши с кредитната ми карта. Заваля — равномерно, на едри капки, които трополяха по покрива на колата, докато излизах от бензиностанцията към междущатската магистрала.

Продължих да се тревожа за Брад през по-голямата част от пътя до Бостън. Може би щеше да се представи добре, когато полицията отиде при него. Може би алибито му щеше да издържи. И може би — да се надяваме — портретът на детектива нямаше да има нищо общо с Брад. Това бе най-добрият възможен сценарий, но дълбоко в себе си знаех, че ще видя точно неговото лице, че се е издънил и е позволил някой да го види. Накрая се заставих да мисля за нещо друго и се

замислих за Лили Кинтнър, която живееше в Уинслоу; и през ум не би ми минало, че Тед е отишъл именно при нея миналия петък, когато е получил фиша за глоба. Навремето Лили беше постоянно и досадно присъствие в живота ми. Беше две години след мен в „Мадър“. Запознах се с нея през предпоследната ми година, когато приятелят ми Ерик Уошбърн я беше поканил в „Сейнт Дън“.

— Коя е тя? — Самата аз бях поканена за първи път на парти в „Сейнт Дън“ през втората ми година, и то след като чуках Ерик Уошбърн от три седмици.

— Чувала ли си за писателя Дейвид Кинтнър? — попита той.

— Не — казах аз.

— Тя му е дъщеря.

Тя дойде на онова първо парти и отначало почти не я забелязах. Приличаше на някакво бездомно дете от викториански роман — кльощава и бледа, с дълга червена коса. Гледах я и отначало си помислих, че е нервна, че се мъчи да се слее със стената, на която се бе облегла с питие в ръка, прекалено уплашена да завърже разговор с някого. Но после се вгледах отново в нея и реших, че всъщност изобщо не й пука, че е на това място. Изглеждаше едва ли не отегчена, като момиче на последния ред на скучна лекция. Дали изобщо осъзнаваше какво означава да получи картичка с череп през първата си година? Мислех си, че никога няма да дойде пак, но тя идваше всеки четвъртък и беше ясно, че Ерик проявява интерес към нея. Намерих една от книгите на баща ѝ в библиотеката и прочетох малко от нея, докато бях на смяна. Би трябвало да е комедия, но се разказваше предимно за жестокостта, с която се отнасяха едно към друго някакви момчета от английски пансион. Тогава вече не ми пукаше особено, тъй като бях започнала да спя с Матю Форд, в сравнение с когото Ерик изглеждаше на практика средна класа.

През последната година Ерик и Лили станаха двойка. Нямах нищо против. Пасвах си много по-добре с Матю, отколкото си бях пасвала с Ерик. Матю беше достатъчно неуверен в себе си и ми купуваше всичко, което поисках. Разказвах му завързани истории, че произхождам от богат френско-канадски род, но баща ми бил лишен от наследство заради това, че се преместил със семейството си в Мейн и учел дъщеря си само на английски. Преди коледната ваканция казах на Матю, че ми трябват хиляда долара, за да отскоча до Монреал и да

видя баба ми, която била на смъртно легло. Даде ми парите в брой. Връзката ни беше добра, но не хранех никакви илюзии, че ще продължи и след колежа. Смятах, че същото ще се отнася за Ерик и Лили, особено като се имаше предвид, че тя бе едва втора година, но колкото повече ги виждах заедно, толкова повече осъзнавах, че връзката им е сериозна. Или поне Лили я приемаше сериозно — личеше си. Не бях сигурна дали Ерик е способен да обича. В това отношение той бе като мен — човек, който може да включва и изключва чувствата си. Веднъж, докато още бяхме заедно, ми каза, че имал чувството, че с лекота може да поддържа еднакво добри връзки и с две жени едновременно. Не забравих думите му и му ги припомних последната седмица, когато изпитите ни бяха отминали, а долните курсове още четяха усърдно.

— Намекваш ли нещо? — попита той. Седяхме на стълбите на „Сейнт Дън“, деляхме цигара и слушахме звуците от затихващото парти долу. Бяха пуснали „Рейдиоход“ и някой крещеше да сменят музиката.

— Не знам — казах аз. — Всички си мислят, че с Лили ходите сериозно.

— Ами ти и Матю?

— Всичко ще приключи в деня на дипломирането.

— Да бе.

— Виж — казах и докоснах четината на бузата му. — Последна седмица е. Какво ще кажеш?

Изчукахме се онази нощ и продължихме да се чукаме през лятото. Ерик гостуваше на Лили през уикендите в къщата на родителите ѝ и прекарваше седмиците с мен. Лили изобщо не идваше в града, а той бе казал на приятелите си, че посещава баща си. На шега боядисах косата си червена и казах на Ерик да се преструва, че има само една приятелка. Обичах самотните уикенди през онова лято в Ню Йорк. Бях наела едностаен апартамент във Вилидж, така че събота и неделя бяха изцяло мои. Представях си влюбените Ерик и Лили извън града и това изобщо не ме тормозеше. Напротив, беше ми смешно.

Ерик умря същата есен в Лондон. Беше отишъл на гости на Лили и бе забравил да си вземе лекарството против алергия. Пукнал от фъстъци. Преди се чудех как ли го е преживяла Лили. Чух, че умрял в нейния апартамент, пред очите ѝ. Представях си как трескаво търси

епипена му и се мъчи да го задържи жив. Винаги съм смятала, че Лили е просто късметлийка. Тя познаваше Ерик Уошбърн като верен приятел. Така и не научи истината за него.

Натъкнах се на Лили няколко години по-късно. Нямаше страница във Фейсбук, но бях чувала за нея — че била нещо като библиотекарка в колежа в Уинслоу и че баща ѝ попаднал в автомобилна катастрофа, при която загинала втората му жена. Познах я веднага. Изобщо не се беше променила, все така бледа и с вид на бездомно дете, с коса като на Пипи Дългото чорапче, подстригана по абсолютно същия начин, с невъзмутимо лице. Казах ѝ, че съжалявам за случилото се с Ерик Уошбърн, и тя ме изгледа за момент с онзи неин безизразен поглед. С това срещата ни се изчерпа. Мъчех се да си спомня дали я бях запознала с Тед и май го бях направила, но не бях сигурна. Помнех обаче студения ѝ поглед, зелените, почти прозрачни очи. Дали знаеше за Ерик и мен през онова лято? И ако знаеше, възможно ли бе смъртта на Ерик да не е нещастен случай? Съмнявах се, но въпреки това бях изнервена, че отново се е появила в мислите ми. Имаше много причини Тед да отиде в Уинслоу онзи петък; вероятността да е нещо свързано с Лили бе нищожно малка.

Пристигнах в Бостън в четири следобед. Паркирах на улицата на три пресечки от къщата и отидох в бара на един бутиков хотел, където изпих една водка с лед и си поръчах омар орекиете. Бях прегладняла. След като приключих с пастата, се върнах при колата и се обадох на детектив Кимбъл. Той вдигна веднага.

— В Бостън съм.

— Чудесно — каза той. — Къде сте? Ако искате, мога да ви взема и да ви откарам до участъка.

Казах му, че съм паркирала недалеч от къщата и не знам нито какво да правя, нито къде да отида. Постарах се гласът ми да прозвучи малко несигурно.

— Напълно ви разбирам. Изчакайте ме, идвам да ви взема. После, ако искате, можете да използвате телефона в участъка. Сигурно предпочитате да отседнете при приятел или в хотел...

Детективът пристигна след десет минути с бял „Мъркюри Гранд Маркиз“ и ме откара до участъка. Купето на колата миришеше на свити на ръка цигари и ментова дъвка. Той беше по джинси и сако от

рипсено кадифе. Вратовръзката му изглеждаше старомодна и бе малко оръфана по ръбовете.

— Много ви благодаря, че се върнахте в Бостън — каза той, докато лъкатушеше между колите; с едната ръка държеше волана, а другата беше на коляното му, показалецът потропваше в такт с музика, която чуваше само той. — Имаме големи надежди в тази насока. Смятаме, че имаме подробно описание на човека, убил съпруга ви.

— В какъв смисъл?

— Една жена, отишла на гости на ваш съсед, седяла в колата си и пращала есемес. Видяла някакъв мъж да излиза от обраната къща — на семейство Бенет от номер триста и седемнайсет, познавате ли ги? — и после продължил към вашата къща. Каза, че го загледала, защото ѝ се сторил скован и нервен. Минал под една улична лампа и успяла да разгледа добре лицето му. Седнаха заедно с художника и мисля, че се е получил доста добър портрет.

Детективът ме погледна. Усмиваше се малко стеснително, сякаш не бе сигурен как трябва да се държи. Но ме оглеждаше внимателно.

— Искате да погледна портрета ли? Мислите, че го познавам?

— Смятаме, че е възможно. Жената каза, че заподозреният е позвънил на вратата ви. Съпругът ви отворил и известно време разговарял с него. Всъщност тя каза, че престанала да му обръща внимание, защото ѝ се сторило, че двамата се познават. Когато погледнала отново, него го нямало и тя приела, че е влязъл в къщата.

— Боже мой — казах аз. — Значи Тед го е познавал?

— Просто предположение, госпожо Севърсън. Може и да е случаен крадец, който е успял да уговори съпруга ви да го пусне. Именно затова искаме да видите портрета.

— Сигурни ли сте, че човекът, който е отишъл при вратата, е същият, който е застрелял... който е застрелял съпруга ми?

Детективът небрежно завъртя волана и влезе на паркинга пред полицейския участък.

— Така смятаме — каза той, докато гасеше двигателя. — Очевидката каза, че била в колата си към шест вечерта, а според съдебния лекар смъртта е настъпила горе-долу по това време. Не чула изстрел, но двигателят на колата ѝ работел, а доколкото разбрах, стените на къщата ви са дебели.

Наведох глава и вдишах дълбоко през носа.

— Добре ли сте? — попита детективът.

— Извинете. Трябва ми просто секунда да... Хайде да идем да видим портрета.

Не разговаряхме, докато детектив Кимбъл ме въведе в участъка и минахме през тежко укрепената рецепция в коридора с оръфан линолеум на пода и тухлени стени. Последвах го до просторно открито помещение, разделено на кабинки. Вървах бавно. От чутото беше ясно, че Брад определено е бил забелязан. Овладах яростта си и се замислих как да действам. Ако скицата приличаше дори смътно на него, трябваше да го кажа, в противен случай щеше да изглежда подозрително, когато най-сетне пипнат Брад. Отчаяно се надявах портретът да няма нищо общо с него, така че съвсем честно да кажа, че нямам представа кого ми показват.

Стигнахме бюрото на детектива в една кабинка с временни преградни стени. Той ми предложи да седна на пластмасов стол и се настани във въртящ се стол с мека седалка. Бюрото му бе затрупано с безброй неща, но купчините папки и хвърчащи листа изглеждаха организирани и върху всяка имаше самозалепваща се бележка с различен цвят. Детективът взе една папка от една от по-малките купчини и я отвори.

— Добре ли виждате тук? — попита той. Седяхме под ярка флуоресцентна лампа, вградена в ниския таван от полистиренови плоскости, и му казах, че виждам отлично. Той извади лист от картонената папка и го обърна така, че да разгледам скицата. Беше доста добро подобие на Брад — с дебелия врат, козята брадичка, близко разположените тъмни очи под гъстите вежди. Най-характерната му черта — гъстата коса и ниската линия на косата — беше покрита от бейзболната му шапка. Усещах погледа на детектив Кимбъл върху себе си. Долавях как не го свърта на едно място от нетърпение.

— Не знам — казах и издадох напред долната си устна, загледана в скицата; исках да си спечеля още няколко секунди. Но портретът беше твърде сходен с оригинала, за да не го спомена. — Знаете ли, прилича ми на някого — казах аз. — На нашия контрактор от Мейн. Брад Дагет. Но Брад почти не познаваше Тед и дори не живее в Бостън, така че... — Изправих се в стола и го погледнах. — Не знам дали това може да ви е от полза.

— Брад Дагет? — повтори детективът. — Бихте ли ми го казали буква по буква? — Записа си името. — Какво можете да ми кажете за него?

— Не много. Работи по къщата ни, но не знам нищо за личния му живот и що за човек е. Не мога да си представя някаква причина Брад да дойде до Бостън, за да се види с Тед, още по-малко да го убие. Няма никаква логика.

— Казахте, че е ваш контрактор? Възможно ли е двамата със съпруга ви да са имали някакви спорове за пари?

— Не и без да разбере. аз съм единствената, която работи в тясно сътрудничество с Брад, и вземам повечето финансови решения. Не. Няма начин.

— Тогава *вие* имали ли сте спорове с него? Някакви проблеми от каквото и да било естество?

— Случвало се е да има дребни неразбирателства по едно или друго, но нищо сериозно. Например, ако е купил неподходящ гипс за таваните или нещо подобно. Той е абсолютен професионалист и му се плаща невероятно добре. Просто не мога да се сетя за никаква причина да има зъб на Тед.

— Женен ли е?

— Кой, Брад ли? Знаем, че има деца, но никога не е споменавал за съпруга.

— А някога да се е държал непристойно с вас? Да е създавал впечатление, че... ъ-ъ-ъ, че ви намира за привлекателна? — Заекна леко, докато го казваше; изглеждаше смутен и за момент се запитах дали нервността му е истинска, или просто играе роля.

— Не. Може и да е проявявал интерес, но с нищо не го е показвал. Както казах, той е абсолютен професионалист. — Погледнах отново скицата. Бях впечатлена от приликата с Брад и бясна, че е бил толкова тъп, че да го забележат. — Колкото повече гледам портрета, толкова повече ми прилича на него, но само повърхностно. Човек с козя брадичка, и толкова.

— Добре. — Кимбъл постави пръст върху скицата и я обърна към себе си. — Ще го проверим. Имате ли номера му?

Извадих телефона си и дадох номера на Брад на детектива.

— Не мисля, че...

— Разбирам ви — каза той. — Но трябва да проверим, дори само за да го изключим от разследването. По мое мнение убийството на съпруга ви е точно това, което изглежда. Някой е влязъл с взлом, за да открадне бижута и други ценни неща. Възможно е убиецът да е разказал някаква история, с която да убеди съпруга ви да го пусне в къщата. Тед доверчив човек ли беше? Би ли пуснал непознат в дома си, ако историята му е достатъчно добра?

Замислих се за момент. Истинският отговор определено бе твърдо *не*.

— Би могъл — казах. — Той живееше, как да го кажа, малко измислен живот и никога не му се е случвало нищо лошо. Покрай парите, които направи, бихте си помислили, че... но той бе доста доверчив.

Детектив Кимбъл се облегна във въртящия се стол и ми кимна. Усецах, че вървим към края, и това ме изнервяше. Знаех, че веднага щом остане сам, детективът ще се обади на Брад, и не вярвах, че Брад ще се справи добре с обаждането, макар да бяхме говорили стотици пъти какво да каже. Помислих си дали да не му се обадя първа и да го предупредя и успокоя, но си дадох сметка, че ще прегледат обажданията и че полицията ще разбере, че съм му звъняла веднага след като съм го идентифицирала на портрета.

— Знаете ли — казах аз, осъзнавайки, че е важно да не крия никаква информация от полицията. — Вчера сутринта се видях с Брад Дагет. Трябваше да му кажа да спре работата по къщата. Направих го, докато пътувах към майка ми.

— О. — Детективът се наведе напред.

— Изглеждаше абсолютно нормално. Е, беше шокиран от случилото се с Тед, разбира се.

— Както казах, трябва просто да го изключим от разследването. Сигурен съм, че има алиби. От казаното от вас не ми се струва, че има нещо общо с това. А, и още нещо. Госпожо Севърсън, криминалистите приключиха огледа на къщата, което означава, че можете да се върнете в нея. Не знаех дали ще...

— Трябва да се върна — казах аз. — Трябва да си взема някои дрехи и после ще видя дали ще мога да остана там.

— Добре. — Той се изправи и аз последвах примера му. — Трябва да остана в участъка — каза той, — но мога да осигуря

полицай да ви закара до колата ви или до дома ви.

— Не, благодаря. Ще взема такси.

— Е, тогава ще ви извикам такси. Много съм ви благодарен, че дойдохте да погледнете скицата. Оказахте ни голяма помощ и от опит знам, че щом имаме сходство, арестът не закъснява. Някой задължително ще познава този тип.

Останах така за момент. Колебаех се дали да си тръгна; знаех, че нещата могат да започнат да се разплитат бързо. Мислите ми препускаха; Брад щеше да бъде разпитан от полицията, вероятно в рамките на следващите няколко часа. Бях го тренирала, но недостатъчно. А имаше и други неща, например това, че при последното си идване в Кенеуик Тед се бе срещнал с Брад и се бе напил с него в онзи бар на плажа. Доста странна постъпка от страна на Тед. Това ме накара да се замисля върху онова, което бе казал Брад вчера — че е сигурен, че Тед е знаел за нас. Може и да беше знаел, но как бе възможно това? И ако бе знаел, би ли казал на някого? Но дори да не бе знаел, фактът, че двамата с Брад са пили заедно, само щеше да засили подозренията на полицията.

— Добре ли сте? — попита детектив Кимбъл и осъзнах, че съм се унесла в мисли и стоя неподвижно от няколко секунди. Отпуснах рамене, престорих се, че сподавам хлипане, погледнах го и оставих сълзите да потекат от очите ми. Детективът се огледа притеснено, но аз пристъпих към него и той бе принуден да ме вземе в обятията си. Разхлипах се, придърпах го към себе си и зарових лице под брадичката му. Притиснах се в него достатъчно силно, за да усети как гърдите ми се сплескват върху неговите. — Успокойте се, госпожо Севърсън — каза той и ме прегърна през раменете с една ръка, като остави другата отпусната. Отстъпих от него и започнах трескаво да се извинявам; в същия момент с плавна походка се появи висока чернокожа жена, която се оказа партньорката му детектив Джеймс, и ме попита дали имам нужда от нещо.

— Само такси — казах аз. — Съжалявам. Много съжалявам.

— Не се безпокойте. Напълно ви разбирам. — Детектив Джеймс умело пое разстроена вдовица и внимателно, но твърдо ме поведе извън кабинката на Кимбъл. Спрях и се обърнах.

— О, детектив — казах аз. — Помните ли, че вчера ме питахте дали познавам някого от Уинслоу?

Той вече бе извадил мобилния си телефон.

— Да, помня.

— Сетих се за една позната. Лили Кинтнър. Познаваме се от колежа „Мадър“. Сигурна съм, че няма нищо общо с пътуването на Тед дотам в петък, но...

— Познавах ли се? Бяхте ли близки?

— Не. Тя всъщност ми откъсна приятеля в колежа, така че не съм ѝ особена почитателка... но тя и Тед не се познаваха... всъщност, като се замисля, може и да са се срещали един-два пъти. Преди няколко години се видяхме в Бостън.

— Как се пише името ѝ?

Казах му. Ясно беше, че няма никаква връзка между Тед и Лили, но реших, че няма да е зле да подхвърля на полицията и друга следа, по която да работи. Това можеше да забави неизбежното — Брад да бъде спипан и да издаде и мен.

Казах на детектив Джеймс, че съм добре и че просто искам да си тръгна.

— Да ви дам вода? — попита ме тя с дрезгавия си глас и ме изгледа отвисоко.

Сигурно надхвърляше метър и осемдесет. Явно беше малко чувствителна на тази тема, защото носеше обувки без токове. Тъмен костюм с панталон, риза и обувки без токове. И никакви бижута. Изнервяше ме по начин, по който детектив Кимбъл не можеше. Не че си мислех, че ме подозира — нямах никаква представа какво си мисли. Гледаше ме така, както би гледала и човека от будката, който събира пътните такси.

— Да ви изпратя ли, госпожо Севърсън?

— Не. Добре съм.

Тя кимна и ми обърна гръб. Сигурна съм, че не използваше и никакъв грим.

Детектив Кимбъл явно се беше обадил, защото пред участъка вече ме чакаше такси. Смрачаваше се, започваше да вали. Имах чувството, че лошото време ме е последвало от дома на майка ми чак дотук.

22. ЛИЛИ

Освободих стаята в „Кенеуик Ин“ рано сутринта във вторник с мисълта, че мога да отида направо в колежа. Нямах смисъл да губя още един работен ден и да привличам внимание. Бях изпила две кафета в хотела, но спрях в „Дънкин Донътс“ в Китъри за още едно. Бях изтощена. Предишната нощ бях разговаряла няколко часа с Брад, първо в пикапа му, после в къщичката, в която живееше. Въпреки че беше убил Тед ми беше малко чоглаво за него. Той бе пълна развалина и щом разбра, че няма да го издам, се хвана за мен като удавник за спасителен пояс. Каза ми, че ще уреди среща с Миранда довечера в десет. Ако се съгласяла, щял да ми се обади от телефона в „Куули“. Щял да изчака телефонът да звънне само два пъти, но номерът щял да се появи на екрана на моя.

Влязох в кабинета си преди всички. Влязох в служебната си поща и не се изненадах, че шефът ми Ото си е тръгнал рано в понеделник, тъй като усетил, че го хваща грип. Вероятно щял да отсъства и във вторник. Ото Лемке сто на сто бе най-податливият на внушение човек на света, особено когато става дума за болести. Достатъчно бе да му кажа в неделя, че не ми е добре, за да попадне в спиралата на психосоматичното заболяване. Прекарах първата половина от работния ден в писане на кратки описания на архивните сбирки за вътрешния сайт за студенти и преподаватели. Когато реших, че съм свършила достатъчно работа за сутринта, отидох до държаното от студенти кафене, за да хапна нещо. След вчерашната буря светът изглеждаше светъл и чист като кола, излизаща от автомивка. Безоблачното небе имаше металически тъмносин цвят. Въздухът бе свеж и изпълнен с уханье на ябълки. Взех си сандвич с пушена риба тон и салата и отидох на една от каменните пейки с изглед към дъбовете около централния двор на кампуса, които бяха яркочервени и шумоляха на лекия ветрец. Животът ми бе добър и за момент се запитах защо се бях въвлякла в гадните афери на Миранда, Тед и Брад. Онова, което възнамерявах да направя в Кенеуик утре вечер, беше

огромен риск. Зависеше от Брад, който бе толкова чуплив, че почти можех да видя пукнатините в него, а също и от Миранда, която не биваше да заподозре нищо, когато Брад ѝ предложи да се срещнат. Чувствах се изложена на показ и неуверена, но знаех, че щом съм стигнала дотук, ще продължа до самия край. Тед заслужаваше да бъде отмъстен, а Миранда си заслужаваше наказанието.

За следобеда имах уговорена среща извън кампуса с бивша възпитаничка на колежа, вече на осемдесет и няколко, която предлагаше да дари някои неща от студентските си години на архива. Тези посещения често бяха най-добрата част от работата ми, а понякога и най-лошата. Всичко зависеше от състоянието на бившия студент или преподавател и от очакванията им. Понякога предлагаша само няколко орфани учебника и записки; често това бяха самотни хора, които търсеха да поговорят с човек, който ще изслуша дългите им разкази за студентските години. Понякога обаче бившите студенти се оказваха истинска съкровищница. Те бяха от онези момичета, които пазят всичко. Отпечатаните менюта от зимния официален обяд от 1935 г. Фотографии от мартенската виелица през 1960 г., когато преспите стигнали до два метра височина. Написано на ръка стихотворение от времето, когато Мей Гилис била гостуваща поетеса. Никога не знаех какво да очаквам при тези посещения и ги уговарях само когато човекът се намирал достатъчно близо, за да се стигне до него с кола. В противен случай молехме дарителите да пратят материалите по пощата.

Едва не отмених следобедната среща. Още бях уморена от недоспиването и не бях сигурна, че имам сили да правя компания на някоя непозната, отдадала се на личните си спомени. Но все пак си казах, че трябва да поддържам графика си колкото се може по-нормален, така че се качих в колата и потеглих през няколко градчета на запад до Грийнфийлд, където живееше Прудънс Уокър, завършила през 1958 г. Когато пристигнах, тя почистваше есенните листа и беше напълнила няколко чувала, които вече бяха подредени на тротоара, за да ги извозят. Къщата ѝ бе спретната и подредена, в стил Кейп Код в квартал с къщи в колониален стил. Паркирах зад нов модел „Тойота Камри“ и Прудънс Уокър остави греблото и дойде да ме посрещне.

— Здравейте. Много ви благодаря, че дойдохте. Правите огромна услуга на една стара жена. — Носеше избеляла дочена пола и зелен

дъждобран. Сивата ѝ коса беше прибрана на кок.

— Няма проблем — казах, докато слизах от колата.

— Всичко е прибрано в кашона и чака на стъпалата. Щях да ви донеса нещата сама, но едва ми стигнаха силите да ги сваля от тавана. Явно навремето съм решила, че трябва да пазя *всичко*. По-голямата част са албуми с изрезки, но събрах също и всичките си записки, както и куп въпросници от изпитите. Казахте, че търсите подобни неща, нали?

— Ще взема всичко. Още веднъж ви благодаря.

Отидох до предните стъпала и вдигнах тежкия кашон. Прудънс Уокър дойде с мен. Накуцваше с десния крак.

— Хич не ми се искаше да ви карам да биете път чак дотук и после да ви отпращам просто така, но се опитвам да събера листата преди да се стъмни. Да ви предложи вода или нещо друго?

— Не, благодаря — отвърнах, докато прибирах кашона в багажника.

Докато излизах на задна от алеята, я гледах как тръгва с куцукане обратно към греблото, което беше подпряла на един клен. Изпитах прилив на обич към тази жена, така готова да се освободи от стария си живот, да не поглежда назад, но в действителност бях и благодарна, че не ми се наложи да остана тук през целия следобед и да преглеждам изрезките ѝ.

Оставих кашона в Уинслоу, отговорих на още няколко имейла и потеглих към дома си, малка къща с две спални, построена през 1915 г. Къщата гледаше към живописно езерце, което не ставаше за плуване (през лятото в него се въдеха много комари), но беше доста добро за пързаяне през студените зимни месеци. Проверих стационарния телефон, но още нямаше позвънявания от „Куули“. От кабинета на домашния ми лекар ме бяха търсили да ми напомнят, че имам записан час; майка ми също се беше обаждала, но без да остави съобщение. Още нямаше пет и реших да подремна преди да си направя вечеря. Легнах на канапето в дневната и тъкмо се унасях в дрямка, когато на вратата се позвъни. Стреснах се и за момент не бях сигурна къде се намирам. Прокарах пръсти през косата си, станах и отидох в антрето. Надникнах през дебелия стъкло отстрани на входната врата. Отвън стоеше малко раздърпан мъж на трийсет и няколко. Открехнах вратата, без да свалям веригата, и казах:

— Да?

— Вие ли сте Лили Кинтнър? — попита мъжът, докато вадеше портфейл от самото си от туид. Преди да успея да отговоря, отвори портфейла и ми показа значка на Бостънската полиция. — Аз съм детектив Кимбъл. Нещо против един кратък разговор?

Свалих верижката и отворих. Той избърса краката си в изтривалката и влезе.

— Хубава къща имате — каза, докато се оглеждаше.

— Благодаря. С какво мога да ви помогна? Събудихте любопитството ми. — Направих две бавни крачки към дневната и той ме последва.

— Ами, името ви се появи в хода на едно разследване и имам няколко въпроса. Разполагате ли с минутка?

Предложих му да седне в червеното кожено кресло и той кацна на ръба му. Самата аз се настаних на канапето. Страхувах се да чуя какво ще каже, но в същото време изгарях от нетърпение.

— Какво можете да ми кажете за Тед Севърсън?

— Онзи, който беше убит в Бостън преди уикенда ли?

— Именно.

— Мога да ви кажа онова, което прочетох във вестника, но това е горе-долу всичко. В известен смисъл имам някаква връзка с него, но не го познавам. Беше женен за момиче, с което учихме заедно.

— Учили сте с Миранда Севърсън? — Детективът извади от джоба си бележник, отвори го и извади молив от спиралата.

— Да, в „Мадър“. Тогава тя беше Миранда Хобарт. Всъщност Фейт Хобарт.

— Подвизавала се е с друго име ли?

— Фейт е презимето ѝ, ако не се лъжа. С него беше известна в колежа.

— Поддържахте ли връзка с нея и след това? Как разбрахте, че се е омъжила за Тед Севърсън? — Той леко се надигна в креслото. Косата му бе малко по-дълга от нужното, особено за детектив от полицията. Имаше кръгли кафяви очи под гъсти вежди, внушителен нос и уста, която можеше да мине за момичешка с пълната долна устна.

— Видяхме се в Бостън преди няколко години, съвсем случайно.

— Тя тогава със съпруга си ли беше?

— Знаете ли, питам се същото, откакто научих за убийството. Беше с някакъв мъж. Запозна ни, но не помня много. Не можах да повярвам, когато прочетох за случилото се в Бостън. Детектив... Кимбъл, нали? Тъкмо се канех да правя кафе. Да направя ли и за вас?

Станах. Давах си сметка, че вероятно се държа подозрително, но имах нужда от време да помисля.

— Ъ-ъ-ъ, разбира се. Щом ще правите и за вас.

— Освен ако не смятате, че ще приключим бързо. Наистина ми е любопитно защо сте тук — казах аз, докато вървах към кухнята.

— Не. Направете кафе, ще пия с удоволствие.

Щом влязох в кухнята, поех дълбоко дъх, сложих водата да заври и сипах смляно кафе във френската кафеварка. Трябваше да мисля ясно. Нещо се бе случило, за да ме свържат с Тед Севърсън, и трябваше да съм изключително внимателна да не ме хванат в лъжа, да не си противореча. Бяха научили нещо, но не знаех какво и колко. Когато водата завря, я излях върху кафето. Сложих на подноса двете чаши, картонена кутия мляко и купичка захар на кубчета и го отнесох в дневната. Сепнах се, когато видях, че детективът е станал и се взира в гръбчетата на книгите във вградената библиотека.

— Извинете — каза той и отново седна на ръба на креслото. — Интересни книги имате. Надявам се, че нямате против да ви попитам... вие сте дъщеря на Дейвид Кинтнър, нали?

Оставих подноса на масичката и седнах на канапето.

— Да. Чели ли сте го? Заповядайте.

— Да. Чел съм няколко негови книги и веднъж присъствах на публично четене. В Дърам, Ню Хампшър.

— Сериозно?

— Голямо шоу направи.

— И аз съм чувала същото. Никога не съм присъствала на негово четене.

— Сериозно? Изненадан съм.

— Не се изненадвайте. Той ми е баща и книгите му не ме впечатляват особено. Поне докато бях малка.

Гледах как детективът слага в кафето си мляко и захар. Имаше красиви ръце с дълги тънки пръсти. Изведнъж ме порази мисълта, че много прилича на Ерик Уошбърн. Слаб и мъжествен, но с почти

момичешки черти. Хубави устни. Гъсти мигли. Той отпи глътка кафе, остави чашата на масата и каза:

— Знаете ли, не беше лесно да ви открия. Още ли сте Кинтнър, или официално сте променили името си на Лили Хейуърд?

— Не, още съм Кинтнър. Хората тук ме познават като Лили Хейуърд. Това е моминската фамилия на майка ми. Нали разбирате, работя в колеж, хората знаят за баща ми и всичко около него, така че когато започнах тук, реших да се представя с друго име.

— Разбираемо.

— Значи знаете какво стана с баща ми?

— Катастрофата в Англия.

— Именно.

— Да, чух за станалото. Съжалявам. Наистина съм голям почитател на баща ви. Всъщност съм чел *всичките* му книги. Последната е посветена на вас, нали?

— Да. Жалко, че не е по-добра.

Детективът се усмихна.

— Не е толкова лоша. Макар че отзивите бяха малко груби. — Отново отпи глътка кафе и се умълча.

— Така — казах аз. — Да се върнем на Тед Севърсън. Още недоумявам защо сте тук.

— Ами, може и да е съвпадение, разбира се, но Тед Севърсън е идвал в Уинслоу в деня, в който е бил убит. Знаем го, защото е получил фиш за неправомерно паркиране. Случайно да е идвал при вас?

За миг изпитах гняв от глупостта на Тед, последвана от тъга. Дошъл е да ме търси! Дошъл е в града ми! Поклатих глава.

— Както казах, не го познавам и той не ме познава. Може да сме се срещали веднъж или два пъти...

— Били сте в Англия през септември, нали?

— Да. Отидох да видя баща си, след като излезе от затвора. Всъщност той смяташе да се връща в Америка и отидох да се видим.

— Помните ли с кой полет се върнахте?

— Мога да проверя, ако искате.

— Не е нужно. Аз знам с кой. Същият, с който се е върнал и Тед Севърсън от служебно пътуване до Великобритания. Помните ли да сте го виждали по време на полета?

Бях подготвена за това. Значи знаеха, че с Тед сме пътували заедно. Още беше много съмнително, че знаят, че сме се срещали и покъсно в „Конкорд Ривър Ин“. А дали знаеха, че вчера съм била в Кенеуик? Сигурно не, но нямаше да е трудно да разберат.

— Имате ли негова снимка? — попитах.

— Не, но ако имате интернет...

— Вярно. Ще проверя, но наистина разговарях с един мъж по пътя и сега като се замисля, може да е бил и Тед Севърсън. Всъщност, срещнахме се в бара на летището. Помня, че ми се стори, че той сякаш ме познава. Начинът, по който ме поздрави. Но после се запознахме и поговорихме. Не ми изглеждаше познат.

— Представихте ли се с имената си?

— Да, но не чух неговото. А и да съм го чула, не го помня.

— Но вие сте му казали своето?

— Да. И че работя в Уинслоу.

— Значи, ако е искал, е можел да дойде тук и да се опита да ви открие, така ли?

— На теория — казах аз. — Макар че ако наистина е искал да поддържа връзка с мен, спокойно би могъл да ме потърси по телефона.

— Значи сте му дали номера си?

— Не, не съм.

— В такъв случай е възможно да се е опитал да намери номера ви, но не е успял и затова е дошъл тук.

— Да, възможно е. Но не ми изглежда вероятно. Проведохме приятен разговор, но нямаше никакъв флирт, той беше женен и...

Детективът се усмихна и сви рамене.

— Може просто да не сте забелязали. Случва се непрекъснато. Мъж среща жена, жената не подозира нищо, а в следващия момент се оказва, че той я следи. Случва се и обратното, но не толкова често.

— Мислите, че ме е следил ли?

— Нямам представа. Просто ни е любопитно защо е идвал тук в деня на убийството му. Смъртта му е подозрителна, затова проверяваме всичко случило се напоследък, което изглежда необичайно. Но дори да е дошъл тук с надеждата да се натъкне на вас, не виждам как това може да е свързано със смъртта му.

— Да. Аз също не виждам.

— Нещо против да ви попитам дали имате връзка, госпожице Кинтнър?

— Не, нищо против. И не, не се срещам с никого. И освен това можете да ме наричате Лили.

— Просто проверявам, Лили. В живота ви няма ревниви бивши приятели, нали?

— Доколкото знам, не.

Детективът погледна в тефтерчето си и помълча за момент. Вече се чувствах спокойна. Доколкото можех да преценя, бях успяла да се покрия възможно най-добре. Не можех да отрека, че съм срещнала Тед в самолета. Имаше свидетели. Но нямаше никаква причина да признавам каквото и да било друго. Ако полицията откриеше, че съм прекарала две нощи в Кенеуик непосредствено след убийството, щях просто да твърдя, че е чиста случайност. Може и да изглеждаше странно, но какво толкова? А и няхах нищо общо с убийството в петък вечерта.

— Извинете, Лили, но трябва да ви питам и още нещо. Можете ли да ми кажете къде бяхте в петък вечерта?

— Тук. Сама. Направих си вечеря и после гледах филм.

— Някой да се е отбивал? Или да ви е звънял?

— Мисля, че не.

— Добре. — Той допи кафето си и стана. — Може ли да погледнем снимка на Тед Севърсън в интернет, за да ми дадете точна идентификация?

— Разбира се — отвърнах и донесох лаптопа си. Заедно намерихме снимка от новинарски материал за Тед и аз казах: да, сигурна съм, че разговарях точно с този човек в самолета.

— Толкова е странно — добавих. — Прочетох статията и осъзнах, че познавам този човек или че най-малкото определено познавам жена му, а се оказва, че съм го срещала съвсем неотдавна и съм говорила с него.

На излизане детектив Кимбъл бръкна в джоба си и каза:

— О, още нещо. Едва не забравих. — Извади ключ. Беше чисто нов, още лъскав. — Нещо против да проверя дали отключва вратата ви?

Разсмях се.

— Колко драматично! Да не мислите, че има ключ от къщата ми?

— Не, не мисля, но го намерихме сред вещите му и трябва да проверя всяка възможност. Просто изключвам вашата къща, това е.

— Естествено, че можете да проверите. Разбирам ви. — Това несъмнено беше ключът, който Тед беше откраднал от къщата на Брад и който вероятно отключваше всички врати на другите къщички. Ако подозираха Брад, беше само въпрос на време да открият, че ключът е негов.

Гледах как детективът пъха ключа в ключалката. Той влезе съвсем лесно и за един изпълнен със смут и ужас момент си помислих, че може да се завърти, че може би поради някаква причина Тед наистина е имал ключ от дома ми. Но той не се завъртя. Детективът направи няколко опита и го извади.

— Не — каза той. — Но все пак трябваше да проверя. Много ни помогнахте. Ако се сетите за още нещо... — Подаде ми визитка и аз я взех. Погледнах я и едва сега видях, че малкото му име е Хенри. Останах на прага и го гледах как се отдалечава с колата си. Почти се беше стъмнило, тук-там в небето имаше розови облаци. Зад мен телефонът извънтя два пъти и млъкна. Тръгнах към него, но знаех какво ще видя. Вдигнах слушалката и погледнах екрана. Пишеше ПРОПУСНАТО ОБАЖДАНЕ, отдолу беше номерът на обаждания се. Кодът беше 207. Щях да сверя номера с номера на телефона в „Куули“, който си бях записала върху салфетка, но бях сигурна, че е същият. Позвъняването означаваше, че Брад е уредил среща с Миранда за по-късно. Всичко вървеше по план. Посещението на детектива малко ме беше изнервило, но както бе казал самият той, полицията просто ме изключваше от разследването.

Отворих хладилника и надникнах вътре. Трябваше да реша какво да си направя за вечеря.

23. МИРАНДА

Докато с Брад планирахме убийството на Тед, за момент помислих дали да не взема два предплатени телефона, които не могат да се проследят. Просто за всеки случай. Постъпих глупаво и заряхах идеята, тъй като не исках никакви материални улики, които да сочат към нас. Сега отчаяно ми се искаше да бях купила телефоните. Крачех напред-назад из къщата в Саут Енд. Бях на път да изгубя шибания си ум, чудех се дали да се обадя на Брад и да го предупредя, че ще го разпитат. Дори не знаех дали това ще помогне. Може би щеше да се паникьоса още повече, ако разбере, че идват. И част от мен се питаше дали да кажа на Брад, че е бил разпознат от очевидец и че трябва да си събира партакешите и да бяга.

В главата ми се развиваха различни сценарии.

Според записите на обажданията от мобилния ви телефон, госпожо Севърсън, след като идентифицирахте Брад Дагет като човека, забелязан при къщата ви, същата вечер вие сте се обадили на въпросния господин Дагет. И сега не можем да го открием. Какво точно си казахте по време на този разговор?

Щях да отговоря, че съм му звъннала, за да му кажа, че от полицията може да го разпитат, че съм идентифицирала заподозрян, който може би прилича на него. Казаха съм му да не се безпокои, защото никой не смята, че е замесен. *Нямах представа, детектив.*

Госпожо Севърсън, несъмнено ще се зарадвате да научите, че днес сутринта заловихме Брад Дагет. Не беше успял да стигне далеч. Задържали са го на канадската граница. Призна за убийството на съпруга ви и ни разказа много интересна история. Бихте ли дошли в участъка да ви разпитаме?

Не, бягството на Брад не беше вариант. Трябваше да издържи достатъчно време, докато следата не изстине. Имах планове за Брад, но те трябваше да почакаат.

Спрях пред широкия прозорец на дневната на втория етаж. Навън бе тъмно, дъждът валеше равномерно, почти успокояващо. От

другата страна на улицата виждах светещите прозорци на съседите. Забелязах някаква фигура да минава покрай един от тях, дръпна се завеса.

Останах известно време при прозореца. Още не бях включила осветлението в къщата и се чувствах невидима. Една кола бавно мина по улицата, попадна в дупка и запрати пръски дъждовна вода към тротоара. Дали полицията вече ме следеше? Бях ли заподозряна? Беше понеделник. Убийството бе станало в петък, а още нямаше арестувани. Сигурно започваха да се изнервят и на едно ниво знаех, че би трябвало да съм заподозряна. Аз бях съпруга на богат мъж, умрял при подозрителни обстоятелства. Но дали нямаше и нещо друго? Дръпнах завесите, уверих се, че се спускат плътно, и запалих лампата. Стаята се освети от кръг бледа светлина. Замигах бързо и я изгасих. Легнах на канапето в тъмното и се запитах дали не бях направила грешка, че се върнах тук. Може би щеше да е по-добре да си взема стая в хотел, както ме бе посъветвал онзи детектив с бебешкото лице.

Все си представях Брад в момента, когато някой детектив се обърне към него с въпроси какво е правил в петък вечерта. Представях си го как се поти и заеква, как детективът моментално става подозрителен. Бях сбъркала с Брад. Когато се срещнахме за първи път, видях в него само един наперен и малко тъп мачо. Прелъстяването му беше детска игра. Извадих цигара и му казах да не казва на мъжа ми. „Хей — отвърна той. — Няма да кажа на мъжа ти нищо, което не искаш да му казвам“. Беше в началото на август и носех къса рокля, която се закопчаваше отпред. Свалих я през глава, смъкнах гащетата и се плъзнах върху завършения плот на кухнята. Височината бе напълно неподходяща, но Брад избута едни тухли и се качи на тях. Беше неудобно и незадоволително, но след това излъгах и със сълзи на очи му казах, че правя секс за първи път от седмицата след сватбата ни, че съпругът ми не проявява към мен абсолютно никакъв интерес в тази насока. Облякохме се, поплаках малко, после се съблякохме отново и този път правихме секс на един от сгъваемите столове, които работниците бяха донесли за обедните си почивки. Яхнах го с лице към него, мускулите на краката ми трепереха. Физиономията на Брад,

начинът, по който погледът му се плъзгаше по мен, ми каза всичко, което ми бе нужно.

— Никога и никъде другаде — казах му онзи следобед. — Само тук и само когато сме абсолютно сигурни, че никой няма да се появи. Ясно?

— Ясно — каза той.

— Ако кажеш на някой...

— Няма.

След седмица му казах, че понякога си мечтая да убия мъжа си. Две седмици след това Брад ми каза, че ако искам, ще го убие. Ето колко лесно беше. Казах му, че ако го направим по правилния начин и без никакви грешки, никой няма да ни заподозре, а после ще се оженим, ще си купим яхта и ще заминем на меден месец, който ще продължи цяла година. Когато споменах яхтата, очите на Брад светнаха така, както не ги бях виждала никога, дори докато правехме секс. Сексът го хвана на въдицата, а алчността го задържа и през цялото време си мислех, че ще запази хладнокръвие, но сега не бях така сигурна.

Станах от канапето, разтърсих ръце и подскочих два-три пъти. Полазваха ме тръпки, мислите ми препускаха. Сипах си уиски с лед и забродих из тъмната къща. На площадката на втория етаж имаше петно на мястото, където бе изтекла кръвта на Тед. От полицията ме бяха предупредили, за да не се шокирам. Докоснах го с голия палец на крака си — тъмночервено петно, което почти се сливаше с цвета на дървения под. От фирмата за почистване щяха да дойдат утре и щях изрично да ги предупредя да го махнат. Отнесох питието си в медийната стая и известно време превъртах каналите, като накрая се спрях върху „Хубава жена“, един от любимите ми филми като момиче. По онова време непрекъснато вървеше по телевизията и го обожавах, години преди изобщо да разбере какво означава проститутка. Сега ми изглеждаше глупав, но въпреки това го загледах, като казвах репликите преди да са ги казали актьорите. Успокоих се и когато филмът свърши, знаех, че трябва да отида в Мейн и да говоря с Брад. Трябваше да е подготвен за онова, което предстоеше, и имах чувството, че разполагам с твърде малко време, за да направя нещо.

Колата ми беше на улицата. Облякох джинси и тъмнозелен суичър с качулка и излязох. Докато вървах под дъжда, устоях на

желанието да се огледам и да видя дали някой не ме следи. Съмнявах се, че ме наблюдават. Колата ми бе паркирана на ъгъла. Качих се и потеглих направо към магистралата. Улиците бяха тихи и като че ли никой не ме следваше, нямаше внезапно изникнали светлини зад мен. Излязох на магистралата, все така уверена, че не ме следят. Минах в средното платно, пъхнах диск в уредбата и се опитах да се отпусна. Бляскавата от дъжда магистрала се разгръщаше пред мен. Беше късно, когато стигнах до Кресънт Котаджес, дъждът вече бе преминал в ръмеж. Пикапът на Брад не беше пред къщичката му. Предположих, че е в „Куули“, но реших да го изчакам. Това означаваше, че ще е пиян, когато най-сетне получа възможност да говоря с него, но се надявах да не е толкова натряскан, че в главата му да не влезе нищо. Планът ми бе да го подготвя за разпита, да се уверя, че знае какво да каже, след което да се върна в Бостън преди зазоряване.

Паркирах колата от другата страна на пътя под един дъб, чиито клони се бяха свели от дъжда, и зачаках. Не се наложи да чакам дълго. Пикапът на Брад се появи към единайсет. Бях свалила малко прозореца, но въпреки това стъклото бе запотено и виждах пикапа размазан. Свалих прозореца изцяло и изчаках, защото до колата на Брад спря друга, някаква четвъртита хонда. Мамка му, помислих си, сигурно е Поли. Видях как първо Брад, а после някаква висока стройна жена слизат от колите си. Брад отвори вратата и жената влезе първа в къщичката. Беше облечена с някакво лъскаво яке и тесни джинси. Бе твърде слаба, за да е Поли, а и стоеше прекалено стабилно на краката си. Брад я последва. Нещо в начина, по който влязоха, ме накара да си помисля, че това не е типична свалка. Движеха се като бизнесмени, отиващи на среща. Изчаках пет минути, после си сложих качулката и слязох от колата. Мислех, че още вали, но се оказа само дъбът — дъждовните капки капеха от листата му.

Пресякох пътя и приближих къщичката на Брад — никога не бях влизала вътре, но веднъж, преди месеци, още преди да започнем връзка, бях застанала на прага да му дам някакви чертежи. Помня, че бях забелязала колко подредено и колко стерилно е вътре. Промъкнах се към прозореца отляво на вратата. Щорите бяха спуснати, но вътре светеше и може би можех да ги зърна. Исках да видя жената и дали я познавам. Почти бях стигнала прозореца, когато лампата над вратата светна и рязката бяла светлина озари предната част на къщата. Бързо

се дръпнах настрани, счуканите раковини на алеята захрущяха под маратонките ми. Отдръпнах се там, където сенките бяха най-гъсти, долепих гръб до дървената обшивка и зачаках външната лампа да угасне. Тя наистина угасна след около минута, която ми се стори цяла вечност. Не чух никой да се движи вътре, пътят също беше тих. От тази страна на къщата имаше прозорец, достатъчно ниско, за да мога да надникна, ако се повдигна на пръсти. Щорите бяха спуснати, но между тях имаше пролуки и успях да надникна в кухнята — бял хладилник, празен плот — и зад нея към дневната, където Брад и някаква жена с червена коса седяха и разговаряха на канапето. За миг си помислих, че е Лили Кинтнър от „Мадър“, и ме побиха тръпки, но жената леко обърна глава и реших, че не е тя. Носеше евтин грим — тъмна очна линия и ярко червило, — а Лили никога не носеше абсолютно никакъв грим. Освен ако не беше променила навиците си.

Гледах ги известно време как разговарят съсредоточено и изобщо не можех да проумея каква е темата на разговора им. Брад изглеждаше съсипан, с отпуснати рамене и увиснала челюст. Говореше предимно жената, която и да бе тя. Брад приличаше на тъп ученик, мъчещ се да проумее думите на учителката. Изобщо не бях очаквала да видя подобно нещо. Очаквах да видя Брад и някоя курва от „Куули“ да се чукат на канапето. Нямах да ми хареса особено, но бих го предпочела пред онова, което виждах в момента. За какво ли си говореха?

Брад закима като кукла на конци, затършува в джоба на якето си и извади цигари. Жената стана и се протегна, късата ѝ риза се повдигна и разкри ивица бял корем, после тръгна към кухнята. Трябваше да напрегна цялата си воля, за да продължа да гледам през щорите, като се молах тя да не погледне към мен. Исках да я разгледам по-добре. Тя отвори вратата на хладилника и се наведе да погледне вътре и така успях да видя по-добре профила ѝ. Наистина приличаше много на Лили Кинтнър — същото момчешко тяло, бледа кожа, червена коса. Но дрехите бяха сбъркани.

Жената извади от хладилника бутилка вода и я отвори. Преди да се върне в кухнята завъртя глава и огледа безупречно чистите плотове на кухнята. Успях да я разгледам още по-добре; флуоресцентната светлина се отразяваше от очите ѝ, така неземно зелени, че сякаш сияеха. Поех си дъх. *Наистина* беше Лили Кинтнър. Бях виждала очите ѝ и вече бях сигурна. Без никакво колебание бързо тръгнах към

колата си, като заобиколих отдалеч входа на къщата, за да не активирам отново сензора за движение. Седнах зад волана. Това бе Лили. Сигурна бях. Но как беше възможно? Какво общо можеше да има тя с Брад? И явно не само с Брад. Пътуването на Тед до Уинслоу несъмнено бе свързано с нея. Връзка ли бяха имали? Тя ли я беше започнала от някаква дълго таена нужда да си отмъсти? Но в момента най-важното беше как е открила Брад и какво иска от него.

Сниших се в седалката и зачаках. Не бях на себе си. Дъждът беше спрял, но небето още бе покрито с облаци и се чувствах защитена от тъмната сянка на дървото. Гледах къщата на Брад и се питах дали Лили няма да прекара нощта там, но знаех, че трябва да изчакам, в случай че си тръгне. Главата ми бе пълна с куп възможни обяснения, но във всички тях аз бях преследвана. По някакъв начин Лили ме преследваше.

Стори ми се, че са минали два часа, но вероятно е бил само един, когато вратата на Брад най-сетне се отвори и на прага се появи Лили. Външната лампа светна и я гледах как се качва в колата си. Даде заден по алеята и зави на юг по Микмак. Част от мен искаше да я последва, да види къде отива, но по-важно бе да говоря с Брад и да разбера какво става. Насилих се да изчакам още пет минути за всеки случай, ако Лили е забравила нещо и реши да се върне, след което тичешком пресякох пътя и почуках на вратата. Брад откряна, подпухналите му очи за момент ме изгледаха объркано. Свалих си качулката.

— Аз съм, Брад. Пусни ме да вляза.

— Мамка му — каза той и отвори вратата. Влязох и затворих след себе си. Долових миризмата на евтин парфюм.

— Какво правеше Лили Кинтнър в къщата ти, по дяволите? — попитах.

— Така ли се казва?

— Господи, Брад, какво искаше тя?

— Запознахме се тази вечер. Беше в „Куули“. Дойде при мен на паркинга. — Той погледна настрани, сякаш се мъчеше да измисли какво точно да ми каже. Устоях на желанието си да го фрасна с все сила в гърлото.

— Брад, какво искаше тя от теб, по дяволите?

Той леко се прегърби. Приличаше на куче, което току-що са пернали по носа.

— Иска да те убие, Миранда. Иска аз да го наглася. Каза ми, че това е единственият начин да не се озова зад решетките. Щях да ти кажа, честна дума.

24. ЛИЛИ

Пристигнах в Кенеуик в осем вечерта във вторник, двацет и четири часа след като съставих плана с Брад. Без трафик пътуването от Масачузетс продължи малко повече от час. Паркирах колата пред чисто новия курортен хотел „Адмиралс Ин“, кацнал на носа от другата страна на плажа в Кенеуик Харбър. Паркингът не беше пълен, но не беше и съвсем пуст. Обиколих и паркирах така, че колата ми да е обърната към малкия плаж и меките светлини на „Кенеуик Ин“ зад него. Останах известно време в колата. Нощта беше безоблачна, черното небе бе изпъстрено с жълти звезди. Лунният сърп се отразяваше в океана. Бях донесла фенерче, за да си осветявам пътя по скалната пътека до къщата на Тед и Миранда, но май нямаше да ми потрябва.

По-рано, след като си направих прост омлет със сирене за вечеря, звъннах на шефа си и му казах, че гърлото ми още е възпалено и че май състоянието ми се влошава.

— Не идвай утре. Остани си у дома. Оправяй се — каза той с нарастваща паника.

— Е, утре определено ще си бъда у дома.

— Така и трябва. Вземи си цяла седмица, ако е нужно.

След обаждането прехвърлих подробностите на плана. Беше рискован. Всичко зависеше от това дали Брад е способен да нагласи нещата по начина, по който исках, а мразех да завися от другите. Никога преди не го бях правила и нямаше да го направя и този път, ако не се налагаше да действам бързо. Детективът Хенри Кимбъл, с когото се бях срещнала, вероятно вече се насочваше към Брад и Миранда или може би само към Брад, а аз исках да го изпреваря.

Останах за момент в колата. Бях облякла най-тъмните си дрехи — черни джинси и черен пуловер с висока яка, който носех над няколко долни дрехи, защото според прогнозите температурата щеше да падне под нулата. Носех също черни туристически обувки с добри подметки и тъмнозелена вълнена зимна шапка с отрязан помпон, под

която бях прибрала сплетената си на плитка коса. Носех и малка сива раница за едnodневен преход, в която бях сложила ръкавици, зашеметителя, фенерчето, термос с горещо кафе, манерка с кайсиево бренди, нож за изкормване на риба с кожена ножница, многофункционален инструмент на „Ледерман“ и найлонови торбички.

Слязох от колата; оказа се по-студено, отколкото бях предполагала — от океана духаше здраво и ми се прииска да бях взела и анорак. Пъгнах фенерчето в задния джоб на джинсите си, метнах раницата на гръб, заключих колата и заслизах към началото на пътеката. Движех се небрежно, ако случайно някой ме наблюдаваше; представях си се като онези хора, които редовно се разхождат покрай брега в лунни нощи. Доколкото можех да преценя, наоколо нямаше никого и стигнах до пътеката незабелязана.

Разполагах с достатъчно време и вървах бавно, като включих фенерчето само веднъж, на място, където пътеката минаваше под преплетените клони на няколко дървета. Колкото и поразителна да бе гледката преди два дни в онзи бурен следобед, сега бе още по-прекрасна — океанът беше като сребро под високата бяла луна. Имах чувството, че съм попаднала в черно-бял филм от 30-те, в който океанът и небето са като фантастична проекция на свършената вечер, романтична и в същото време потискаща. Продължих да вървя, всичките ми сетива бяха нащрек, сякаш съм някакво дребно животно, излязло от дупката си в огромния свят. Нещо изшумоля в храсталаците и аз спрях и загледах дали е някоя друга дребна животинка като мен, или просто порив на вятъра от океана. Не чух нищо и продължих напред. Когато стигнах края на пътеката, клекнах и погледнах към огромната къща. На лунната светлина изглеждаше завършена, триъгълните чела на покрива ѝ се очертаваха на фона на небето. Ивицата земя между океана и задната част на къщата, която през деня изглеждаше като изровена пръст, бе преобразена от лунната светлина и наподобяваше на спускащата се надолу господарска поляна, каквато бе замислена да стане. Погледнах назад към небето — по него бързо се движеше един облак и скоро щеше да скрие луната. Наблюдавах движението му и когато луната изчезна зад него и светът временно стана още по-тъмен, поех дълбоко дъх и тръгнах към къщата, като внимавах да заобиколя изкопа за бъдещия плувен басейн. Изкачих

двете широки стъпала на завършения каменен двор, клекнах отново, свалих раницата и я отворих. Извадих зашеметителя, ножа, ръкавиците и две найлонови торбички, затворих раницата и се изправих, като прибрах ножа в единия преден джоб на джинсите и зашеметителя в другия. Нахлузих найлоновите торбички върху обувките, пъхнах краищата им във вълнените чорапи, сложих си ръкавиците и пробвах плъзгащата се врата, за която Брад бе казал, че ще е отключена. Наистина беше и аз пристъпих в непрогледния мрак вътре.

Затворих вратата и останах за момент неподвижно, като се вслушвах напрегнато и чаках очите ми да свикнат с тъмното. Отне ми известно време, но накрая започнах да виждам неясните сиви елементи от интериора. Успях да различа завършените подове, наредените купчинки плочки и големите неотворени кутии с още плочки. Пристъпих във фоайето в предната част на къщата; найлоновите торбички шепнеха по пода. Нещо закачи главата ми и неволно подскочих. Погледнах нагоре и видях висящи жици там, където щеше да има полилей.

Тръгнах към гледащата на юг кухня, чиито широки прозорци ми помагаха да се ориентирам. Надявах се, че от тях ще мога да видя алеята отпред. Не се виждаше, така че се върнах назад, движех се сякаш на забавен кадър. Вътре в къщата беше студено като навън и миришеше на дървени стърготини и лепило. Намерих предната врата, която бе два пъти по-висока от човешки ръст, и надникнах през един от страничните ѝ прозорци. Успях да видя единствено голям контейнер за отпадъци, от чийто ръб нещо се развяваше на вятъра, но не и кола. Прозорецът започваше от тавана и стигаше до самия под, така че седнах по турски и зачаках. Бях подранила с един час.

По време на чакането на няколко пъти си казах, че мога просто да стана и да си тръгна, да се върна по скалната пътека, да се кача в колата и да се прибера у дома в Уинслоу. Все още не бях направила нищо незаконно, не бях замесена в никакво престъпление. Бях недосегаема. Но освен това си казах, че ако го направя, ако стана и си отида, ще живея в свят, в който Миранда Хобарт е извършила убийство и ѝ се е разминало. Тед беше мъртъв. Ерик Уошбърн беше мъртъв. А и двамата щяха още да са живи, ако не беше Миранда.

Чух пикапа на Брад преди да го видя. Караше с изгасени фарове, но чакълът на алеята хрущеше под големите гуми. Той паркира между

контейнера и къщата. Небето беше безоблачно и навън бе относително светло, така че различавах Брад зад волана и Миранда на седалката до него. Според часовника ми те също бяха малко подранили и Миранда остана в пикапа около минута. Запитах се какво ли си говорят. Когато тя отвори вратата, лампата в купето светна и видях как Брад, с незапалена цигара в уста, бързо закри лампата с длан, докато Миранда скачаше от високата кабина на алеята. Тя тръгна към къщата с типичното за нея поклащане на бедра; косата ѝ бе прибрана под кепе като онези, които носят разносвачите на вестници. Докато приближаваше вратата, аз станах и отстъпих назад в тъмното. Сърцето ми затуптя малко по-бързо, но сякаш усещах и електрически заряд по кожата си.

Чух как ключът се пъха в ключалката и резето изщрака. Вратата се отвори навътре, Миранда направи крачка в къщата и спря. Навън вятърът се беше засилил. Знаех, че изчаква очите ѝ да свикнат с тъмното, както бях направила аз, и че в момента не може да ме види. Лицето ѝ бе сиво на слабата светлина, очите ѝ бяха широко отворени в опит да види. Погледнах ръката ѝ на дръжката на вратата. Тя също носеше ръкавици.

— Насам — казах аз.

Тя се обърна и аз включих фенерчето и насочих лъча към пода, за да види къде съм. Веднага щом ме видя, изгасих светлината.

— Лили?

— Влизай. Очите ти ще свикнат.

Тя затвори вратата и направи още една крачка.

— Не е ли прекалено драматично? — попита и за миг се превърна във Фейт от колежа. Саркастична, леко пияна, говореща с мен на приглушените светлини на някое парти в „Сейнт Дън“, с питие в едната ръка и цигара в другата.

— Брад каза ли ти какво искам? — попитах аз.

Тя пристъпи напред. Носеше три четвърти палто и дясната ѝ ръка бе пъхната в големия му джоб. Инстинктивно докоснах зашеметителя, чийто край се подаваше от джоба на джинсите ми.

— Да — каза Миранда и спря на две крачки от мен. Искях да отстъпя малко, но не исках да чува шумоленето на найлоновите торбички на краката ми. — Изненадах се.

— От какво?

— Ами, от всичко. От това, че си тук. От това, че познаваш Тед. Но най-вече от това, че искаш пари от мен. Изобщо не е в твой стил. Да не би да е свързано с баща ти?

— Какво искаш да кажеш?

— Убил е някого, нали? В Англия. Сигурно има сериозни разходи.

— Не, парите са за мен.

— Добре. За мен няма значение — каза тя. — Знаеш, че не мога да ги осигуря незабавно. Наследяването трябва да се уреди. За тези неща е нужно много време.

— Знам. Просто исках да се срещна с теб, за да го чуя от твоите уста. След това нещата могат да вървят през Брад.

— Мога ли да те питам нещо? Спеше ли с Тед? Как се случи? Как изобщо се срещнахте?

— Пътувахме с един и същи самолет. Знаеш ли, че той знаеше всичко за теб? Знаеше, че му изневеряваш с Брад. Не си успяла да го заблудиш.

На слабата светлина видях как Миранда повдига рамене. Беше толкова близо, че можех да я надуша. Тютюн. Скъп парфюм.

— Тогава защо просто не ме издаде, щом си толкова сигурна, че съм такава гадина?

— Ще те издам, ако не правиш всичко така, както ти кажа, Фейт.

— Заради Ерик ли го правиш? — попита тя. Чух някъде в къщата да се затръшва врата. Вятърът навън се засилваше.

— Не — казах аз. — Не е заради него. А заради теб.

Миранда се обърна първа. Брад се беше появил от мрака и бе застанал между нас, държеше голям гаечен ключ. Явно беше влязъл през задния двор и се бе движил толкова тихо, че за миг се запитах дали не е свалил обувките си. На слабата светлина лицето му бе разкривено, челюстта му се движеше, сякаш нещо бе заседнало в гърлото му. Не гледаше към мен. Видях го как вдига тежкия ключ и замахва...

25. МИРАНДА

Нужни бяха два часа и кана кафе с уиски, но Брад ми разказа всичко. Каза ми как забелязал колата на шерифа пред къщата си по-рано вечерта. Паникьосал се, минал направо покрай къщите и продължил към рибарската хижа на баща си в Лебанън. Едва не останал да нощува там, но после си помислил, че постъпката му ще изглежда странно, сякаш е гузен и крие нещо. Върнал се в Кенеуик и вместо вкъщи отишъл направо в „Куули“, където Лили Кинтнър го очаквала на паркинга. Разговаряли в пикапа; тя му каза, че знае всичко за убийството. Знаела, че ние с Брад имаме връзка и че сме замислили заедно да убием Тед. Знаела, че Брад е отишъл до Бостън, първо влязъл с взлом в една съседна къща, за да изглежда така, че убийството е извършено при обир, после почукал на вратата на Тед, помолил го да го пусне и го застрелял.

— Откъде може да знае всичко това? — попитах аз.

— Не я питах, Миранда. Просто го знаеше. Знаеше всичко. — Гласът му се бе повишил с цяла октава и ръката му трепереше, докато отпиваше от кафето.

— Ш-ш-ш. Успокой се. Вече съм тук.

— Знам. Канех се сутринта да ти се обадя и да ти разкажа всичко.

— Миличък, знам, че щеше да го направиш. Но е по-добре, че аз дойдох. Така ще имаме повече време да измислим какво да правим с нея. Тя какво иска?

Брад се поколеба.

— Би трябвало да ти кажа, че е за пари.

— Какво означава „би трябвало да ти кажа“, по дяволите?

— Само ме изслушай. Казвам ти всичко. *Би трябвало* да ти кажа, че иска пари от теб, по един милион на година, за да си мълчи, и че иска да се срещнете утре вечерта в къщата на Микмак. Иска да чуе лично от теб, че си съгласна.

— Утре вечер ли?

— Да. В десет. Ще те закарам и двете ще се срещнете в къщата, на четири очи.

— Господи.

— Не, Миранда, не ме слушаш. Това е само онова, което би трябвало да ти кажа. Тя иска да те убие. Планира да те убие. Тя ми го каза.

— Как? — попитах. Това бе първият въпрос, който изникна в главата ми.

— Има зашеметител и каза, че след това ще те удуши. — Брад избърса носа си с ръка.

— Не разбирам защо ти е казала всичко това.

— Тя те мрази. Каза, че те познава от колежа и че си зла.

— Сериозно?

— Изглеждаш доволна от това.

— Така ли? Не, направо откачам.

Наистина откачах, но изпитвах и друго чувство, което не можех да определя точно. Все едно съм в гимназията и откривам, че най-готиното момче в класа говори за мен с приятелите си. Бях влязла под кожата на Лили, а дори не го знаех.

— И как си мисли, че ще го направи и ще ѝ се размине? Как мисли, че на *теб* ще ти се размине? Вече те подозират. В Бостън има очевидец. Някой те е видял, Брад. Видял те е как влизаш в дома ми. Затова шерифът е бил пред къщата ти вечерта. Ще те разпитват.

— Какви ги говориш? — От устните му полетя слюнка и опръска лицето ми.

— Спокойно, не е кой знае какво — излъгах аз. — Имаш алиби, забрави ли? Но точно това е причината да дойда тук. Полицията ще те разпита. Не знам кога, но ще те разпитат. Просто трябва да запомниш всичко, за което говорихме. Придържай се към историята и всичко ще е наред.

— Но сега и тя знае.

— Знаем. Чакай да помисля. — Поех си дълбоко дъх, все още се мъчех да преглътна факта, че Лили знае всичко, че иска да ме убие. — Лили каза ли ти откъде познава Тед?

— Не. Мислех си, че знаеш. Но тя знаеше всичко за случилото се.

— Защо мисли, че ще може да ме убие и ще ѝ се размине?

— Каза, че ще скрие трупа и колата ти и ще изглежда, сякаш си се махнала от града. Каза, че това е единственият начин да не ме хване полицията. Трябва да те закарам на срещата утре вечерта, а после да й помогна да отнесе тялото ти до колата. Всичко е измислила.

— И какво? Казал си й, че ще го направиш с удоволствие ли?

— Миранда, едва не получих инфаркт, по дяволите. Тя знае всичко. Казах й, че ще си помисля. Трябва да й звънна утре от „Куули“, ако всичко се нагласи. Само две позвънявания, колкото да се изпише номерът. Естествено, че щях да ти кажа всичко, но реших да й играя по свирката. Какво друго можех да направя?

— Прав си. Правилно си постъпил. Гордея се с теб. А сега нека помисля.

Брад подръпна бакенбарда си, после каза:

— Знам какво трябва да направим. Знам какво трябва да направя аз.

— Какво?

— Ще я убия, Миранда. Няма да е трудно. Ще пристигне тайно за срещата. Никой не знае, че е въввлечена в това. Тя самата ми го каза. Аз ще те откарам до къщата. Ти ще влезеш от предната врата, а аз ще заобиколя и ще вляза отзад. Разговаряй с нея, а аз ще се промъкна и ще я фрасна с нещо. Мога да я заровя в двора.

— И ще го направиш заради мен?

— Убих съпруга ти заради теб, Миранда. Обичам те. Естествено, че ще я убия тая кучка.

Беше съвсем логично. Разбихах, че това е единственият изход. Щом Лили знаеше всичко, значи трябваше да умре. Но това ме тревожеше.

— Тя няма ли да очаква това? — казах, изговаряйки мислите си на глас. — Не е ли твърде рисковано за нея да дойде и да се срещне с мен...

— Няма да дойде, за да се среща с теб. Идва, за да те убие. Тя ми го каза.

— Точно това имам предвид. Откъде може да е толкова сигурна, че може да те убеди да го направиш заради нея? Срещнала те е току-що. Току-що, нали?

— Виж. Беше много убедителна. Каза ми, че това е единственият изход, че смяташ да се отървеш от мен, че когато полицията дойде, ще

бъде моята дума срещу твоята и че няма да има никакво доказателство, че си скроила план да убиеш съпруга си. Че можеш да кажеш, че съм побъркан, че съм бил луд по теб. Никой освен мен не би могъл да каже, че не е така.

Разбира се, планът ми беше точно такъв, ако арестуваха Брад за убийството на съпруга ми. Щях да кажа, че сме имали и физическа близост веднъж, в момент на слабост, но че никога не е ставало дума за убиване на Тед. „Всъщност наистина споменах на Брад Дагет, че ще замина на дълъг уикенд във Флорида. Сигурно си е помислил... сигурно си е помислил, че му го казвам, защото искам... Боже мой!“ Можеше и да ме заподозрат, но нямаше как да ме осъдят.

— И си повярвал на всички тези глупости ли? — попитах и го изгледах с отвращение.

— Не, не повярвах. Вярвам ти, но ѝ казах, че ще ѝ помогна. Престорих се, че ѝ вярвам. Загазили сме, Миранда. Тя знае всичко.

— Добре, добре. Ще се срещна с нея в къщата и ти ще я убиеш. Всичко ще се получи. Трябва да го направим.

Поговорихме още малко, но Брад беше пиян и започна да дрънка безсмислици, а аз трябваше да поспя. Плащах си, задето се бях обърнала към един алкохолизиран страхливец да ми помогне да убия мъжа си. Преди да си тръгна час преди изгрев-слънце му казах, че трябва да изчезне през следващия ден. Да замине на север и да не вдига телефона си.

— Още не си във форма да те разпитва полицията — така му казах.

— Знам — отговори той.

— Всичко ще се нареди идеално. Може и да ни заподозрат, но няма да ни пипнат. Знаехме го от самото начало.

— Знам.

— Ако искаш, миличък, след утре вечер можеш да се махнеш. Да напуснеш града. Да напуснеш страната. Да идеш на южните острови, а аз ще те намеря, когато всичко това приключи.

— Ще разберат, че съм го направил аз.

— Може и да разберат, но няма да могат да те намерят. Ще ти дам пари, с които да избягаш. И ще се срещнем по-късно, с още повече пари. Ще си свободен.

— Ами децата ми? — каза той със задавен глас. Погледна ме и видях, че се е просълзил. Никога не бе споменавал децата си. Нито веднъж.

— Ш-ш-ш — казах му. — Хайде засега да не говорим за това. Трябва да идеш някъде и да се напиш, ще го обсъдим утре вечер. Запомни, стой далеч от дома си и изключи телефона. Замини някъде с пикапа и се напи, нали? За всеки случай, ако ченгетата решат да дойдат рано сутринта. Ще се срещнем в Портсмут пред онзи ресторант, в който бяхме с теб и Тед. Става ли? В девет вечерта.

Прибрах се в Бостън точно когато лъчите на изгряващото слънце започваха да докосват със студената си светлина покривите на града. Влязох в къщата, взех вестника и си направих кафе. Докато водата завираше, взех душ и се преоблякох. Щях да опитам да дремна покъсно през деня, но знаех, че точно сега няма да успея да заспя. Всичко се беше оплескало. Полицията не се беше вързала на версията с обира и се насочваше към Брад. А сега и това безумие с Лили. Главата ми изобщо не го побираше. Открай време имаше нещо смахнато у Лили Кинтнър. Беше наблюдателна. Помнех го. Запознах се с нея, когато тя бе може би на осемнайсет, но изглеждаше много по-голяма. Спокойна, уверена в себе си и определено различна от другите момичета първа година.

Дали бе знаела, че съм ѝ отмъкнала Ерик онова лято преди той да умре? Всъщност не го бях отмъкнала, а го споделяхме без нейно съгласие. Дали беше научила и ме бе следяла оттогава в очакване на удобен момент да ме убие? Помислих си, че ако Ерик още бе жив... и внезапно се върнах към онази неоформена мисъл. *Дали тя беше убила Ерик в Лондон?* Беше умрял от алергичен пристъп, но тя би могла да го предизвика, като му даде фъстъци и му скрие лекарството. Беше безумно, но и възможно. Опитах да си спомня какво бях чула тогава. Всичките ми приятели в Ню Йорк говореха за това. Бил пиан, излял някакво пиле по индийски с фъстъци и умрял. Нещо такова. Помнех със сигурност само едно — че Лили е била с него и вероятно го е гледала как умира. Дали не бе скрила лекарството му? Вече ми се струваше напълно възможно да го е направила.

Денят напредваше бавно. Продължавах да променям решението си относно довечера. Исках Лили мъртва, но се безпокоях, че трябва да присъствам на местопрестъплението. Много бях внимавала да не ме

хванат за убийството на Тед, да няма никакви улики, които да ме свързват с каквото и да било престъпление. А сега си представях предстоящата вечер и имах чувството, че влизам в капан. *Наистина* влизах, Брад ми го беше казал, но въпреки че знаех какво е намислила Лили, бях неспокойна, несигурна в себе си за първи път от много време. Но знаех и без никакво съмнение, че ако Лили по някакъв начин знае всичко, което твърдеше, че знае, трябва да бъде елиминирана. След отстраняването ѝ щях да дишам малко по-леко. И щях да се съсредоточа върху справянето с Брад.

Телефонът ми се зареждаше на нощната масичка. Легнах си, прегледах пропуснатите обаждания и изслушах гласовата поща. Едно от съобщенията беше от детектив Кимбъл, който ме уведомяваше, че съдебният лекар е приключил с тялото на Тед и че мога да се обадя на погребалната агенция да го вземат, когато им е удобно. Питаше също дали знам как да се свърже с Брад Дагет. Изпитах облекчение, когато чух това — Брад правеше онова, което му бях казала, и бе изчезнал засега. Помислих дали да се обадя в погребалната агенция, но се отказах. Вместо това пузнах няколко есемеса до приятели, за да им кажа, че се справям и че просто искам да съм сама. Обадих се на майка ми и проведохме кратък разговор. Казах ѝ колко съм затруднена от всички задачи около смъртта на съпруга ми.

— Не ми обяснявай, скъпа — каза тя. — Разводът също не е като пикник. Всички онези бумащини...

Опитах да заспя, от време на време се унасях в неспокойна дрямка, но Лили непрекъснато ме изтръгваше от нея. Опитах се да си спомня как изглеждаше, но си спомнях единствено слабата ѝ фигура без ханш, ярката червена коса, смущаващото ѝ спокойствие. Когато се опитах да си представя лицето ѝ, получавах най-обща представа, но не и конкретни черти. Какъв беше носът ѝ? Устата? Всеки път, когато си помислях, че съм се сетила, образът ѝ ми убягваше като пеперуда, която не мога да улова в мрежата си. Осъзнах, че гриза нокътя на палеца си, и се насилих да престана, преди да ми е потекла кръв. Носех тясно трико за йога и започнах да се докосвам през него, като си мислех за безлик мъж — някой богат, в Италия, женен съсед, дошъл в крайезерната ми вила да ме чука. Започна да действа и смъкнах трикото по бедрата си, но преди да свърша, започнах да мисля за Тед, как през първата нощ в тази къща, в това легло, той бе пръснал розови

цветчета и беше приготвил скъпо неглиже и как това бе убило всякакво желание в мен.

Паркирах колата на страничната уличка зад ресторанта в Портсмут, където се бяхме уговорили да се срещнем с Брад. Беше станало студено и бях облякла дълго палто и носех шапка, под която бях прибрала косата си. Една от уличните лампи пред ресторанта не работеше и аз застанах под нея и започнах да се оглеждам за пикапа на Брад. Нощта обаче беше светла и продължавах да се чувствам изложена на показ. Брад се появи точно навреме и аз седнах до него с надеждата, че е сравнително трезвен.

— Още ли сме сигурни, че ще го направим? — попитах го, докато потегляше.

— И още как, мамка му — отвърна той и от тона му разбрах, че е поне донякъде пиан, но не и залян.

— Кажи ми отново какво ще правим.

— На Микмак ще изгася фаровете и ще продължа до къщата. Ти слизаш и влизаш през предната врата, отваряш я с ключа. Аз заобикалям отзад и влизам през задния двор. После идвам и я удрям по главата с гаечен ключ.

— Защо просто не я застреляш?

— Вече нямам пищов. Знаеш.

— Вярно. Забравих. И после какво?

— Оставил съм найлони в къщата. Помагаш ми да я увием в тях. Товарим я в пикапа и те връщам при колата ти. Аз ще се отърва от тялото.

— Кажи ми отново защо трябва да го направим.

Брад бавно завъртя глава към мен. Фаровете на насрещните коли осветяваха лицето му. За момент видях в очите му истинска омраза и неволно трепнах.

— Защото идва да се срещне с теб. Ако се появя сам, кой знае какво ще се случи? И защото ти трябва да участваш в това. Извърших първото сам, но имам нужда от теб за това. Няма да го правя отново сам.

— Добре, добре — казах аз. Знаех, че всъщност иска да видя как някой умира. Не бях забравила измъчения му поглед, когато го видях

след убийството на Тед. Сигурно си мислеше, че няма да издържа, но бях подготвена. Тревожех се дали нещата ще минат добре, но не и че ще видя как смазват главата на Лили Кинтнър.

Малко бяхме подранили, така че Брад направи обиколка из пустите улици на Кенеуик. Погледнах към океана и искрящата в сребристо лунна пътека. Кенеуик наистина ми харесваше — не да живея там постоянно, а като място, където да се махна от града. Но след като къщата станеше готова и всички пари на Тед станеха мои, щях да я продам. Имаше и по-добри места за живеене. Представях си острови в Средиземно море. Палми и плажни барове, които не изглеждат като „Куули“. Достатъчно дълго бях пропилявала живота си в Нова Англия.

Наближаваше десет. Брад изгаси фаровете и отби от Микмак по чакълена аля на имота. Караше бавно и пикапът се полюшваше. Къщата се издигаше пред нас; тъмният ѝ силует доминираше над всичко и в същото време изглеждаше малка и крехка на фона на огромния океан. Брад спря до контейнера, изгаси двигателя и каза:

— Сигурно вече е вътре. И ни наблюдава.

— Не се бави много, ясно? — казах аз. — Щом вляза в къщата, искам да си тръгна. Нямам намерение сама да се оправям с онази побъркана кучка.

— Няма да се бавя. Искам това да приключи час по-скоро.

— Добре — казах аз. Дори на слабата светлина в купето виждах, че Брад леко трепери. Докоснах четината на бузата му и той подскочи, сякаш го е ухапала змия.

— Господи — казах. — Нервен ли си?

— Стресна ме. Нищо не виждам в този пикап. Тръгвай.

Отворих вратата и Брад закри лампата с длан.

— Ще се видим вътре — казах и затворих вратата. Двигателят тихо пукаше, докато се охлаждаше. Извадих ключа от джоба си и тръгнах към каменните стъпала. Луната беше зад къщата и когато приближих, тя бе като черна стена без нищо зад нея. Поех дълбоко дъх, малко зачудена колко студено е станало. Отключих, бутнах вратата и влязох. За момент изпитах смахнатото чувство, че просто съм минала през фасадата на къщата и още съм отвън. Погледнах нагоре за звезди, но не видях нищо.

— Насам — чух глас и Лили се материализира за момент в кръг светлина, после изчезна. — Влизай — каза тя. — Очите ти ще свикнат.

Затворих. Високият таван на фойето започна да придобива очертание в сивата светлина.

Изпробвах гласа си.

— Не е ли прекалено драматично? — казах и гласът ми отекна под тавана.

— Брад каза ли ти какво искам? — попита Лили.

Пристъпих към гласа ѝ, бръкнах в джоба си и хванах малкия флакон лютив спрей, който винаги носех в града. Казах на Лили, че съм изненадана, че иска пари. Попитах я дали са заради баща ѝ с надеждата, че това е чувствителна тема и ще я изкара от равновесие.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя. Гласът ѝ прозвуча спокойно, почти небрежно.

— Убил е някого, нали? В Англия. Сигурно има сериозни разходи.

— Не — каза тя, — парите са за мен.

Казах ѝ, че не мога да намеря парите веднага, а тя отговори, че искала само да се видим лице в лице и да чуе, че няма да има проблем. Бяхме на метър една от друга и нямах намерение да приближавам още. Очите ми бяха свикнали с тъмното, но Лили си оставаше безформено петно. Не беше помръднала, откакто бях влязла, сякаш бе пуснала корени. Тръгнеша ли към мен, смятах да побягна. Познавах всеки сантиметър в къщата и възнамерявах да се възползвам от това предимство.

— Спеше ли с Тед? — попитах. Брад щеше да се появи всеки момент, а аз наистина исках да разбера.

— Как изобщо се срещнахте?

— Пътувахме с един и същи самолет. Знаеш ли, че той знаеше всичко за теб? Знаеше, че му изневеряваш с Брад. Не си успяла да го заблудиш.

— Тогава защо просто не ме издаде, щом си толкова сигурна, че съм такава гадина?

— Ще те издам, ако не правиш всичко така, както ти кажа, Фейт.

Странно беше да чуя старото си име и то ме върна в колежа, в задимените стаи и пиянските сбирки. Изведнъж си представих лицето на Лили, студените ѝ зелени очи.

— Заради Ерик ли го правиш? — попитах, когато видях една тъмна фигура да се движи към нас. Брад. Идваше да убие Лили. Почти ми идеше да му кажа да изчака за момент. Исках да разбера дали Лили е убила Ерик в Лондон преди толкова години. Трябваше да разбера.

— Не — малко развеселено каза Лили. — Не е заради него. А заради теб.

И тогава Брад се появи, с бледо като на призрак лице, и вдигна ключа. Гледах като омагьосана и изведнъж осъзнах, че и двамата, и Брад, и Лили, гледат мен. Ключът се спусна надолу и в главата ми избухна остра болка. Коленете ми се подгънаха и внезапно се озовах на студения покрит със стърготини под с ръка на главата. Брад стоеше над мен. Сграбчи ръката ми и я махна от главата ми. Шапката ми беше отхвърчала някъде. Всеки момент ще умра, помислих си. И чух свистенето на гаечния ключ, когато Брад замахна отново.

26.

ЛИЛИ

Брад стовари ключа върху главата на Миранда. Тя първо рухна на колене, после се строполи на пода, а шапката ѝ отхвърча нанякъде. Вдигна ръка и се хвана за главата. За момент си помислих, че Брад няма да е в състояние да довърши започнатото, но той клекна и я удари още няколко пъти. Без шапката, която да омекоти ударите, черепът ѝ издаваше резки пращящи звуци. При последния удар чух хрущене, сякаш някой пробива стена с юмрук. Дръпнах го, когато стана ясно, че тя е мъртва, когато дори на слабата светлина виждах, че главата ѝ е хлътнала отстрани и че по пода се разпълзява черна локва кръв.

— Остави ключа. Да излезем — казах аз.

Брад се подчини и сложи ключа едва ли не нежно до отпуснатото тяло на Миранда. Хванах го за ръката над лакътя и го поведох към предната врата. Въздухът навън бе със същата температура като вътре, но по-чист, изпълнен със солената миризма на океана. Оставих вратата да се затвори зад нас.

— Свършено е — казах му.

— Мислиш ли, че е мъртва? — попита той.

— Да, мъртва е. Свърши се. Ти свърши добра работа. Тя заподозря ли нещо?

— Не, казах ѝ всичко точно така, както ми каза ти. Тя обаче те е видяла.

— Как така ме е видяла? Кога?

— Снощи. След като ти си тръгна, тя дойде. Беше дошла да ме види и те е видяла. Познала те е. — Брад беше извадил цигарите си от джоба на якето и неуспешно се опитваше да измъкне една от кутията.

— Да седнем в пикапа и да изпушим по цигара — казах аз. — После ще се оправим с тялото.

Качихме се в пикапа на Брад. Бях свалила раницата и я държах в скута си.

— Студено ли ти е? — попита Брад. — Мога да пусна отоплението.

— Не, добре съм. Но трябва да пийна. — Отворих раницата и извадих манерката с кайсиево бренди. — Нещо против? Почти откачам.

— И още как, мамка му — каза Брад и се изсмя неестествено.

Вдигнах манерката до устните си, но не изпих нито капка.

— Искаш ли? — попитах го. — Кайсиево бренди. Добро е.

Той взе манерката, отпи дълга глътка и ми я върна.

— Пийни още — казах. — Аз пих достатъчно тази вечер.

— Ако не можем да прием тази вечер, не знам... — каза той и надигна отново манерката. Чух го да преглъща два пъти. Беше изпил достатъчно. Надявах се, че ароматът на кайсии ще прикрие онова, което беше в брендито, и се оказах права. Не знаех колко време ще е нужно да подейства, но исках да науча още за вчерашното посещение на Миранда при Брад, така че казах:

— Разкажи ми за снощи. После ще се погрижим за тялото.

Брад щракна запалката, запали цигара и издуха дима към предното стъкло.

— Направо ми изкара акъла. Ти излезе и пет минути по-късно тя цъфна на вратата. Отначало си помислих, че се връщаш ти.

— Защо дойде?

— Защото не искала да ми звъни по телефона. Каза, че полицията имали очевиден, че ще ме разпитват и че трябва много да внимавам. Не разговаряхме много за това, защото не беше на себе си, че те е видяла.

— И ти й каза за какво сме говорили?

— Да. Казах й точно какво сме намислили. Казах, че си се опитала да ме убедиш да ти помогна да я убиеш и че съм ти отговорил, че ще си помисля, но смятам, че трябва да се обърнем срещу теб. Казах й, че съм готов да те убия заради нея. И тя се върза.

Предишната вечер, когато бяхме в пикапа на Брад на паркинга на „Куули“, планът ми бе просто да го накарам да заведе Миранда в къщата на Микмак. Това беше първата стъпка. Знаех, че след като остана сама с Миранда, ще мога да я убия — първо със зашеметителя, а после или да я задуша с найлонова торбичка, или да използвам ножа. Но когато започнах да говоря с Брад пред „Куули“ ми стана ясно, че той е на път да се пречупи всеки момент. Дори на слабата светлина в кабината на пикапа виждах измъчения му поглед и страха в очите му.

Заприлича ми на попаднало в капан животно, полумъртво от глад и отчаяно. Незабавно промених плана и му казах, че познавам Миранда от колежа, че знам какво е направила и че той е бил използван от самото начало.

— Тя ще те издаде, Брад. Знаеш го, нали? — казах му.

— Не знам — отвърна той.

— Брад, не те питам. Казвам ти. Миранда е зъл човек. Има ли някакви доказателства, че тя е свързана по някакъв начин с убийството на Тед? Освен твоята дума, искам да кажа. Достатъчно ѝ е само да каже, че си го направил изцяло на своя глава. Няма да можеш да докажеш противното. Ще влезеш в затвора до края на живота си, а Миранда ще се измъкне чиста. Тя те е използвала.

— Ох, Господи — каза той и избърса челото си с ръка.

Толкова лесно беше да го привлече на своя страна. Ясно бе, че не е бил напълно подведен от Миранда. Съвсем не. Казах му, че трябва да се върнем в дома му и да обсъдим възможностите. Последвах го с колата си до къщичките под наем, където живееше. Тед ми беше описал дома му, бе ми разказал колко стерилен и безличен изглежда, и се оказа прав. Запитах се дали не е още по-чисто, отколкото когато Тед е идвал тук — дали Брад в сегашното си състояние не се е захванал импулсивно да изчисти още повече. Седнахме на канапето. Отказах предложението му за бира, но Брад извади един „Хайнекен“ за себе си от малкия кухненски бокс, който бе част от дневната. С първата глътка преполови бутилката.

— Влюбен ли си в нея? — попитах го.

— Така си мислех — каза той. — Тоест, не знам. Виждала си я. Видя я. Тя ще стане червива с пари.

— Да, ще стане богата, но няма да сподели парите си с теб. Можеш да си сигурен. Това е начинът, по който действа. Кара мъжете да правят онова, което иска, след което ги отстранява. Накарала те е да убиеш съпруга ѝ, при това точно когато е на хиляда и петстотин километра от дома си.

Той кимна, лицето му беше посърнало.

— А ето и най-лошото — продължих аз. — Превърнала те е в убиец, а това е нещо, което никога не можеш да поправиш. Но убиецът не си ти, Брад. А Миранда. Тя те е манипулирала. Изобщо не си имал шанс.

Гледах как сълзите се стичат по загорялото му лице. Бях му казала онова, което искаше да чуе. Бях му казала, че не той е отговорен за убийството на Тед Севърсън, а Миранда. Бях опростила греха му. Когато престана да плаче, го помолих да ми донесе бира. Нямах намерение да я изпивам, но исках да му дам някаква занимавка и да почувства, че съм на негова страна. Той се върна с две бутилки, седна и ги отвори с отварачката на ключодържателя си.

— Какво да правя? — попита той. — Просто да ида в полицията и да си призная? Да им разкажа всичко така, както стана?

— Това няма да ти помогне. Ти си оставаш извършителят на убийството. Нея я е нямало, когато си застрелял Тед, и тя ще каже, че няма нищо общо със случилото се.

— Тогава какво да правя? — Той отпи от бирата си и малко от нея потече по брадичката му.

Гледаше ме така, че сигурно ако му кажех да си счупи пръстите, щеше да го направи. Възползвах се от момента.

— Искам да ми помогнеш да се отървем от Миранда. Тя си го заслужава и това е единственият начин да се измъкнеш. Можеш ли да ми помогнеш?

— В какъв смисъл да се отървем от нея?

— Ще я убия, Брад.

— Добре.

Запознах го с плана. Казах му да каже на Миранда, че искам да се срещна с нея, че знам всичко за убийството и че искам пари. Ще се срещнем в новата къща.

— Ще заподозре нещо — каза Брад.

— Добре — отвърнах аз. — Прав си. Значи вместо да й кажеш, че ще я изнудвам, кажи й, че това е капан, че съм ти казала, че е изнудване, но че смятам да я убия и че очаквам този момент още от колежа. Тя ще дойде. Сигурна съм. Тогава ще се отърва от нея и ще ми помогнеш да заровим тялото. Ако я открият, ще се погрижа да имаш желязно алиби. Ще кажа, че сме се запознали в Кенеуик, че сме се свалили набързо и си дошъл в дома ми в Масачузетс. Всичко ще е наред, обещавам.

— Ами парите?

— Никога няма да видиш тези пари, Брад. Никога. Ще влезеш в затвора, а аз ти предлагам изход. Ако Миранда изчезне, ще си в

безопасност.

Той закима бързо, като сгълчано дете.

— Как ще я убиеш?

— Това е моя грижа — казах аз.

— Мога и аз да го направя — каза Брад и в очите му се появи нещо ново. В тях вече не се четеше страх, а омраза, а може би и малко лудост. Запитах се дали изобщо е спал след убийството на Тед.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще я пратя в къщата, после ще вляза през вратата на двора и ще се промъкна до нея. Имам един голям гаечен ключ. Ще я халосам по главата с него. Така няма да е нужно ти да го правиш. По-добре да не знаеш какво е.

Получи се перфектно. Това решаваше най-големия ми проблем — че ако тръгна да убивам Миранда, ще направят някакъв съдебномедицински тест, който ще докаже, че смъртоносният удар е нанесен от жена с ръст метър и седемдесет, а не от висок метър и деветдесет мъж.

— Няма да е нужно да се промъкваш — казах аз.

— Как така?

— Кажи й, че смяташ да ме убиеш, защото знам всичко. Кажи й, че ще се промъкнеш към мен и ще ме удариш с ключа. Така дори да те чуе да влизаш в къщата, ще си помисли, че си дошъл за мен. Изобщо няма да разбере какво става.

— Добре. — Той кимна.

— Сигурен ли си?

Каза ми, че е сигурен, и аз му повярвах. Поговорихме още, изпипахме всяка подробност от плана. На няколко пъти го уверих, че всичко ще бъде наред. Тръгнах си убедена, че ще направи всичко така, както бе обещал.

И той го направи.

Докато стоях в тъмното с Миранда, се питах дали не съм постъпила глупаво и дали Брад няма да убие мен вместо нея. Но в последния миг, когато той вдигна тежкия ключ, разбрах. Разбрах, че съм победила и че Миранда, подобно на другите преди нея, ще умре и че аз ще живея...

Прозорците бяха вдигнати, Брад пушеше и кабината се изпълни с лютив дим.

— Значи е била готова да ме убие? — попитах аз. Трябваше да знам.

— Да. Както го предвиди. Само че беше изненадана... каза, че не сте били много близки в колежа. — Потърка устни с подобните си на шпатули пръсти. — Откъде научи за всичко? Откъде знаеш толкова много за случилото се с Тед? Така и не те попитах снощи.

— Запознах се с Тед Севърсън на връщане от Лондон. Той сподели, че жена му изневерявала с контрактора, строящ къщата му. Гледал ви е с бинокъл от пътеката по носа. Продължихме да се срещаме. Той реши, че иска да убие Миранда. Както и теб. Казах му, че ще му помогна.

Брад дръпна силно от цигарата, но тя бе изгоряла до филтъра. Свали малко прозореца и метна фасата. Чух го как изсъска в една локва.

— Поднасяш ме — каза той и завъртя глава към мен. Хлоралхидратът започваше да действа. Думите на Брад излизаха завалено, клепачите му се отпуснаха.

— Не. Искан ми се да те поднасях. Тед възнамеряваше да убие Миранда, тя е възнамерявала да убие него и го изпревари. Тоест ти го изпревари. Но вече всичко приключи.

— Приключи — повтори той.

Вече говореше много завалено — прозвуча като „прихлюши“ — и едва разбрах какво казва. Главата му беше клюмнала и ми приличаше на боксьор, опитващ се да остане прав на ринга, без да осъзнава, че вече е нокаутиран. Започна да се килва към мен и аз се дръпнах назад и торбичките на краката ми изшумоляха на пода.

— Защо... защо имаш торбички на краката? — Говореше завалено и думите бяха така замазани, че нямаше да разбера какво казва, ако не виждах къде гледа. Той залитна напред и клюмна настрани, дясното му рамо се стовари тежко върху бедрото ми. Сграбчих го за дънковото яке и успях да го вдигна да седне. Главата му се килна назад, устата беше отворена. Отворих вратата, слязох и побързах да затворя, така че лампата да угасне по-бързо. Погледнах нагоре. Нощното небе бе осеяно със звезди, които сега бяха по-ярки, отколкото когато дойдох. Невидимият океан шумеше някъде долу. Позволих си просто да постоя така десетина секунди, след което се захванах за работа.

Бях донесла още найлонови торби и имах нож, но преди да прибягна до тях, се качих в каросерията на пикапа да проверя кутията с инструменти, която бе закрепена с въже за бърнджи за задната част на кабината. Металният капак не беше заключен и погледнах вътре, като си светех с фенерчето. Имаше всичко, което бях очаквала — чукове, триони, щанга за гуми, пластмасова кутия с бургии — но онова, което привлече вниманието ми, беше дълга тел от закачалка, преправена на дълга кука за справяне с ключалката, ако случайно забрави ключовете си в колата. Взех я и я изправих. Щеше да свърши идеална работа — не исках никаква кръв в пикапа.

Върнах се на предната седалка и затворих. Спуснах прозореца — димът от последната цигара на Брад още изпълваше кабината, както и нещо друго... острата химическа миризма на дестилиран алкохол от дъха на Брад. Може би и от тялото му. Беше започнал да хърка силно при всяко вдишване. Сграбчих го за раменете и го разтресох с всички сили, но той с нищо не показва, че се събужда от дълбокия си сън. Запитах се дали комбинацията от алкохол — колко ли беше изпил днес? — и хлоралхидрат няма в крайна сметка да го убие, но не можех да рискувам.

Застанах на колене на седалката. Избутах главата на Брад от мен, така че тя се подпря на страничния прозорец. Още беше килната назад и между дебелия му врат и облегалката имаше пролука. Увих телта около врата му и завъртях краищата ѝ, за да я стегна. Извадих многофункционалния инструмент от раницата си и срязвах стърчащата тел, така че увитите заедно части останаха дълги около два сантиметра.

Стиснах краищата с клещите и започнах да въртя. Затягах телта, докато не се уверих, че Брад е мъртъв.

III.
СКРИЙ ДОБРЕ ТРУПОВЕТЕ

27.

КИМБЪЛ

Не можех да заспя.

Това не бе нищо ново за мен, особено когато работя по случай. Погледнах часовника на нощната масичка. Минаваше три сутринта. Котаракът Пайуакет спеше върху захвърлените ми на пода дрехи. Изглежда, му беше студено, беше се свил на кълбо като някаква мъхната гъсеница, която се преструва на умряла. Сигурно се чудеше защо металните ивици по пода на апартамента му не са започнали да гъргорят и да се стоплят. Краят на октомври се оказа студен, но предпочитах да изчакам най-малкото до ноември, преди да включа отоплението.

Помислих дали да не стана и да видя какво дават по „Търнър Класик Мувис“, но знаех, че ако го направя, няма да заспя отново. През деня трябваше да съм поне малко бодър. Тед Севърсън беше убит в петък вечерта, а ето че вече беше сряда. Почти цяла седмица. Имахме основен заподозрян, онзи тип Брад Дагет, но той беше духнал и никой не можеше да го намери. Бях прекарал деня в Мейн в компанията на изключително отзивчивата полиция на Кенеуик, държах под око къщата на Дагет и проверявах евентуални следи, които да ни насочат къде е. Сигурно бе, че той е нашият човек. След като Миранда Севърсън идентифицира скицата, направих справка със системата и Дагет беше в нея. Беше арестуван два пъти. Преди пет години по подозрение за домашно насилие и преди две за шофиране в нетрезво състояние. Позвъних на номера, който ми бе дала Миранда, но той не вдигна. После звъннах на местната полиция и ги помолих да наминат да видят дали Брад Дагет е в дома си, евентуално да проведат първоначален разпит, да го попитат дали има някаква информация за смъртта на Тед Севърсън. Те изпълниха молбата ми, но не го открили в къщата му. Казах им, че това може да изчака до следващия ден, че сутринта ще разпитам основния очевидец и тогава ще знаем повече. Разпечатах най-новата снимка на Дагет и на сутринта отидох с нея до

апартамента на Рейчъл Прайс в Съмървил. Щом погледна снимката, тя възкликна:

— О, той е. Определено е той.

— Мъжът, когото видяхте да влиза в къщата в шест вечерта в петък ли?

— Да, той е. Сигурна съм.

Това стана във вторник сутринта. Обадох се на шерифа и тръгнах натам. Дагет още го нямаше никакъв. Нито на строежа, който надзираваше, нито в дома му — една от даваните под наем къщички по Кенеуик Бийч, която притежаваше. Бяла боя и зелени корнизи. Караха ме да си спомня за детството и ваканциите в Уелс Бийч малко понагоре. Когато стана ясно, че не си е вкъщи и че няма изгледи да се появи скоро, опитах ключа, който бях открил скрит в чекмедже в спалнята на Тед Севърсън. Ключът беше от вратата на Брад. Защо Тед е имал ключ от дома на главния си контрактор? Нима *двамата* са имали връзка? Надникнах в мъничката безупречно подредена къщичка, но засега не влязох. Местен съдия издаде разрешително веднага след обедната си почивка; претърсихме мястото, но не открихме нищо.

Ругаех се през целия ден, че не съм действал по-бързо след като Миранда ми каза името. Трябваше да покажа незабавно снимката на Рейчъл Прайс, но колебливата идентификация на Миранда не ми вдъхна особена надежда. Разбира се, сега изглеждаше повече от ясно, че Миранда го е идентифицирала само защото е смятала, че трябва да го направи, и че е прикривала себе си. Вероятно след това бе предупредила Брад да стои далеч от дома си и да си изключи телефона. Съпругата беше накарала любовника си да убие съпруга ѝ. Спънката бе скритият ключ в чекмеджето на Тед, ключът от къщата на Брад в Мейн. Може би е бил на Миранда и тя го е скрила в чекмеджето на мъжа си? Нищо чудно.

През ранния следобед обявихме Брад и колата му за издирване. Бившата му жена беше разпитана, наред с неколцина работници и колеги. Никой не го беше виждал от предишния ден по обед, когато си купил голям сандвич с кюфте от една пицария в Йорк, която посещавал често. После бе изчезнал.

Тръгнах си от Мейн късно следобед по магистралата. По пътя ми се обади Били Елкинс, когото бях натоварил да проучи Лили Кинтнър, за която Миранда Севърсън бе казала, че живее в Уинслоу, Масачузетс.

Беше открил доста неща. Лили Кинтнър работеше в библиотеката на местния колеж под името Лили Хейуърд, но притежаваше къща на Поплар Роуд в Уинслоу под истинското си име. Най-важното бе, че Тед и Лили са летели заедно от Лондон на двайсети септември. Блъснах таблото с юмрук и си записах адреса.

Бях казал на Били да провери пътните манифести съвсем интуитивно, макар и професионално, и не можех да повярвам, че дава резултат. Веднага щом Миранда посочи Лили Кинтнър като единствения човек, за когото знае, че живее в Уинслоу, се бях запитал дали Лили Кинтнър не е дъщерята на Дейвид Кинтнър, когото спокойно мога да посоча като мой любим жив писател. Не знаех много за дъщеря му; знаех само, че се казва Лили и че е родена в Америка, докато Дейвид живял в Кънектикът с тогавашната си съпруга, американската художничка Шарън Хендърсън. Колежът „Мадър“ беше в Кънектикът и щом Лили и Миранда бяха горе-долу на една възраст, то тя би трябвало да е връстница и на дъщерята на Кинтнър.

Особеното при Дейвид Кинтнър бе, че той бе прочут не само като писател — сдоби се с лоша слава, когато случайно уби втората си жена в Англия, докато шофирал пиян. Шумът в Европа беше огромен, макар и не толкова в Америка. Следях случая, защото харесвам книгите му. Той си бе излежал присъдата и току-що бе пуснат, преди не повече от месец. Изглеждаше напълно логично дъщеря му да е отлетяла за Лондон да го види. От Миранда Севърсън научих също, че Тед е летял наскоро до Лондон по работа; хрумна ми, че е възможно той и Лили Кинтнър да са се срещнали на летището или в самолет. Казах на Били да провери за всеки случай манифестите и улучихме в десетката. След цял ден безплодни опити да намерим Брад Дагет бе хубаво, че поне част от детективската работа е дала резултат. Тя *трябваше* да е причината той да е ходил до Уинслоу в деня на убийството, макар че сигурно нямаше нищо общо със смъртта му.

Когато стигнах разклонението I-95/I-93 не отбих към Бостън, а останах на I-95 и продължих на запад към Уинслоу. Не очаквах много от разговора с Лили Кинтнър, но трябваше да я проверя.

Тя си бе у дома и наистина се оказа, че е дъщеря на Дейвид Кинтнър, точно както подозирах. Живееше в пълна с книги къща край езерце, само с няколко други къщи покрай покрития с есенни листа бряг. Позвъних и тя отвори. Изглеждаше малко разчорлена, трябваше ѝ

момент, за да разбере защо съм дошъл. Може би я бях събудил от дрямка. Покани ме да вляза. Попитах я за Тед Севърсън и тя ми каза, че го познава, но само от новините за смъртта му и заради това, че е бил женен за позната от колежа. Предложи ми кафе и аз приех. Докато го правеше, погледнах библиотеката ѝ и открих цяла редица с всички романи на Дейвид Кинтнър. Прокарах пръст по гръбчетата им и си спомних снимките му, които бях виждал. Висок и ъгловат, с рошава бяла коса. Лице на пияч, отпуснато и с хлътнали бузи. Лили се върна с кафето; беше прибрала косата си назад и сънените ѝ очи вече гледаха ясно и внимателно. Казах ѝ, че познавам книгите на баща ѝ и че всъщност съм му почитател; тя като че ли не се впечатли, сякаш се беше наслушала на приказки за гения на баща си. Казах ѝ, че знам за станалото в Англия, и това ми позволи да повдигна темата за полета, на който е била с Тед Севърсън. Нещо проблесна в изумрудените ѝ очи и тя каза, че *наистина* се е запознала с мъж в самолета и че той ѝ се е сторил познат и че вероятно е бил той. Разговаряли дълго и било възможно да му е казала коя е и къде живее. Намерихме снимка в интернет и тя потвърди, че наистина е разговаряла с Тед Севърсън, но заяви, че нямала представа защо е идвал в Уинслоу.

Повярвах на част от казаното. Вярвах, че не е знаела, че Тед Севърсън е дошъл в градчето да я търси, както и че се е изненадала, че се появявам на прага ѝ, но не повярвах, че не се е сетила, че мъжът от самолета е съпруг на нейна приятелка. Просто нямаше логика. Но защо ѝ беше да лъже за подобно нещо?

На излизане бръкнах в джоба си и пръстите ми докоснаха ключа, за който вече знаехме, че е от къщата на Брад Дагет в Мейн. Въпреки това я попитах дали има нещо против да проверя дали става на вратата ѝ. Просто исках да видя реакцията ѝ. Изглеждаше озадачена, но не и разтревожена. Тръгнах си, без да знам какво всъщност да мисля. Знаех обаче защо Тед Севърсън е ходил до Уинслоу. Срещнал е Лили Кинтнър в самолета и се е влюбил в нея. Това беше сигурно. Влизах му в положението. Всъщност самият аз мислех за Лили Кинтнър почти непрекъснато от срещата ни вчера. Беше прекрасна, това го помнех, но имах проблем да възстановя в ума си чертите ѝ. Представях си дългата червена коса и зелените очи, толкова подобни на котешки, но лицето ѝ все ми се изплъзваше. Но не беше само физическото ѝ присъствие; бях поразен от почти неземното ѝ самообладание и от начина, по който

обитаваше пълния си с книги дом в горите на Уинслоу. Самотна ли беше? Или бе една от онези редки птици, които нямат нужда от себеподобни в живота си? Това бе нещо, което възнамерявах да разбера.

По-малката ми сестра Емили, която ме познава по-добре от всеки друг на света, неотдавна ми бе казала, че проблемът ми с връзките е в това, че се влюбвам във всяка жена, която ме привлича.

— Това не важи ли за повечето мъже? — попитах аз.

— Не — каза тя. — Повечето мъже просто ще искат да преспят с жените, които ги привличат. Последното им желание е да се влюбват. Как изобщо можеш да се наричаш детектив, щом не знаеш това?

— Повярвай ми, аз също искам да преспя с тези жени.

— Да, но после хлътваш по тях и те или ти разбиват сърцето, или...

— А сега може ли да поговорим за твоя живот? — прекъснах я аз. Така карах Емили да сменя темата, когато се захване да анализира нещастните ми любви.

Пайуакет се размърда, което означаваше, че е към пет сутринта. Скочи на леглото, готов да духне по очите ми, за да ме събуди, но аз го изпреварих и отметнах завивките. Пуснах го да излезе от страничната врата, която водеше към пожарния изход. Той побърза да се измъкне и заслиза по металните стъпала към малкия заден двор, където работата му бе да защитава нашето кралство от падащи листа и пакостливи катерици.

Легнах си отново, вече сигурен, че няма никакви шансове да заспя. Върху купчините книги до леглото държах бележник и химикалка. Би трябвало да е бележник за идеи, в който да записвам среднощните си хрумвания върху случаите, върху които работех, но също оставях и по малко поезия на страниците му. Още се смятах за поет (нещо, за което никой в полицията дори не подозираше), макар напоследък да бях изгубил способността да пиша друго освен хумористични петостишия. Казвах си, че поне пиша нещо и че може би това ми помага да мисля върху случаите. По-рано през деня бях написал следните две неща:

Имаше съпруг на име Тед,

*но с олово натъпкан, той гушна букет.
Вярно, че беше богат,
а жена му бе кучка —
и нищо чудно за тъжната случка.*

*Имаше момиче на име Миранда,
по-тъпа дори и от футболна банда.
Но под цялата ѝ тъпота
имаше задник с неземна красота —
и всички богати момчета се редяха за нея.*

Към същата страница добавих:

*Имаше момиче с очи изумрудени,
с червена коса, дъщеря на писател.
Признавам, не съм въздържател —
парцалките ѝ исках да смъкна, за да докажа,
че гола е още по-сладка, дори не на плажа.*

Запитах се за пореден път защо стихчетата ми все се получават мръсни. Опитах да измисля нещо за Брад Дагет, но не успях. Накрая станах, направих си цяла кафеварка и започнах да се приготвям за работа.

Стигнах до бюрото си малко след седем, обадох се на шефа на полицията в Кенеуик и научих, че Брад Дагет изобщо не се е прибирал в дома си.

— Защо ли не съм изненадан — казах по-скоро на себе си. — Все пак оставете една патрулна кола да наглежда за всеки случай мястото.

— Разпитахме приятелката му къде е бил снощи — каза директор Айрланд. Гласът му бе дрезгав, сякаш се бореше с настинка. — Поли Грийниър. Тя е нещо като забележителност в „Куули“, бара, в който виси Брад Дагет. Двамата все се събират и разделят. От години е така. Били са съученици.

— Тя знае ли нещо?

— Нямахте представа къде може да е. Попитах я кога го е видяла за последен път и тя ми каза, че е била с него в петък вечерта.

— В петък?

— Да. Пили в „Куули“ и накрая се озовали у тях. Казва, че останала цялата нощ там.

— Сигурен ли сте, че е посочила точно този ден?

— Не, но можем да проверим. Ако са били в „Куули“ и са си тръгнали заедно, посетителите ще си спомнят. Градчето е малко и хората забелязват подобни неща.

— Ще го направите ли?

— Разбира се.

— И още нещо — казах аз. — Пратете патрул да намине покрай новата къща на Севърсън. И покрай другите къщи, за които може да е имал ключове. Ако още е в района, напълно логично е да се крие в някоя от тях. Проверете и къщичките под наем, които притежава на плажа.

— Проверихме ги.

— Добре. Благодаря, директор Айрланд.

— Наричай ме Джим, а?

— Дадено — казах аз.

Останах да седя на бюрото си известно време след разговора, разтревожен от алибито на Дагет и колко солидно може да е то. Не можеше да е вярно, това беше ясно. Сигурно беше накарал онази негова приятелка да каже, че са били заедно в петък вечерта. В такъв случай алибито му щеше да гръмне като балон. Записах името ѝ в бележника и го оградих няколко пъти. После се появи партньорката ми Робърта Джеймс и остави на бюрото ми поничка („Две на цената на една, така че си помислих за теб“) и ѝ разказах какво съм научил дотук. След като тя си тръгна, написах още няколко реда под името на Поли Грийниър. *Защо ѝ е да лъже за Брад? Защо Тед е имал ключ от къщата на Брад? Защо Лили Кинтнър ме излъга?*

Тъкмо се канех отново да звънна на директор Джим Айрланд и да му кажа, че искам да дойда и да поговоря с Поли Грийниър, но той ме изпревари.

— По-добре ела — каза ми. — Открили са труп. В къщата, която строеше Дагет.

— Неговият ли е? — попитах. Вече навличах сакото си и опипвах джобовете за ключовете от колата.

— Не, изобщо не е *неговият*. На жена е. Още не съм видял трупа, но хората ми са сигурни, че е на Миранда Севърсън. Главата ѝ е на каша.

— Идвам веднага — казах аз и затворих. Насметох Джеймс, която тъкмо се бе настанила зад бюрото си, и ѝ казах, че отиваме отново в Мейн.

28.

ЛИЛИ

След като се уверих, че Брад е мъртъв, магнах телта от врата му. Хванах го за дънковото яке, успях да го преместя от мястото на шофьора до съседната седалка и го закопчах с предпазния колан. Свалих малко облегалката, за да не се килне напред, после закопчах якето му догоре и вдигнах яката от овча кожа така, че да скрива белега от телта на шията му. Ако някой го видеше в колата, щеше да го вземе за задрямал пътник. Поне се надявах да е така.

Запалих и изкарах пикапа на пътя, като запалих фаровете едва след като излязох на Микмак. Проверих резервоара — стрелката на уреда сочеше, че е пълен около три четвърти — и реших, че има достатъчно гориво да стигнем до Кънектикът. Бях готова да заредя на бензиностанция на самообслужване и да платя в брой, но се радвах, че няма да ми се наложи. Засега никой не ме беше виждал в Мейн и смятах да си остане така.

Поех на север към I-95. Излязох от Микмак преди да стигна до Кенеуик Бийч — ако полицията търсеше Брад, вероятно чакаха пред къщата му. Много бих искала да ида там и да взема някои от нещата му, за да изглежда, че наистина е избягал, но рискът не си заслужаваше. Преди да се кача на магистралата спрях при затворен автосервиз — казваше се „Майк“, — един от онези забутани гаражи, заобиколени от стари коли. С изгасени фарове спрях пикапа в една редица таратайки и слязох. Намерих кола, която изглеждаше така, сякаш не е помръдвала поне от две зими, и с помощта на многофункционалния инструмент свалих номера ѝ и го смених с този на пикапа на Брад. Отне ми около пет минути; не се чу никакъв звук освен постоянния шум на вятъра в останалите по дърветата листа. След смяната на номерата се качих обратно и светлината в кабината за момент освети Брад, чиято глава бе клюмнала неестествено настрана. Извърнах се от него и погледът ми спря върху пластмасовия корпус на предавателя за пътни такси, закрепен от вътрешната страна на предното стъкло. На магистралата имаше пунктове за събиране на

такси, два в Мейн и още един там, където пътят минаваше за малко през Ню Хампшър. Помислих си дали не е по-добре да мина през пунктовете с предавателя и евентуално да бъда проследена, или да го махна и да плащам в брой. Реших, че вторият вариант е по-добър, махнах предавателя от стъклото и го изхвърлих в гората до гаража. Брад наистина приличаше просто на потънал в пьянски сън съпруг и трябваше да поема риска някой да ме разпознае. Косата ми беше най-характерната ми черта, но я бях скрила под шапката си.

Оказа се, че тревогите ми са били напразни. Операторите на пунктовете почти не ни обърнаха внимание през целия четиричасов път до някогашния ми дом в Кънектикът. Пътищата пустееха и сигурно можех да взема разстоянието за три часа и половина, но внимавах да не превишавам скоростта и се движех в най-дясното платно, когато товарните камиони ме задминаваха по съседните. Не бях пуснала радиото, но някъде около Уорчестър тялото на Брад се измести и се чу пръдня. Бях подготвена за това, казвах си, че трупове издават звуци, но въпреки това подскочих, когато се случи. След това пуснах радиото и се заех да прехвърлям боклучавите станции, докато някъде в Кънектикът попаднах на среднощна джазова програма по канал без реклами в левия край на обхвата. Не си падам особено по джаз, тъй като ми напомня за родителите ми, но успях да позная доста от парчетата. „На зелената Долфин Стрийт“ на Майлс Дейвис беше последвана от „Есенни листа“ на Нат Кинг Коул. Вслушвах се в думите и се мъчех да отвлека вниманието си от факта, че карам през нощта с мъртвец на съседната седалка. Макар че радиото беше надуто, чух още две пръдни и кабината се напълни с миризмата на урина и изпражнения. Помислих си за черния котарак, който бях убила преди години като момиче и как останах шокирана от лайната. Спомних си как отвращението от мъртвото животно ме беше накарало да се почувствам още по-щастлива, че съм го убила. Същото беше и с Брад Дагет сега. Беше си получил заслуженото, а може би и повече от заслуженото. Вече бе мъртъв и не можеше да нарани никого, но въпреки това трябваше да се погрижа за отвратителното му тяло. И да оцелея през останалата част от пътя. Реших, че нищо не пречи да превиша донякъде разрешената скорост, и настъпих газта. Километрите се изнизваха на фона на „Малък хотел“ и „Почти синьо“ на Чет Бейкър, а Дайна Уошингтън изпя „Тази горчива земя“. С

приближаването до дома ми песните започнаха да заглъхват, но не изгубих напълно станцията, само музиката се прекъсваше от време на време от реклами на мебели и безвкусни дрънканици.

Когато стигнах Шепог, изключих радиото и се заслушах в тишината, докато карах по познатите улици с дървета от двете страни. Подминах алеята на Монкс Хаус, инстинктивно обърнах глава и видях самотна светлина на втория етаж. Предположих, че майка ми е заспала, докато е чела, както правеше всяка нощ — с книга на гърдите и запалена лампа. На следващата пряка завих надясно и продължих по обраслата с бурени алея, водеща към пустеещата фермерска къща. Изгасих фаровете и намалих скоростта до пълзене. Също като в Мейн, нощта в Кънектикът беше безоблачна и черното небе бе отрупано с ярки звезди. Къщата, безлична и безцветна, се издигаше напред двор, който се бе превърнал в пасище. Едно-единствено дърво, засадено твърде близко до стената, сякаш обгръщаше сградата и един от клоните му бе пробил покрива. Слязох от пикапа и ме заля познатият аромат на борове. Извадих фенерчето и навлязох в съседната поляна, изсъхналата трева шумолеше под краката ми. Бях идвала на това място много пъти като малка, но се връщах тук за първи път от онази лятна вечер, в която убих Чет. Тръгнах натам, където беше кладенецът, и включих фенерчето едва когато реших, че съм наближила, като държах лъча насочен към земята. Нужни ми бяха пет минути, но накрая намерих капака. Подпрях фенерчето на дървения ръб, като го насочих така, че да виждам слабия му лъч, после се върнах при пикапа.

Почвата бе мека, но не кална. Подкарах пикапа от алеята на поляната, като не изпусках от поглед лъча на фенерчето. Колата подскочи на няколко пъти от малкото камъни, останали от старата стена. Брад Дагет се раздруска и изпусна още една доза газове. Прозорецът ми беше свален и бях подала главата си наполовина навън. Спрях пикапа от лявата страна на кладенеца и слязох, като оставих двигателя запален. Без да свалям ръкавиците, повдигнах капака внимателно, за да не счупя изгнилото дърво, и го оставих до дупката. Взех фенерчето; лъчът му освети червеи, които се гърчеха по земята там, където беше лежал краят на капака. Насочих го надолу и видях единствено камъните и пръстта, покриващи Чет. Представих си какво ли е останало от него — изгнил труп, изцапани с бои парцали, няколко изгнили рамки за картини, очила с тъмни рамки. Светът внезапно

притъмня и изведнъж ме обзе страх. Погледнах нагоре и видях, че едно облаче е скрило луната. Изчаках го да отmine и лунната светлина отново заля поляната.

Отворих вратата на пикапа, разкопчах колана на Брад и той се строполи сам, с лице към земята. Едната му тежка работна кубинка се беше закачила за ръба на вратата. Освободих я и кракът последва тялото на земята. Лежеше на около метър от кладенеца, но въпреки това не беше лесно да преместя туловището му. Накрая го претърколих няколко пъти, докато главата и торсът му не увиснаха в кладенеца, после вдигнах тежките му крака и той се плъзна през ръба. Падна на дъното със силно тупване и отдолу ме лъхна остра воня.

Брад, запознай се с Чет. Чет, това е Брад.

Нагласих капака върху отвора, наместих го добре и пак нахвърлях трева, сякаш закривах с коса плешиво теме. Погледнах си часовника. Наближаваше три сутринта. Всичко вървеше точно по плана. Преди да се кача в пикапа и да потегля към Ню Йорк, си позволих момент за себе си. Поставих се под звездното небе, заобиколена единствено от мрак и природа. Веднъж баща ми ме беше нарекъл „рядка птица“ и сега се чувствах точно такава. Абсолютно жива и абсолютно сама. Единственият ми спътник в момента бе по-младото ми аз, момичето, което бутна Чет в кладенеца. Представих си, че е до мен. Погледите ни се срещнаха; нямахме нужда от думи. Разбихме, че оцеляването е всичко. Че то е смисълът на живота. И че в много отношения отнемането на друг живот е най-големият израз на това какво означава да си жив. Примигнах и момичето изчезна. Върна се в мен и двете заедно потеглихме за Ню Йорк.

Върнах се в Шепог в десет сутринта. Бях откарала пикапа в града и обиколих Долен Ийст Сайд, докато намерих място за паркиране недалеч от спирка на метрото — задръстена с боклуци уличка, пълна със затворени магазини. Беше почти изгрев-слънце, но от една кола на съседната пряка гърмеше музика. Спрях под примигваща улична лампа. През цялата нощ бях носила ръкавици, така че нямаше нужда да бърша отпечатъците си, но въпреки това го направих с малка кърпа, която намерих в жабката. След като приключих, покрих с нея изцапаната седалка и събрах всички бумаги,

на които фигурираше името на Брад. Недалеч имаше кофа за боклук и набутах документите под купчината картонени кутии от пица и чашки за кафе. После пуснах ключовете на паважа до вратата на шофьора, където щяха да блестят на светлина. Надявах се, че виделият ги пръв няма да се окаже някой съвестен гражданин, който ще сигнализира на властите. Разчитах на вероятността по изгрев-слънце пикапът да е на части в някоя автокъща за стари коли.

Взех метрото до Гранд Сентръл и си купих билет до Шепог. Влакът тръгваше след час, така че си взех кафе, изядох една мазна поничка и гледах как гарата бавно се пълни с хора, тръгнали рано на работа. По пътя успях да подремна и се събудих трепереща от студа, натрупал се в костите ми през дългата безсънна нощ. От гарата в Шепог изминах пеша петте километра до къщата, като вървах по пътеката, която минаваше покрай неизползвана железопътна линия. Не живеях в Шепог от близо десет години, но въпреки това не исках да ме забележи някой познат.

Майка ми отвори вратата с голяма чаша кафе в ръка и каза: „Ето те и теб, скъпа“, и за момент се зачудих дали не съм я предупредила, че ще идвам, но после се сетих, че се прикрива, в случай че е забравила, че ще ѝ гостувам.

— Очакваше ли ме? — попитах, докато влизах.

— Аз ли? Не. Той не пристига днес, нали?

„Той“ се отнасяше за баща ми, който се връщаше в Америка. Бях го уредила при пътуването ми до Лондон. Казано с две думи, баща ми имаше нужда от някой, който да се грижи за него в крехкото му психично състояние, а майка ми се нуждаеше от пари, за да си плаща сметките. Сключих сделка и нямах представа дали ще се получи, но опитът си заслужаваше, или поне аз си казвах така.

— Идва този уикенд, мамо — казах и тръгнах към каната кафе в кухнята.

— Какво правиш тук и защо си се облякла така? Приличаш на крадец на коли.

Докато пиехме кафе ѝ разказах, че съм пътувала по работа да събирам архивни материали за колежа — първо в Мейн, после в Ню Йорк. Казах, че съм оставила колата си в Мейн и съм взела самолета от Портланд до Ню Йорк, но после съм изпуснала обратния полет и съм решила да мина през Шепог да я видя, евентуално да я помоля да ме

закара до Мейн, за да си взема колата. Историята беше нелепа, но майка ми с нейните инстинкти, които би трябвало да има, беше невероятно доверлива, поради простата причина че не се интересуваше от историите на другите, за да вниква в тях.

— Не знам, Лили, днес имам работа с групата по керамика...

— До Мейн са само три часа — излъгах аз. — След това може да дойдеш с мен до Уинслоу. Ще вечеряме. Може да преспиш при мен.

Тя се замисли, но знаех, че ще се съгласи. Поради някаква необяснима причина майка ми все се мъчеше да си издейства покана в дома ми в Уинслоу. Харесваше университетската обстановка и моята „малка къщичка“ (думите са нейни), освен това ѝ харесваше да ѝ готвя. Знаех, че ще ме закара до Мейн, ако това означава, че ще може да дойде до Уинслоу.

— Добре, скъпа — каза тя. — Колко вълнуващо. Спонтанна екскурзия до Мейн, само ние двете.

Трябваша ѝ няколко часа да се приготви, но по обед вече бяхме на път. Аз карах старото ѝ волво. Не бях спала нормално от трийсет часа и мисълта за още часове зад волана никак не ми беше приятна, но всичко беше минало идеално. И вече бе почти свършило.

През повечето път разговаряхме за баща ми.

— Надявам се, че не очаква съпружески отношения — за пореден път каза тя.

— Дори не сте женени, така че едва ли ще са съпружески — отговорих аз.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не бих се безпокоила на твое място. Дори няма да го познаеш. Не е същият, какъвто беше преди да влезе в затвора.

— Надявам се да не е.

— Не може да остава сам в къщата. Поне през нощта. Има пристъпи на паника. Не е нужно да си до него непрекъснато, но трябва да знае къде си.

— Да, каза ми го.

Бях ѝ го казала няколко пъти. Въпреки това знаех, че не е подготвена за онова, което бе станало с бившия ѝ съпруг. Той открай време си имаше особености и фобии. Страхуваше се от тъмното, от пресичането на улици, от седенето на задната седалка в колата. Трудно беше да се разбере, защото в същото време не изпитваше абсолютно

никакъв страх от говорене пред голяма аудитория, беше човек, който ще се измъкне от спалнята на жена си след като е заспала, ще пусне любовницата си в къщата и ще прави секс с нея на канапето в дневната, човек, който беше изкатерил наполовина Пилгрим Монумент от външната страна заради облог. Но тази страна на баща ми, безразсъдната, беше изчезнала след случилото се с втората му жена, Джема. Беше се запознал с нея след уреждането на развода с майка ми; по това време живееше в хотел на Олд Бромптън Роуд в Лондон. Джема Даниълс беше амбициозна писателка, една година по-млада от мен, и вероятно бе отишла в любимия пъб на баща ми с единствената цел да се запознае с него. Един от недостатъците на живота в Лондон за баща ми беше, че английските вестници обръщаха огромно внимание на лошото поведение не само на футболистите и на попзвездите, но и на писателите. Баща ми и Джема бяха снимани как си крещят на улицата; наричаха ги с укор „Мръсния Дейви и невръстната му съпруга“. Всичко това бе преди катастрофата, преди баща ми да забие своя „Ягуар“ модел 1986-а в едно дърво, след като си тръгнал пиян от нощно неделно парти. Джема седяла до него и си счупила врата, когато излетяла през стъклото. Баща ми, който винаги си слагаше колан, не пострадал. Успял да извика линейка, но не и да излезе от колата да провери как е Джема. Не че щяло да има някаква разлика. Тя загинала моментално. Въпреки това се разчу, че останал свит като страхливец в колата, докато жена му лежала просната на пътя. Инцидентът бе определен като убийство по непредпазливост и баща ми бе осъден на две години затвор. Присъдата бе намалена на една година след обжалване и го пуснаха в началото на септември. Посетих го в Котсуолдс, където живееше в дома на приятел, и го помолих да се върне в Америка и да живее при майка ми. Дейвид още имаше доста пари, а майка ми имаше проблем да си плаща сметките, след като беше напуснала преподавателското си място поради несъгласия с декана. Монкс Хаус беше ипотеккиран. Със сълзи на очи баща ми се беше съгласил да се върне в Кънектикът. „И ти не си далеч, Лили. Ще идваш често да ме виждаш, нали?“ Баща ми, който беше на шейсет и осем, приличаше на малко момче, говорещо на майка си преди да го изпратят в пансион.

— Красиво място — каза майка ми, когато насочих волвото към Кенеуик Коув. Още беше светло, но слънцето се бе спуснало ниско над

хоризонта и хвърляше дълги сенки през пътя. Небето бе тъмносиньо, с електрически оттенък.

Влязох на паркинга на „Адмиралс Ин“, където бях оставила колата си преди по-малко от двацет и четири часа. Още беше там. Преди да потеглим обратно за Уинслоу, с майка ми се разтърпкахме — разходихме се до плажа и погледахме сивия океан.

— Винаги съм обичала океана, а баща ти го ненавижда.

— Да, така е — разсмях се аз. — Казва, че било като да гледаш смъртта.

— Като да гледаш смъртта и всеки да те увещава колко е прелестна — каза майка ми с английски акцент, имитирайки баща ми.

— Точно. Все това казваше. А какво беше другото? „Обичам плажовете с изключение на шибания пясък, шибаното слънце и шибаната вода“.

— Да, помня и това. Иначе казано, единственото, което харесва на плажа, са момичетата по бански.

Разсмяхме се, после майка ми потръпна от студа и се върнахме в колите си да продължим към Уинслоу. Изкушавах се да продължа на север по Микмак, за да видя дали няма някаква активност около къщата на Тед и Миранда, но реших да не рискувам. Скоро щях да разбера колко време е нужно на полицията да открие тялото на Миранда. Затова завих на юг и поех по най-краткия път към I-95. Малко преди шест вкарах колата в алеята в Уинслоу, следвана от майка ми. Не ме чакаха полицаи, от гората не изскочиха специални части. Бях си у дома и ми се беше разминало. Испитах кратко главозамайване, подобно на онова, което бях почувствала на поляната преди петнайсет години. Бях променила света и никой никога нямаше да разбере. И дори да откриеха пикапа на Брад в Ню Йорк, щяха да си помислят, че просто го е зарязал там. Никога нямаше да го намерят и никога нямаше да ме свържат с това. Миранда щеше да бъде открита мъртва и всички улики щяха да сочат, че убиецът е Брад Дагет. А Брад щеше да изчезне завинаги. Полицията щеше да приеме, че е избягал, и никога нямаше да го открие. Случаят е приключен.

Помня, че казах на Тед, че има два начина да скриеш труп. Единият е в буквалния смисъл, а другият е да скриеш истината, да направиш така, сякаш се е случило нещо друго. „Успяхме“ — прошепнах, докато слизах от колата, и си позволих за момент да

вярвам, че има някой, с когото да споделя това. Майка ми ме последва в къщата. Запалих лампата в антрето и взех сака й.

— О, колко мило — каза тя, както казваше винаги, когато идваше на гости.

29.

КИМБЪЛ

С детектив Джеймс едва успяхме да паркираме на алеята пред къщата на Севърсън в Кенеуик. Цареше пълна юридическа каша, както и очаквахме. Цялата полиция на Кенеуик се беше изсипала тук, но поради ограничените ресурси на следователския им отдел бяха извикани и детективи от щатската полиция. Главният съдебен лекар беше тук и чух, че са предупредили шерифите, че най-вероятно заподозреният убиец е напуснал щата. Успяхме да се доберем до къщата, като минахме през километрите жълта лента и поне седем униформени служители, всички твърдо решени да пазят местопрестъплението.

Бях видял гигантската къща отвън вчера, когато търсехме Брад Дагет, но още не бях влизал вътре. Само антрето беше с площта на апартамента ми. Миранда Севърсън лежеше по очи на недовършения под. Носеше скъпо на вид тъмнозелено палто, джинси и ботуши. Облечената ѝ в ръкавица ръка беше повдигната към смазаната ѝ глава. Шапката ѝ от сива вълна с къса козирка лежеше наблизо. Черната ѝ коса бе разпиляна около главата ѝ. Трудно беше да се каже къде свършва косата и къде започва тъмната съсирена кръв. Заедно двете оформяха около главата ѝ черен ореол.

— Оръжието? — попитах директор Айрланд, който беше застанал до мен. Още не бе казал нищо — даваше ми възможност да огледам тялото.

— Току-що го прибрахме. Петдесетсантиметров гаечен ключ. Оставен до нея. — Махна към едно от многото места на пращия под, които бяха отбелязани с лепенки.

— Какво друго са открили?

— Много неща, доколкото виждам. Стъпки, власинки, косми. Разминахте се с групата за събиране на улики.

— Нещо необичайно?

— Имаш предвид по-необичайно от жена със смазана глава ли?

— Имам предвид нещо, което не изглежда такова, каквото вероятно е. Тоест нещо, според което да не изглежда, че Брад Дагет се е паникьосал, домъкнал я е тук и я е пребил до смърт.

— Ами, не. Не намерихме изпуснатия портфейл на кмета на Кенеуик, ако това имаш предвид. Отпред има доста свежи следи от гуми, които не бяха заличени. Заприличаха ми на гуми на пикап и вероятно са от колата на Дагет. Така че няма нищо странно. Всъщност, ако питаш мен, всичко е странно. Вдигнала е ръката си да блокира удара — директор Айрланд вдигна собствената си ръка, за да защити главата си отстрани за демонстрация, — но това е била единствената ѝ съпротива. Така че да, изглежда малко странно. Вкарва я тук с огромен гаечен ключ в ръка, а тя просто стои и го оставя да я блъска по главата.

— Наистина е странно — съгласих се. — Някакви следи, че не са били само двамата?

— Ами, фотографираха всичко, така че ще видим, но на пръв поглед бих казал, че няма. Странното е, че тя вероятно е влязла през предната врата, а Дагет е минал през плъзгащата се ето там. Виждаш ли големите следи? Негови са.

Всичко беше отбелязано, но аз различих калните следи по иначе прашния под, за които се смяташе, че са оставени от Брад.

— Защо му е било да го прави?

— Мога да измисля няколко обяснения. Не е задължително да са добри. Може предната врата да е била заключена и докато тя е търсела ключа, той е заобиколил да види дали тази врата е отворена. Може да я е пратил да влезе в къщата, после да се е върнал, да е взел ключа и да е влязъл отзад, за да се промъкне и да я изненада.

— Това май изглежда логично — казах аз.

— Може пък да е искал да погледа лунната пътека.

— Може би.

Един от подчинените на Айрланд му махаше от другия край на помещението. Директорът се извини и ме остави. Останах още малко, като гледах тялото и се питах за следите. Джеймс дойде при мен. Носеше дълъг сив шлифер върху черния си костюм. Стилна както винаги, ако не се брой тъмнозелената зимна шапка с ужасната емблема на малък ирландски леприкон, въртящ баскетболна топка на пръста си.

— Какво разбра? — попитах я.

— Всички следи сочат към Дагет. Смъртта е настъпила преди около дванайсет часа, което означава, че може да е стигнал доста далеч.

— Ще го хванат — казах аз.

— О, да.

Казах ѝ за следите, които влизаха отпред и отзад в къщата. Тя се замисли.

— Има логика. Води я тук да я убие, но не може да върви с голям ключ в ръка. Затова намира някакъв повод да се върне при пикапа, взема ключа и заобикаля къщата. Плъзгащата се врата сигурно е била оставена отключена. По-нелогичното е, че изобщо е успял да я уговори да влезе в къщата. Ако ѝ е казал, че иска да поговорят, са можели да го направят и в пикапа. Това място не е от най-топлите и удобните.

— Да, така е. Мен ме човърка същото.

Известно време помълчахме.

— Видя ли изгледа? — попитах. — От задната страна.

— Не — отвърна тя.

Двамата тръгнахме към плъзгащата се стъклена врата, водеща към каменен двор, и излязохме в прекрасния есенен ден. Гледката беше зашеметяваща. Къщата се намираше на края на нос точно над Атлантическия океан. Виждаше се на километри във всички посоки.

— Това май е трябвало да бъде басейн, а? — каза Джеймс и кимна към широкия изкоп на спускащата се надолу задна поляна.

— Така предполагам.

— Всичко ми се струва малко противно. Не мястото, а размерите на къщата. Прилича повече на хотел, отколкото на дом за двама души без деца.

Направих няколко крачки напред, обърнах се и погледнах към бежовата фасада. На втория етаж имаше редица малки балкони. Вероятно по един за всяка спалня. На каменния двор имаше камина и място за грил и хладилник. Запитах се какво ли ще стане с това място. Дали ще се намери някой, който да плати за завършването му, или просто ще остане да се руши и ще се превърне в луксозна колония за прилепи и миещи мечки.

— И още нещо — каза Джеймс. Още се взираше в океана. — Ако предположенията ни са верни, ако Миранда Севърсън е уговорила

Брад Дагет да убие съпруга ѝ, той трябва да го е направил с мисълта, че в крайна сметка ще се добере до цялото това богатство.

— Може да е бил влюбен в нея, Джеймс. Не бъди толкова цинична.

— Както и да е. Това не променя нещата. Защо е убил Миранда по-малко от седмица след убийството на мъжа ѝ? Така де, тя е била причината да го направи. Убиването ѝ означава сбогом на всичко. Никакви пари, никакъв секс.

— Да, странно е. Обаче може да има много причини. Например може да се е паникьосал и да е решил, че Миранда ще го натопи.

— В такъв случай защо просто не е избягал, вместо първо да я убива и после да бяга?

— Не знам — отвърнах аз. — Може да е действал сам. Може да се е влюбил в Миранда, да е решил, че смъртта на съпруга ѝ ще я накара да падне в обятията му. Когато това не станало, я е убил, така че никой да не я има.

— Мислех си за това — каза Джеймс. — Но в такъв случай как е успял да накара Миранда да се съгласи да дойде тук с него?

— Е, ще разберем. Ще го пипнат скоро. Най-много след двайсет и четири часа. Междувременно имаме работа. Отивам да говоря с онази Поли Грийниър, алибито на Брад за петък вечер.

— Имаш ли нужда от мен?

— Винаги *имам* нужда от теб — казах аз. — Но ще успея да се справя с Поли. Нещо ме кара да мисля, че веднага щом ѝ кажа, че Брад е бил разпознат в Бостън, алибито ще отиде на кино.

— Добре. Обади се, ако ти потрябвам. Щатските детективи искат да им предадем всичко, с което разполагаме по случая с убийството на Тед Севърсън, и аз казах, че ще го направя.

Взех адреса от директор Айрланд и потеглих на север към Кенеуик Бийч, като по пътя минах покрай „Куули“, където Брад уж бил заедно с Поли миналия петък вечер. От крайбрежния път завих по Сий Мист Роуд и продължих около километър и половина. Тук къщите ставаха по-малки, а дърветата по-гъсти. Поли Грийниър живееше на задънена уличка на име Йорк Корт в малка едноетажна сива къща в двор, който не беше виждал косачка цялото лято. Погледнах отново номера на пощенската кутия. Всички прозорци бяха със спуснати щори и къщата изглеждаше необитаема.

Тръгнах през високата до коляното трева към вратата. Натиснах звънеца, отвътре се чу отекващ звън и почти веднага ми отвори руса жена, затиснала телефон между ухото и рамото си. Бях извадил значката си.

— Джан, трябва да затварям — каза тя. Подритна мрежестата врата да се отвори и ми даде знак да влизам. — Да, да, ще ти се обадя. Трябва да затварям, дойдоха от полицията.

— Какво става? — попита ме тя, след като изтрих крака в изтривалката и погледнах към дневната, в която цареше пълен безпорядък.

— Дойдох да ви задам няколко въпроса за последния път, когато сте видели Брад Дагет. Може ли?

— Господи, да, разбира се — каза тя. Още държеше телефона. В другата ѝ ръка имаше незапалена цигара. Беше облечена в дълъг розов халат, доста разпасан отпред; едната ѝ едра гърда се виждаше почти цялата. Постарах се да гледам лицето ѝ. Тя ме покани да вляза, като прикри пазвата си с ръката с цигарата, после ми посочи дневната, в която имаше канапе и фотьойл. Един кокер шпаньол обърна към мен влажните си очи от постелката си. Поли се извини за момент и аз се настаних на кадифения фотьойл. Къщата миришеше на цигарен дим и препарат за почистване на стъкло.

Когато се върна, Поли още беше по халат, но го бе завързала поплътно. Русата ѝ коса бе прибрана назад и като че ли си беше сложила малко грим, но не бях сигурен.

— Да ви предложи нещо? Кафе?

— Ако имате готово, може. Ако не, не е необходимо.

Тя наля две кафета и сложи мляко и захар в моето, без да ме пита. Докато я чаках, почесах кучето зад ушите. Видях, че е старо, големите му очи бяха с пердета.

— Това е Джак — каза тя, след като ми донесе кафето. Отпих глътка, докато Поли се настаняваше срещу мен на канапето. Сложи крак върху и халатът се разтвори. Беше доста едра в кръста, коремът ѝ издуваше дрехата, но пък за сметка на това имаше хубави крака, леко загорели и с чудесна форма. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в искрящо синьо.

Преди да дойда се бях питал дали Поли вече не е чула за откритото тяло в къщата на Севърсън, но вече знаех, че е научила.

Познах веднага щом отвори вратата с телефона. Сигурно говореше за това цялата сутрин.

— Чухте ли? — казах аз. — За тялото, открито тази сутрин?

— Да. Целият град знае. Наистина ли е Миранда Севърсън?

— Не е идентифицирана официално, но да, според нас е Миранда. Но аз съм тук заради Брад Дагет.

— Не знам къде е. Кълна се. Снощи казах всичко на шефа на полицията.

— Да, знам — казах аз. — Не съм дошъл, защото съм си помислил, че можете да знаете къде е. А защото искам да ми разкажете повече за последния път, когато сте се видели. От директор Айрланд научих, че е станало миналия петък вечерта.

— Точно така.

— Ще ми разкажете ли? Знам, че вече сте го разказвали, но искам и аз да го чуя.

Тя разказа, че двамата с Брад поддържали непостоянна връзка откакто се помнят, още от времето на гимназията, и че още висят в „Куули“, че понякога се събират и че за последен път това станало в петък.

— Не се гордея с това, но сме стари познайници, нали разбирате. Понякога си мисля, че ни е писано в крайна сметка да сме заедно.

— Сигурна ли сте, че е станало в петък?

— И още как — каза тя, наведе се напред и взе кутията „Марлборо Ментол“ от масата. — Нещо против да запаля?

— Разбира се, че не.

— Искате ли?

— Може — казах аз и се пресегнах да взема цигара от кутията. Обикновено пуша свити на ръка цигари, но реших, че няма да е зле да се сближа малко с Поли Грийниър. Тя запали цигарата си първа, после ми подаде запалката „Бик“. Не бях опитвал ментол от години и първото дръпване ме удари в гърлото.

— Защо сте така сигурна, че е било петък? — попитах.

— Това е единственият ден в седмицата, в който си тръгвам от работа по-рано. В петък смяната ми в старческия дом е от пет до един. След това отидох в „Куули“ да обядвам, видях Брагет... тоест, Брад... Пийнахме няколко питиета, после отидохме у тях.

— Имахте ли уговорка да се срещнете, или стана случайно?

— По-скоро петдесет на петдесет. Бях го виждала по-рано през седмицата и той спомена. Попита ме дали още си тръгвам рано в петък и ми каза, че смята да мине през „Куули“ и че можем да пийнем, да отпразнуваме идващия уикенд.

— Това необичайно ли беше? Да се уговорите да се срещнете?

Тя издуха дима през носа си и тръсна цигарата в стъкления пепелник на масата.

— Не бих казала. Обикновено не правим планове. Просто се натъкваме един на друг. Градчето е малко, нали разбирате.

— Да сте забелязали нещо друго необичайно за онзи ден, за Брад?

— Беше малко странен, признавам. Например, настоя да плати обяда ми и бирите. Направо ми се натискаше. Тоест, случвало се е неведнъж и преди, но рядко посред бял ден. Помислих си, че е шантаво, но в същото време и ми хареса. Реших, че се чувства самотен след разпада на брака му и е решил, че си търси приятелка.

Допуших цигарата си и я угасих в пепелника.

— Поли, Брад Дагет е видян и идентифициран в Бостън в петък вечерта, около шест. Сигурна ли сте, че искате да се придържате към версията си?

— Не разбирам. Бях с него в дома му.

Замълчах за момент и отпих глътка кафе, за да разкарам вкуса на ментол от устата си.

— Искам да съм съвсем ясен, Поли. Брад е загазил здравата. Той е основен заподозрян за две убийства. Ако лъжете, че е бил с вас, това означава, че умишлено възпрепятствате правосъдието и ще идете в затвора. Бъдете сигурна.

Тя закри устата си с длан. В очите ѝ се четеше шок, но и объркване.

— Нима Брад е убил някого?

— С него ли бяхте в петък вечерта?

— Да. Бях с него, но не знам. Не помня много. Мисля, че може да съм заспала. — Гласът ѝ беше станал писклив. Кокер шпаньолът Джак повдигна загрижено глава, но остана на постелката си.

— Просто ми кажете точно какво помните. Ако ми кажете истината, няма да загазите, ясно?

— Бяхме доста пияни, когато си тръгнахме от бара — пихме шотове и така нататък. У тях продължихме да пием...

— По кое време беше?

— Не знам точно. Може би към три? Отидох в „Куули“ към един и прекарахме там около два часа. Не знам точния...

— Няма нищо. Към три е достатъчно. Значи и двамата сте пили? Какво пихте?

— Предимно шотове „Йегер“, а после почнахме да правим щуротии. Бяхме доста подредени. Брад не успя да го вдигне. Това поне го помня. Каза нещо от сорта „хайде да поспим и да пробваме отново“ и заспахме.

— По кое време се събудихте?

— Беше късно. Към десет или някъде там. Помня, защото погледнах часовника и не можех да разбера дали е десет вечерта или десет сутринта.

— И Брад беше в леглото с вас?

— Не, но беше в къщата. В дневната. Гледаше телевизия. Откара ме до „Куули“ и колата ми и се прибрах у дома. Чувствах се ужасно.

— Поли, благодаря. Всичко това ни е от огромна полза. Значи не сте го виждали и чували оттогава?

— Господи, не. Наистина ли го е направил? Наистина ли е убил и двамата? — Ръката отново закри устата ѝ, халатът ѝ зейна. Беше оставила цигарата в пепелника, без да я гаси, и тя догаряше.

— Това се опитваме да разберем. При разговорите ви ставало ли е дума за някой от двамата Севърсън?

— Никога, но Брад и мъжът се познаваха. Пиеха заедно в „Куули“. Веднъж ги засякох.

— Пили са заедно?

— Поне веднъж. Брад ме представи. Сториха ми се приятели.

— А Миранда Севърсън? Съпругата? Виждали ли сте я някога в „Куули“?

— Не, никога. Чувала съм за нея, но... Господи, не мога да повярвам... — Тя посегна към цигарата в пепелника, видя, че е догоряла до филтъра, и я смачка.

Оставих визитката си, казах ѝ да ми се обади веднага, ако се сети още нещо, и се качих в колата си. Наближаваше дванайсет. Първоначалният ми план бе да намина през „Куули“, да поговоря с

бармана и да видя дали мога да потвърдя разказа на Поли, но вече не смятах, че е необходимо. Беше ми казала истината. Брад я беше напил, погрижил се беше да изпадне в несвяст в дома му и после бе отишъл до Бостън да убие Тед. Обадих се на Джеймс и ѝ разказах какво съм открил и че алибито на Брад няма как да издържи. Тя като че ли не се изненада. Още беше в централата на полицията в Портланд, Мейн. Казах ѝ, че ще я взема след час или два. Имах време да хапна нещо. Потеглих на юг и минах отново покрай къщата на Севърсън, която още бе обсадена от служебни коли. Завих по алеята на „Кенеуик Ин“; знаех, че Тед и Миранда са отседнали тук, когато са идвали в Мейн. Дървеният знак с надпис СВОБОДНИ МЕСТА се полюшваше на океанския бриз. Помислих си, че когато пресата научи за историята, проблемът им със свободните места ще бъде решен.

Над входа на основната сграда на хотела имаше по-малък знак с надпис ЛИВЪРИ. Тръгнах по тясната пътека със сухи листа, които шумоляха под краката ми, и слязох по външното каменно стълбище до подземното ниво. „Ливъри“ представляваше дълго тясно помещение, миришещо на горящо дърво и пържени картопки. Седнах на бара. В заведението имаше само няколко души, но всички разговаряха трескаво — несъмнено споделяха слухове за случилото се на километър и половина нагоре по пътя. Поръчах си кафе и чийзбургер от закръгления барман. Докато чаках, извадих бележника си и погледнах какво съм написал по-рано през деня.

Поли Грийниър — защо ѝ е да лъже за Брад? Вече знаех, че не лъже, а просто е била използвана от Брад за алиби, без да го осъзнава.

Защо Тед е имал ключ от къщата на Брад? Още не знаех, но според Поли Брад и Тед прекарвали заедно известно време в „Куули“. Чия е била идеята? Възможно ли беше Брад по някаква причина да е дал ключа на Тед?

Последната бележка беше Защо Лили Кинтнър ме излъга? Още ми беше чудно, макар да не мислех, че тя има нещо общо със случилото се между Брад и Севърсън. Въпреки това извадих телефона си, проверих дали имам сигнал и заредих единствената снимка на Лили Кинтнър, която бях намерил онлайн. Снимка с ниска разделителна способност на нея и баща ѝ отпреди десет години, но Лили не се бе променила много оттогава. Същата червена коса, същата прическа. Същата бледа кожа и напрегнати очи. Когато барманът ми

донесе сандвича, обърнах телефона към него и го попитах дали момичето му изглежда познато. Той се наведе и изучава екрана в продължение на около пет секунди. Дотолкова очаквах да каже не, че останах като треснат от отговора му.

— Разбира се. Беше тук тази седмица. Остана две нощи. Красива дама.

— Защо е била тук? — попитах аз, като се мъчех да скрия изненадата и вълнението си.

— Не знам. Мисля, че пи „Сам лайт“. Винаги помня поръчките.

Остави ме, за да обслужи двама клиенти, които тъкмо се бяха настанили в другия край на бара. Погледнах снимката на Лили — малкото точки, оформящи лицето ѝ. Възможно ли бе да е замесена в това повече, отколкото си мислех? Знаех, че ще се наложи да се срещна отново с нея, да разбере защо ме излъга и защо е идвала в Мейн след убийството на Тед. Не очаквах да открия много, но това означаваше, че ще я видя отново. При това скоро. Отхапах от чийзбургера си, който беше по-добър, отколкото се полага на един чийзбургер. Животът започваше да изглежда по-светъл.

30. ЛИЛИ

По целия път от летище „Кенеди“ до Шепог баща ми се въртеше и въздишаше.

— Това е просто мама — казах аз. — Все същите щуротии са й в главата. — Той ми се усмихна, но в очите му продължаваше да се чете воднист страх. — Пробвай — продължих аз. — Ако не се получи, ще измислим нещо друго.

— Винаги бих могъл да дойда да живея при теб, Лил — каза той.

Това бе неизбежното, което се надявах да избегна, разбира се, но засега просто поставих ръката върху коляното му и стиснах.

Когато се спуснахме от ниските хълмове на Кънектикът към познатия терен, баща ми се умълча и се загледа през прозореца. Листата на дърветата вече бяха отминали първоначалния етап на ярки цветове. Червеното беше станало ръждиво, жълтото бе избледняло.

— Усецам как топките ми се мъчат да се скрият някъде — каза баща ми, когато завих по алеята на къщата. — Вече знам, че се прибирам у дома.

Докато вадохме двата му големи куфара от багажника, майка ми излезе на прага, с престилка и изцапана с боя. Беше си мацнала набързо яркочервено червило.

— Патриархът се връща — каза тя и прозвуча заучено. Осъзнах, че и тя е малко нервна.

— Шарън — каза баща ми и вдигна очилата си на челото, за да я види от това разстояние. — Изглеждаш същата. — Това бе сигурно най-милото нещо, което би могъл да й каже при тези обстоятелства. Тя кимна и влезе обратно в къщата.

След като помогнах на баща си да разопакова нещата си и да се настани в стаята за гости на първия етаж в дъното на къщата, направихме бърза разходка из имота, преди слънцето да е залязло напълно.

— Тук рано се стъмва — каза баща ми. — Помня го.

— Само през есента и зимата — отвърнах. — Не през цялата година.

— Утре може да поработя с греблото.

— На мама ще ѝ хареса. Мрази да събира листа.

— Помня. Винаги ме караше аз да го правя.

— Или ти, или съседското момче.

— Да. — Баща ми уви по-стегнато шала на врата си, макар че вечерта беше топла за края на октомври. — Помниш ли как като малка обичаше да се криеш в купчините листа?

— Не.

— Другите деца винаги искат да скачат в листата, а ти се заравяше в тях. Оставаше вътре часове. Не помниш ли?

— Май не.

— Беше толкова странно дете. Преди да си заровиш носа в книгите си мислехме, че сме родили диво зверче. Почти не се усмихваше. Часове наред дебнеше навън. Издаваше животински звуци. Наричахме те лисичката ни и казвахме, че си отглеждана от човеци. Надявам се да не сме те побъркали прекалено.

— Справихте се добре — казах аз. Започваше да ръми. — Позволявате ми отново да събера родителите си заедно. Мечтата на всяко дете на разведени.

— Но не и твоя, нали? — попита баща ми, докато вървахме обратно към къщата, която бе тъмна с изключение на светлината от кухнята.

— Господи, не. Просто се шегувах. Пък и вие не се събирате, надявам се. Просто ще живеете заедно. Взаимен паразитизъм. Нали това е планът?

— Да, това е. Мир и спокойствие. Може да напиша още една книга. А може и да не напиша. Просто искам да изживея остатъка от живота си, без да наранявам никого. Това е всичко, на което се надявам.

Вечерята мина добре. Майка ми опече пиле и баща ми не направи нито един лош коментар, макар че пилето беше препечено. Изпихме само една бутилка вино, след което баща ми предложи да разчисти масата и каза, че ще го прави след всяко хранене.

— Шарън, знаеш, че не мога да готвя, но нямам нищо против да чистя.

Тя завъртя очи, но само към мен. Баща ми вече разчистваше масата и внимателно правеше купчинки до умивалника. Отидохме в дневната; там сега имаше телевизор — нещо, което изобщо няхаме, когато бях малка. Споменах го.

— За по-позитивна нагласа — каза майка ми, докато сядяхме в двата края на оръфаното канапе. Мислех си, че ще говорим за баща ми, но майка ми започна да ми разказва най-подробно за бляскавото ревю на някакъв художник, когото познавала навремето. — Никога не съм го мислила за нещо особено, но явно съм грешила, поне според „Ню Йорк Таймс“. — Слушах и си мислех, че тази смахната уговорка между майка ми и баща ми може и да се получи, поне за известно време. През годините на раздяла двамата бяха започнали да означават все по-малко и по-малко един за друг и това можеше и да им позволи да живеят заедно. Не се обичаха достатъчно, за да се нараняват.

Тръгнах си на следващия ден след закуска. Няхах спешна работа и завих на север към Хартфорд с намерението да мина през Пайниър Вали, да изляза на Шосе 2 и да продължа към Уинслоу по живописни маршрути. Това определено беше любимото ми време от годината, с носещите се във въздуха пъстри листа и къщите, украсени за Все светии. Преди седмица бях научила за смъртта на Тед Севърсън, а сега цялата тази гадна глава от живота ми беше приключила. Миранда и Брад също ги нямаше, а на мен ми се беше разминало. Всички тревоги, че може да ме хванат, бяха изчезнали. Чувствах се спокойна и пълна със сила. Дори се насладих на времето, прекарано в компанията на родителите си.

Убийствата се бяха превърнали в голяма новина — доколкото разбрах, Кенеуик бил зает от репортери, които се опитваха да разплетат историята за чаровната млада двойка, убита в рамките на една седмица. Брад Дагет беше изчезнал вдън земя и никога нямаше да бъде открит. Дори да бяха открили пикапа, тази новина не стигна до медиите. Той беше убил Тед и Миранда и откритията на криминалистите щяха да го докажат. А той никога нямаше да бъде открит, за да разкаже какво е станало.

Помислих си какво ми беше казал баща ми предишния ден — как иска да изживее остатъка от живота си, без да наранява никого. Може би можех да превърна това и в моя цел. Така се бях почувствала след убийството на Чет, така се чувствах и след убийството на Ерик в

Лондон. Така се чувствах и сега. Не съжалявах за онова, което бях направила в миналото. И Миранда, и Ерик ме бяха наранили. Чет също бе искал да го направи, а Брад — макар да не ме бе наранил пряко — бе убил невинен човек. Вероятно беше грешка да поканя Тед Севърсън в живота ми. Бях поела огромни рискове през последните няколко седмици и имах късмет, че се отървах невредима. Но сега бях приключила. Свърши се. Можех да водя тих живот и да се погрижа никой повече да не ме нарани. Щях да продължа да оцелявам, знаейки, както знаех онази нощ на поляната, когато звездите лееха светлината си върху мен, че съм специална, че съм родена с различен вид морал. Морал на животното — на гарван, лисица или бухал, а не на обикновено човешко същество.

Излязох от Шосе 2 и минах през центъра на Уинслоу на път към дома. В градския парк имаше Октоберфест, свиреха полка и имаше издигната бирена шатра. Свалих прозореца. Във въздуха се носеше аромат на ябълков сайдер. Помислих дали да не спра, но реших да се прибера у дома. Изминах трите километра до къщата ми. Когато приближих, видях на алеята дълга бяла кола, която лесно се забелязваше през голите дървета. За миг ме обзе страх и едва не продължих по улицата, но все пак завих, като си казах, че всичко ще е наред.

На колата се беше облегал детективът, който бе дошъл да ми задава въпроси по-рано през седмицата. Хенри Кимбъл от полицията на Бостън. Когато ме видя, пусна цигарата си и я стъпка. Паркирах и слязох от колата. Той тръгна към мен с неразгадаема усмивка.

31. КИМБЪЛ

В неделя, след като обядвах, отидох отново до Уинслоу да говоря с Лили Кинтнър. Не си беше вкъщи, но свежият есенен ден не беше студен и реших да я изчакам. Предположих, че сигурно е излязла да хапне и скоро ще се прибере. Облегнах се на колата си така, че да имам изглед към езерцето зад къщата ѝ, и внимателно си свих цигара — една от двете, които ми се полагаха за деня.

Брад Дагет не беше открит. Единствената сигурна следа беше сигнал от един автосервиз в Кенеуик, че една от колите, по които работели, е със сменени номера. Техникът Майк Комо го забелязал само заради това, че новата табела била много по-чиста от колата като цяло. Оказа се, че това е номерът на пикапа на Дагет. Значи Брад Дагет бе достатъчно умен да смени табелите преди да се махне от Мейн. Новият номер бе пуснат за издирване, но засега нямаше резултати. Започвах да се съмнявам, че изобщо ще има.

Запалих цигарата и отметнах глава към топлите лъчи на слънцето. Над мен прелетя ято гъски. Тъкмо приключвах с цигарата си, когато Лили вкара своята „Хонда Акорд“ в алеята. Опитах се да разчета изражението ѝ през стъклото, но тя като че ли ме гледаше само с леко любопитство. След като паркира и слезе, тръгнах към нея и се представих отново.

— Помня ви — каза тя. — Срецнахме се само преди няколко дни.

Носеше малък сак, тъмносин на сиви точки. Попитах я дали е била извън града.

— При родителите ми в Кънектикът. Баща ми току-що се върна от Лондон.

— О, за да живее тук ли?

— Засега планът е такъв. С какво мога да ви помогна, детектив? Научих за Миранда. Шокиращо е.

— Имам още няколко въпроса. Надявах се, че... че можем да седнем и да поговорим отново.

— Нищо против. Само да си оставя нещата. Искате ли да седнем на задната веранда? Не е толкова студено.

Последвах я в къщата, минахме през дневната и излязохме през вратата в кухнята на малка веранда, цялата в листа.

— Ще ви дам парцал, за да избършете столовете — каза тя.

Изпълних заръката и почистих двата дървени стола от яркожълтите, подобни на ветрило листа от гинково дърво. Седнах и след пет минути Лили дойде. Още беше по джинси, но бе свалила палтото си и носеше бял шпиц пуловер, вероятно от кашмир. Косата ѝ беше разпусната, а лицето ѝ изглеждаше свежо измито и без грим.

— Та какво искате да ме питате?

Вече бях решил да започна направо по същество.

— Искам да разбера защо ме излъгахте.

Тя не изглеждаше изненадана, а само бавно премигна с бледите си клепачи.

— За кое по-точно?

— За връзката ви с Тед Севърсън и за факта, че сте ходили в Кенеуик в неделя и понеделник тази седмица. Не мислите ли, че трябваше да го споменете предишния път, когато дойдох тук?

— Мога да обясня — каза тя. — И се извинявам за лъжата. Бях доста стресирана покрай баща ми. Когато се появихте миналия път, бях ужасена да не бъда замесена в разследване на убийство. Това щеше да му дойде в повече. Затова се престорих, че не познавам Тед. Надявам се, че знаете, че не бих излъгала, ако смятах, че връзката ни има нещо общо с убийството му.

— Каква точно беше връзката ви?

— Срегнахме се на летището в Лондон. Отначало дори не го познах, но се разприказвахме и накрая открихме, че сме се срещали и преди покрай Миранда. Пътувахме в бизнес класа и седяхме един до друг. Той сподели, че жена му изневерява със строителя на къщата.

— Това е доста важна информация — казах аз. — Нямахте да е зле да я знаем преди седмица.

— Знам, знам. Съжالياвам. Не че знаеше със сигурност. Просто подозираше, че е така. Познавах Миранда от колежа и си помислих, че сигурно е прав. Както и да е, разприказвахме се. Той ми се разкри, както се случва понякога по време на полет.

— И сте започнали връзка.

— Не бих казала. Срегнахме се веднъж да пийнем в един бар в Конкорд, но не сме задълбавали. Той беше женен.

— Но вие го харесвахте?

Тя отново примигна бавно.

— Да. Беше приятен човек.

— Кога научихте, че е убит?

— Прочетох в неделния „Глоуб“. От материала излизаше, че е бил убит от крадец, но се запитах...

— Запитали сте се дали не е бил убит от Брад Дагет ли?

— Това е името на контрактора, нали? И вие смятате, че той е убил и Тед, и Миранда.

— Кажете ми защо решихте да идете в Мейн.

— Не знам точно. Поради много причини. Тед ми разказа колко му харесвало там и реших да отида. Може би за да го оплача. Бяхме се срещали само два пъти, но и двете срещи бяха доста наситени. И предполагам също, че целта ми беше да видя дали няма да науча нещо. Въобразявах си, че съм Нанси Дрю. Тъпо е, знам.

— Какво правихте, докато бяхте там?

— Разхождах се. Вечерях в бара на хотела. Всички говореха за убийството и аз слушах, но не чух дори намек за това, че Миранда е имала връзка. Мислех си, че ще чуя, че всички ще говорят за това. Според Тед Миранда буквално живеела в „Кенеуик Ин“. Може да се очаква, че ако е спяла с някой местен, всички ще знаят. Поне аз така си помислих. Но никой не каза нито думичка. Дори ходих в „Куули“, един бар надолу, където се събират повече местни. Изпих няколко питиета там с надеждата, че ще подочуя нещо или че дори ще видя Брад. Но не се получи.

— Какво точно щяхте да направите, ако бяхте открили, че Брад и Миранда имат връзка?

— Да ги хвана натясно, естествено — каза тя. — Да ги накарам да признаят. Да извърша граждански арест. — Изражението ѝ не се беше променило и ми отне известно време да осъзная, че се шегува. Подсмяхнах се и тя се усмихна в отговор. Между горната ѝ устна и носа при усмивката се появи бръчица. — Честно казано — продължи тя, — не знам какво щях да направя. Нямах план. А и това, че Брад и Миранда имат връзка, не означава задължително, че тя е свързана със смъртта му.

— Ние сме почти сигурни, че Брад Дагет е убил и двамата Севърсън.

— И е изчезнал ли?

— Да.

Умълчахме се за момент. Гледах как Лили докосва последователно дръжката на стола си с пръстите на лявата си ръка. Това бе първият външен израз на нервност, който виждах у нея.

— Прецакала съм нещата — каза тя най-сетне. — Трябваше да ви кажа всичко още първия път, когато дойдохте. Трябваше да ви кажа, че Тед подозираше, че жена му има връзка с Брад. Съжалявам. Наистина, когато дойдохте, приех, че Тед наистина е бил убит от крадец. Почти се срамувах, че съм отишла до Мейн и съм се опитала да проведя свое разследване. Изглеждаше тъпо.

— Като Нанси Дрю — казах аз.

— Ъ-ъ-ъ, да не би да наричате героинята от детството ми тъпа?

— Не, разбира се. И аз обожавах Нанси Дрю. Защо според вас съм станал детектив?

На верандата се появи опърпана котка и измяука към Лили.

— Имате котка — казах аз.

— Не точно — отвърна тя, докато ставаше. — Казва се Мог, но живее предимно навън. Идва, когато е гладен. Ще му донеса храна. Да ви предложи нещо?

— Не, благодаря. — Докато я нямаше, опитах да примамя Мог, но той си остана на мястото. Очите му бяха разноцветни, или едното беше наранено. Лили се върна с котешка храна в купа и я остави в края на верандата. Мог започна да яде.

Исках да остана, но нямаше какво повече да питам. Още не вярвах, че Лили ми казва цялата истина, но отговорите ѝ бяха достатъчно смислени.

— Баща ви — казах аз. — Как е той?

— О, той... почти същият си е. Мисля, че махането му от Англия е най-доброто за него. Пресата го съсипваше.

— Още ли пише?

— Каза, че според него има идеи за още една книга, но не знам. Ще видим. Може пък да му дойде вдъхновението, след като се върна и живее с майка ми.

— Мислех си, че родителите ви са разведени.

— Така е. И слава богу. Това е просто уговорка. Странно е, знам. Но майка ми се нуждае от пари, а и баща ми ще ѝ помага в къщата. Освен това той не може да остава сам. Изстрел напосоки е, но ако се получи, ще реши проблемите и на двамата. Ако ли не, баща ми може да дойде тук и да живее при мен.

Исках да я разпитам повече за баща ѝ, отчасти защото се интересувах от него, но най-вече защото исках да остана още на задната веранда на Лили Кинтнър. Исках да продължа да я гледам. Слънцето беше зад нея и превръщаше косата ѝ в пожар. Беше скръстила ръце, от което пуловерът се беше опънал и виждах високите изпъкналости на гърдите и лекото очертание на розов сутиен под тънкия бял кашмир. Помислих си как да удължа визитата си. Можех да ѝ задам още въпроси за баща ѝ, за Нанси Дрю, за работата ѝ в Уинслоу, но знаех, че не бива да го правя. Не бях дошъл на светско посещение. Станах, Лили също стана. Мог приключи с яденето, дойде и се отърка в глезена на Лили, после изчезна натам, откъдето беше дошъл.

— О, още нещо. — Сетих се за последния въпрос, който исках да задам. — Казахте, че с Миранда се познавате от колежа.

— Да. От „Мадър“ в Ню Честър, Кънектикът.

— Миранда ми каза, че сте отмъкнали приятеля ѝ.

— Така ли каза? Е, излизахме с едно и също момче. Миранда ходеше първа с него, после аз, после той се върна при нея. Голяма каша, но беше преди години.

— И когато се запознахте с Тед и разбрахте, че е женен за Миранда и е нещастен, не помислихте ли, че това е шансът ви да си отмъстите?

— Разбира се. Мина ми през ума. Харесвах Тед, не харесвах Миранда, но не, онова между Тед и мен не беше такава. Нямах романтична връзка. За него бях просто човек, с когото да поговори.

Лили ме изпрати през къщата до колата. Протегна ръка и я стиснах; дланта ѝ бе суха и топла. Когато се пуснахме, пръстите ѝ леко минаха по дланта ми и се запитах дали го прави нарочно, или си въобразявам нещо, което не съществува. Лицето ѝ не ми казваше нищо.

Преди да се кача в колата спрях и се обърнах.

— Как се казваше приятелят ви?

— Моля? — не разбра тя.

— Приятелят от колежа, когото сте делили с Миранда?

— О, той ли — рече тя и лицето ѝ леко се изчерви. Поколеба се.

— Ерик Уошбърн. Но той... той е мъртъв.

— О — казах аз. — Как е станало?

— Беше точно след колежа. Умря от анафилактичен шок. Имаше алергия към фъстъци.

— О — повторих, защото не знаех какво друго да кажа. — Съжалявам.

— Не е нужно — каза тя. — Беше преди много време.

Тръгнах си. Докато пътувах към Бостън, върволица ниски облаци започна да скрива слънцето. Беше ранен следобед, а имах чувството, че е привечер. Прехвърлях в ума си разговора с Лили. Вярвах в повечето неща, които бе казала, но пак имах чувството, че ме е излъгала. Знаех, че е спестила нещо, както беше направила и при първата среща. Но защо? И защо се поколеба накрая, когато я попитах за името на приятеля ѝ от колежа? Сякаш не искаше да ми разкаже. Каза, че било преди много време, но всъщност не беше така. Тя все пак беше някъде на трийсет. *Ерик Уошбърн*. Повторих името на глас, за да се уверя, че съм го запомнил.

32. ЛИЛИ

Една седмица след втората ми среща с детектив Кимбъл отново отидох в центъра на Конкорд. Следях внимателно хода на разследването на убийството на Севърсън по вечерните новини, макар че нямаше никакъв напредък. Знаех, че няма и да има. Брад Дагет нямаше да бъде открит. Беше приятно да знам, че съм единствената на света, която знае къде е Брад, която знае, че няма да бъде намерен да пие дайкири на някой карибски плаж. Той бавно се разлагаше на една забравена поляна. Знаех го, както го знаеха птиците и животните, които прелитаха и минаваха оттам. Те го надушваха и сигурно решаваха, че е умряло някакво едро животно, след което продължаваха по пътя си.

Беше първата неделя след края на лятното часово време. Сутринта беше студена, по изгрев-слънце имаше снежни виелици, но по обед се бе изяснило и сега небето бе пълно с ниски заплашителни сивкави облаци. Пътувах по второстепенни пътища, карах бавно и слушах класическа музика по радиото. Преди обед стигнах в Конкорд и паркирах на главната улица. Тротоарите бяха оживени — семейства на тълпи чакаха на опашка пред популярно място за хранене; жени на средна възраст в спортни екипи влизаха и излизаха от бижутерски магазини. Тръгнах бавно към Монюмънт Скуеър и пресякох широкото кръстовище при входа на Олд Хил Беринг Граунд. Продължих през надгробните камъни и по стръмната пътека до върха на хълма. В гробището нямаше никого.

Стигнах до най-високата точка, подминах пейката, на която бях седяла с Тед Севърсън при последната ни среща преди малко повече от месец, и се загледах към покривите на Конкорд. Листата на дърветата вече бяха окапали и можех да видя дори къде съм паркирала колата си. Постоях малко в яркозеленото си яке, като се наслаждавах на самотата и на хапещия студ на Нова Англия и гледах като някакъв бог бързащите долу пешеходци, тръгнали по неделните си дела и доволни от допълнителния един час. Погледнах към мястото, където се бяхме

целунали с Тед, опитах се да си спомня какво беше усещането. Изненадващо меките му устни, голямата силна ръка, която се плъзгаше нагоре по пуловера ми. След минута насочих вниманието си назад по хълма с редките му надгробни камъни. Вятърът бе довял листа и ги беше натрупал на купчини до някои. Тръгнах бавно обратно по каменната пътека, избрах напосоки един гроб, наполовина скрит от едно криво голо дърво, и клекнах пред него. Гробът беше на Елизабет Мино, умряла през 1790 г. на четирийсет и пет и „посрещнала бавната смърт със спокойствие и радост“. В горния край на камъка имаше крилат череп и около него венец, на който пишеше ПОМНИ СМЪРТТА. Останах клекнала, загледана в камъка, питах се какъв ли е бил краткият и тежък живот на Елизабет Мино. Всъщност това вече нямаше значение. Тя беше мъртва, както и всички, които са я познавали. Може би съпругът ѝ я е удушил с възглавница, за да сложи край на страданията ѝ. Или на своите. Но и той също отдавна си беше отишъл. Децата им бяха мъртви, както и техните деца. Баща ми навремето казваше, че на всеки сто години хората са съвсем нови. Не знам точно защо го казваше, нито какво означаваше това за него — вариация на помненето на смъртта, предполагам, — но знаех какво означава за мен.

Помислих си за хората, които бях убила. Чет художника, чиято фамилия така и не научих. Ерик Уошбърн, умрял преди животът му да започне истински. И горкият Брад Дагет, който сигурно не бе имал никакъв шанс от момента, когато погледът му се е спрял върху Миранда Севърсън. Почувствах болка в гърдите — непознато усещане, но разбрах какво е. Не че се чувствах зле заради онова, което бях извършила, нито пък изпитвах вина. Имах причини — основателни причини — за всяко от убийствата. Не, болката в гърдите ми бе от самотата. На света нямаше други човешки същества, знаещи онова, което знаех аз.

Слязох от хълма. Усетих как телефонът завибрира в джоба ми. Беше майка ми.

— Скъпа, чете ли днешния „Таймс“?

— Не получавам „Таймс“ — казах аз.

— О. Има цяла статия за Марта Чан. Помниш Марта, нали? Хореографката? — Описа ми статията в най-големи подробности, дори

ми прочете откъси. Седнах на една студена пейка, гледаща към главната улица.

— Как е татко? — попитах аз, след като тя приключи.

— Събуди се с писъци посред нощ. Отидох при него, мислех си, че просто се опитва да ме вкара в леглото си, но той беше в окаяно състояние. Трепереше и плачеше. Отидох да му приготвя топло мляко и уиски, а когато се върнах, беше заспал. Честно казано, скъпа, сякаш в къщата има малко дете.

Казах ѝ, че трябва да свършваме, а тя ми разказа още няколко истории за нейни приятели, които не помнех. Когато затворих, забелязах, че тълпата пред заведението за хранене е оредяла, влязох и си взех едно голямо кафе. Повървах още малко и минах покрай „Конкорд Ривър Ин“, където с Тед бяхме изпили няколко питиета и бяхме планирали убийството на жена му. Планът ни щеше да проработи. И беше много близък до онова, което се случи в крайна сметка. Щяхме да натопим Брад за убийството на Миранда и после да се погрижим той да изчезне завинаги и тялото му никога да не бъде открито. Подробностите се различаваха. Смятахме да изхвърлим тялото му в океана, а аз да закарам пикапа му в Бостън и да го зарежа на място, където щяха да го откраднат и разфасоват, но крайният резултат щеше да е същият.

Разходих се по тихите улички с великолепните им колониални къщи. Вървах обратно към задната част на гробището, което бях посетила току-що. Неколцина градинари събираха листата от един от по-големите дворове. Малко момче хвърляше футболна топка право нагоре и после я улавяше. Не виждах никого друго. Озовах се в задънена уличка, свършваща в гробището. Прескочих ниската ограда, облегнах се на едно дърво и зачаках. Оттук виждах върха на хълма, надгробните камъни бяха пръснати по него като гръбначни прешлени. Слънцето, което беше само ярко петно зад облаците, се бе спуснало ниско. Приближих кафето до гърдите си, за да се стопля. Косата ми беше прибрана под същата тъмна шапка, която бях носила в нощта, когато умряха Брад и Миранда. За пореден път се запитах какво ли щеше да се случи между Тед и мен, ако нещата се бяха развили според плана. Щяхме да започнем връзка, знаех го, но колко време щяхме да останем заедно? Дали щях да му разкажа всичко? Да споделя живота си с него? И дали това знание — знанието, което и двамата щяхме да

имаме един за друг — щеше да ни направи по-силни? Или щеше в крайна сметка да ни убие? Сигурно щеше да ни убие, реших, макар че щеше да е приятно известно време да съм с човек, с когото да мога да споделя всичко.

Допих кафето и пяхнах празната чаша в чантата си. И продължих да чакам.

33.

КИМБЪЛ

Бях открил, че ако паркирам колата си при „Дънкин Донътс“ на петолъчката до центъра на Уинслоу, мога да забележа Лили Кинтър по Лейтън Роуд, когато пътува от дома си нанякъде. Много малко коли минават по Лейтън Роуд и тъмночервената ѝ хонда се набиваше на очи. Чаках там всеки ден от втория ни разговор и я проследих общо седем пъти. Следвах я до и от местоработата ѝ в колежа. Следвах я до бакалницата и до един фермерски пазар в съседно градче. Веднъж излезе на междушатската магистрала и продължи на юг; реших, че сигурно отива в Кънектикът при родителите си, и се върнах. Няколкото пъти, когато отиваше до центъра на Уинслоу по задачи, я следвах и пеша, от голямо разстояние. Не видях нищо интересно.

Правех всичко това на своя глава и сам, като използвах безличната си сребриста „Соната“. Не знаех какво се надявам да постигна. Просто знаех в сърцето си, че Лили Кинтър е замесена по някакъв начин и че ако продължа да я следя, може би ще се издъни някак.

В неделя следобед бях паркирал при „Дънкин Донътс“ и тъкмо щях да се откажа, когато забелязах хондата на Лили. Зави наляво по Брукс и продължи на изток, като се отдалечаваше от центъра. Потеглих от паркинга и заех позиция три коли след нейната. Колата ѝ бе по-стар модел, по-четвъртита от обичайно срещаните хонди по пътя, и се открояваше. Последвах я през Стоу и Мейнард до западната част на Конкорд. Опитвах се през цялото време между нас да има най-малко две коли. Изгубих я само веднъж, докато минавахме през центъра на Мейнард, където останах зад един пощенски камион, но предположих правилно, че ще остане на Шосе 62, и я настигнах отново. Тя стигна до центъра на Конкорд, паркира на главната улица и слезе от колата. Беше с яркозеленото си яке, беше го закопчала до яката. Гледах я как върви към някакъв голям площад с кръгово движение, обикалящо около малък парк.

Единственият, който знаеше, че следя Лили Кинтнър, беше партньорката ми Робърта Джеймс, само че тя не знаеше колко често го правя. И определено не знаеше, че на два пъти бях спирал след смрачаване на Лейтън Роуд и минавах пеша през гората, за да шпионирам къщата на Лили от границата на имота ѝ. Една нощ я гледах цял час как седи в червеното кожено кресло със свити под себе си крака и чете книга с твърда корица. Докато четеше, разсеяно навиваше дълъг кичур коса на пръста си. До нея имаше вдигаща пара чаша чай. Все си казвах да се махам, но сякаш бях залепнал на това място и ако тя случайно излезеше и ме забележеше, не знам дали бих се махнал и тогава. Никога не бих казал на Джеймс за това — тя вече беше подозрителна относно мотивите ми.

— Как изглежда Лили, Хен? — попита ме предишната вечер. Бях я извел на спагети карбонара и скоч.

Реших да не лъжа.

— Прекрасна е.

— Аха — каза тя. Нямаше нужда да добавя каквото и да било.

— Виж — казах аз. — Ерик Уошбъри е бил неин приятел от колежа. Освен това е бил приятел и на Миранда Севърсън, тогава известна като Фейт Хобарт. Миранда ми каза, че Лили ѝ е отмъкнала Ерик, а после Лили ми каза, че Миранда си го е отмъкнала отново. Ерик умрял от алергия към фъстъци в годината, в която завършил колежа. Бил е с Лили в Лондон.

— И мислиш, че тя го е убила с фъстъци ли?

— Ако го е направила, изпълнението е било майсторско. Невъзможно е да се докаже, че не е нещастна случайност.

— Добре. И какво?

— А години по-късно се сприятелява със съпруга на Миранда. Може и да са били повече от приятели. И после той е убит...

— От Брад Дагет. Знаем го. Мислиш ли, че Лили е познавала и него?

— Не, не мисля. Знам само, че ме излъга и че е прекалено съвпадение, че е замесена по някакъв начин както със смъртта на Ерик Уошбъри, така и на Миранда.

— Можем да я извикаме и да я разпитаме допълнително. Попита ли я дали има алиби за нощта на убийството на Миранда?

— Не, не съм я питал. Все пак знаем, че Брад е извършил и това убийство. Възможно ли е да е познавала Брад през цялото време, да го е накарала да извърши двете убийства и сега да знае къде е той?

— Разбира се, че е възможно, но защо ѝ е да го прави? Хората не убиват момичето, откраднало приятеля им в колежа.

— Всъщност да — казах.

— Само това ли ще отговориш — „всъщност да“?

— Да, само това.

Джеймс се усмихна. Не го правеше често и усмивката променяше лицето ѝ — от малко сурово то започваше да излъчва прелест. Бяхме партньори от малко повече от година. Излизанията на скоч и паста бяха започнали преди около три месеца. Засега партньорството ни беше най-страхотното несексуално партньорство в живота ми. Още от първия ден си паснахме и започнахме да си говорим така, сякаш сме приятели от години. Едва неотдавна си дадох сметка колко малко знам за Робърта Джеймс, освен къде е израснала (на крайбрежието на Мериленд), къде е учила (в университета на Делтауеър) и къде живее (на третия етаж на триетажна сграда в Уотъртаун). Бях приел, че е хомосексуална, но никога не бяхме разговаряли за това. Когато най-сетне повдигнах темата по време на едно угощение с паста, тя отговори:

— Харесвам мъже, но само на теория.

— Иначе казано, на практика харесваш жени ли?

— Не. Иначе казано, аз съм доброволно целомъдрена, но ако някога реша да престана да бъда целомъдрена, ще го направя с мъж.

— Разбрах, Джеймс — казах аз и не поисках повече разяснения. Твърдят ѝ обикновено поглед малко потрепна по време на краткия разговор.

Прекарвахме повечето вечери със скоч и паста у нас, сигурно защото винаги прекалявах със скоча, а когато се събирахме у Джеймс, тя винаги ме караше да преспя на канапето ѝ. Една от онези нощи станах да си наляя вода и когато минах по коридора покрай спалнята на Джеймс, забелязах, че вратата ѝ е отворена и отвътре се лее жълта светлина. Побутнах малко вратата и казах „Чук-чук“. Тя лежеше и четеше книжка с меки корици. Нощта беше топла и отметнатият чаршаф оголваше дългите ѝ крака. Тя носеше очила и ме погледна въпросително над тях.

— Не мога да заспя — казах аз. — Помислих си, че няма да откажеш малко компания.

Не съм сигурен как очаквах да реагира на предложението ми, но не очаквах експлозията дълбок смях, която ме посрещна. Вдигнах ръце и отстъпих назад.

— Добре, добре.

Тя се опита да ме спре, но аз бързо се оттеглих на канапето. На сутринта Джеймс беше станала рано и ми донесе кафе.

— Извинявай за смеха снощи — каза, докато ми подаваше чашата.

— Не — отвърнах аз. — Аз съжалявам за среднощното посещение в спалнята ти. Беше абсолютно неуместно. — Тонът ми беше сериозен и имах чувството, че някой е стиснал главата ми в менгеме.

— Свари ме абсолютно неподготвена. Последните три пъти, когато ме сваляха, бяха все жени. Както и да е, кофти ми е.

— А не трябва. Аз бях онзи, който се опита да пресече линията. Пък и двамата сме добри партньори в работата. Защо да преобладаваме това?

— Правилно. Защо да го преобладаваме?

Повече не говорихме по темата. Известно време беше неловко в работата, но това мина. И сега отново се бяхме върнали към сбирките ни и обсъждането на любовния ми живот.

— Е, смяташ ли да я следиш и утре? — попита Джеймс, докато сипваше още скоч и на двамата.

— Не знам — казах аз. — Може да си взема почивен ден.

— Може би трябва да го направиш. Знам, че си много добър в следенето, но е само въпрос на време тя да те забележи и да подаде оплакване.

— Права си — казах със съзнанието, че няма да я послушам.

Когато Лили стигна края на главната улица при колелото, слязох от колата и тръгнах след нея. Гледах я как пресича широкото кръстовище и продължава към една бяла четвъртита църква, чиято камбанария беше скрита от скеле, след което зави надясно и влезе в някакво гробище на хълма. Седнах на ниската каменна стена и започнах да си свивам цигара. Тя беше на двеста метра нагоре по склона, но зеленото ѝ яке се виждаше лесно. Гледах я как бавно върви

по пътеката. Помота се известно време, като за момент изчезна зад покрития с плочи покрив на стара каменна къща с пергола. Запалих цигарата и една жена на средна възраст, облечена в ликра и със спортни обувки, ме изгледа така, сякаш току-що съм убил децата ѝ. Продължих да наблюдавам гробището. Накрая видях отново Лили да върви по върха на хълма. Явно беше намерила гроба, който търсеше — надгробен камък под едно криво дърво. Клекна да прочете надписа и остана в това положение известно време, после се изправи и се спусна надолу. Запитах се чий ли гроб е това и дали означава нещо за нея.

Когато Лили стигна тротоара пред гробището и започна да пресича Монюмънт Скуеър към мен, се оттеглих: пресякох главната улица и влязох в един скъп магазин за дамско облекло. Престорих се, че разглеждам шаловете — всички на цената на сносна кола — и продължих да държа под око Лили, която бе стигнала до една каменна пейка и сега разговаряше по мобилния си. Бях съвсем близо и видях, че един червен кичур от косата ѝ се е измъкнал изпод тъмната ѝ шапка.

— Всички са от кашмир — каза продавачката, която внезапно се бе материализирала на пет сантиметра зад мен.

Леко подскочих.

— Прекрасни са. Толкова меки.

— Нали?

Махнах се от шаловете и се помотах още малко в магазинчето. Лили като че ли нямаше намерение да става в скоро време. След няколко минути благодарих на жената и излязох на тротоара. Лили беше изчезнала. Разтревожих се, че може да е пресякла улицата да купи нещо от магазина и ще се натъкне на мен, така че побързах да се отдалеча и се върнах при ниската стена, на която бях седял по-рано. Искаше ми се да се изкача на хълма и да разгледам надгробния камък, към който бе проявила такъв интерес. Гробът се намираше под едно чепато дърво, стърчащо над линията на хълма, и бях сигурен, че мога да го намеря. Но щеше да е по-добре да дойда тук, когато съм сигурен, че Лили няма да ме забележи. Реших да изчакам.

Огледах се от позицията си. Лили беше изчезнала и започнах да се безпокоя, че внезапно ще се появи и ще ме види. Реших, че не е нужно да я търся. Станах и си тръгнах от централната част на Конкорд. Минах покрай стар хотел със сиви покривни плочки, казваше се „Конкорд Ривър Ин“. От комина му излизаше пушек и приличаше на

място с бар. Влязох. Отпред имаше ресторант с бели покривки на масите и пищни тапети, но откъм дъното на помещението се чуваха гласове. Минах през ниския вестибюл и открих малък бар, набутан на площ колкото място на паркинг. Бързо огледах заведението, за да съм сигурен, че Лили не е там — имаше две двойки, довършващи късния си обяд, и един мъж, който четеше вестник и пиеше „Гролш“. Настаних се на неудобния дървен стол на късия бар и си поръчах наливен „Бодингтънс“. Планът ми беше да изпия бавно бирата и да ида да видя гроба, при който беше спряла Лили. Не очаквах да науча нищо от него. Гробището бе старо и камъкът сигурно беше на някой, умрял преди повече от двеста години, но въпреки това исках да го видя. Помислих си за вечерята с Джеймс снощи и неизказаното ѝ предупреждение, че ставам обсебен от Лили Кинтнър по доста непрофесионален начин. Сигурно беше така.

Отпих глътка бира, изядох една солета от купичката на бара и извадих химикалката си. Надрасках стихче на една салфетка.

*Имаше един Кимбъл, ченге,
с по-малко мозък и от ренде.
Следеше момиче по целия свят
с надеждата, че ще му пусне,
и че сексът с нея ще бъде най-як.*

Смачках салфетката и я пяхнах в джоба си. Взех друга от купчината и опитах отново.

*Имаше момиче с червена коса,
чийто задник гол исках да видя.
Шансът ми бе едно на милион,
но щях да се радвам
на бельо от дантела.*

Смачках и тази, напяхах я в джоба при другата и продължих да си пия бирата. Изведнъж се почувствах нелепо — не толкова заради

ужасните стихчета, колкото поради факта че съм заприличал на маниак, преследващ жена, косвено свързана със случай, при това без знанието на управлението. Джеймс беше права. Ако смятах, че Лили Кинтнър крие нещо, трябваше просто да я привикам и да я разпитам. Най-вероятно единствената ѝ съпричастност към случая бе, че Тед Севърсън се е влюбил в нея малко преди да бъде убит. Беше ме излъгала заради напрежението около баща ѝ, който бе публична фигура, също забъркана в убийство. Тя нямаше нищо общо с Брад Дагет, който бе убил Тед и Миранда на своя глава и бе изчезнал от лицето на земята. Последната теория бе, че след убийството на Тед Брад най-вероятно е започнал да изнудва Миранда и е настоял предаването на парите да стане в недовършената къща. Това обясняваше защо са се срещнали там късно през нощта, както и защо Брад е успял да изчезне — голяма сума пари в брой прави подобно нещо доста лесно. Довърших бирата си и платих. Щях да изляза от хотела, да се кача в колата си и да се върна в Бостън. Утре щях да говоря с началника и да го попитам дали идеята да привикаме Лили Кинтнър за разпит е добра. Ако се съгласеше, че си заслужава, щях да я разпитам с Джеймс. Ако сметнеше, че само си губим времето, може би щях да изчакам една седмица и после да се обадя на Лили и да видя дали няма да се съгласи да изпием по питие.

Излязох през ниската врата на хотела. През половинчасовия ми престой вътре се беше смрачило. Спомних си, че лятното часово време е приключило и се стъмва по-рано. Докато вървах към колата, погледнах към гробището на хълма. Беше пусто. На отслабващата светлина можех да различа дървото и камъка; нищо не пречеше да погледна. Пресякох голямото кръстовище и намерих малкия вход. Нова гранитна плоча на входа ме уведоми, че мястото се нарича Олд Хил Беринг Граунд. Тръгнах нагоре по стръмната пътека към дървото, чиито черни голи клони се открояваха на фона на тъмносивото небе. Открих надгробния камък, който Лили бе изучавала с такъв интерес, и прочетох надписа. Г-жа Елизабет Мино, умряла през 1790 г. Изведнъж се зачудих какво ли съм се надявал да откроя с идването си тук. Прокарах пръст по стария надпис. Надгробният камък беше чудесен, с изображение на душата в горната част и предупреждението ПОМНИ СМЪРТТА. Потръпнах и се изправих, при което коленете ми изпукаха.

Чувствах се леко замаян в безцветния здрач. Задуха вятър и подгони окапалите листа по хълма. Време беше да се прибирам у дома.

Чух изпукването на клонка от другата страна на хълма. Обърнах се. Лили Кинтнър бе съвсем наблизо и вървеше целенасочено към мен, пъхнала ръце в джобовете си. Изглеждаше нереално, сякаш беше привидение, и аз се усмигнах, тъй като не знаех какво друго да направя. Дали да призная, че съм я следил? Или да се престоря, че е чиста случайност?

Тя продължаваше да приближава, докато не се озова на сантиметри от мен. За момент си помислих дали няма да ме целуне, но вместо това тя тихо прошепна:

— Съжалявам.

Нещо ме ужили в ребрата и когато погледнах надолу, видях как облечената ѝ в ръкавица ръка забива ножа в мен и го тласка нагоре към сърцето ми.

34. ЛИЛИ

От мястото ми под дивия кестен в покрайнините на гробището забелязах самотната фигура на билото. Смрачаваше се бързо, но въпреки това познах детектив Кимбъл. Видях го как клекна и разгледа един надгробен камък — същия, който бях гледала и аз. На г-жа Мино.

Разтърсих ръце, за да раздвижа кръвта в тях, и се поздравих колко лесно бях прильгала Кимбъл да дойде на това самотно местенце точно когато се спускаше здрач. Тръгнах към него и се огледах да не би да има и други посетители в гробището, но бяхме сами.

Когато бях на няма и пет метра от Кимбъл, стъпих на някаква паднала клонка и той се обърна.

В единия си джоб държах зашеметителя, а в другия — ножа. Планът ми бе първо да зашеметя детектив Кимбъл и после да го наръгам, но той изглеждаше така изненадан, така замаян да ме види, че просто пристъпих до него и забих ножа между ребрата му, като го обърнах така, че да достигне сърцето.

Оказа се съвсем лесно.

Лицето му побеля и усетих топлата му кръв по ръката си.

Погледите ни бяха приковани един в друг, сърцето ми туптеше в ушите ми така силно, че почти не чух тропота на крака отляво.

— Дръпни се от него и вдигни ръце — викна женски глас.

Обърнах се и видях на пътеката висока чернокожа жена с шлифер. Държеше пистолет с двете си ръце. Разкопчаният шлифер се развяваше зад нея и плющеше на вятъра. Пуснах ножа и Кимбъл рухна на колене, едното от които изпука силно върху една плоча. Вдигнах ръце и отстъпих крачка назад. Очите на жената пробягаха по Кимбъл, докато тя вървеше напред. Видя стърчащия от ребрата му нож и тръгна по-бързо, стигна до Кимбъл и насочи пистолета към мен.

— Легни. Веднага. По очи.

Буквално чувах адреналина във вените ѝ и се подчиних. Проснах се на студената твърда земя на гробището. Нямах намерение нито да оказвам съпротива, нито да бягам. Бяха ме хванали.

— Лежи и не мърдай, Хен. Остави ножа където си е, нали? — Говореше на Кимбъл и гласът ѝ бе тих, почти мъркащ. Завъртях глава, колкото да видя сцената. Жената бързо набираше номер на мобилния си телефон, като продължаваше да държи пистолета насочен към мен. Обади се на 911 и поиска линейка на „някакво шибано гробище в Конкорд Сентър. На един хълм“. Идентифицира се като детектив Робърта Джеймс от Полицейското управление на Бостън и каза на оператора, че има пострадал полицаи. Затвори, провери набързо детектив Кимбъл („Не изглежда толкова зле, Хен, само не мърдай“) и се обърна към мен. Чух шумолене на плат, когато измъкна колана на шлифера си от гайките. Натисна гърба ми с коляно, с цялата си тежест. Усетих студеното дуло на пистолета ѝ върху врата си.

— Само да си мръднала — каза ми. — Ръцете зад гърба.

Подчиних се и тя само с една ръка умело стегна колана около китките ми.

Отпуснах се. Вятърът довя изсъхнало листо до бузата ми. Затворих очи и с изумление и ужас си помислих, че с живота ми е свършено. Чувах как жената мърмори нещо на Кимбъл. Той ѝ отвърна, но не различих думите. След като вече бях хваната, нямаше причина да искам смъртта му. Всъщност се надявах, че ще оживее, и си помислих, че вероятно ще е така. Не бях забила ножа докрай. В далечината се чу сирената на приближаващата линейка. Жената казваше на Кимбъл, че ще се оправи, че ще живее. Отворих очи. Един кичур ми пречеше да виждам, но успях да различа частично картината пред мен детектив Кимбъл, лежащ пред гроба на Елизабет Мино, жената над него, притиснала ръка към гръдния му кош, за да спре кървенето. Небето бе станало оловносиво и слабите примигващи светлини на линейката тъкмо започваха да осветяват сцената.

След двайсет и четири часа искането ми за пускане под гаранция бе отхвърлено от Окръжния съд на Мидълсекс.

— Ще опитаме отново — каза служебният ми адвокат. Казваше се Стефани Флин, на възраст на около двайсет и пет. Беше с дребни черти и хубава, но ноктите ѝ бяха изгризани и изглеждаше така, сякаш не е спала като хората от години.

Тя дойде с мен до килията ми.

— Ще се стигне до преразглеждане на искането за гаранция и няма да могат да те задържат. Не и при тези обстоятелства.

— Всичко е наред — казах аз. — Ти направи всичко по силите си. Осъзнавам, че наръгах полицейски служител.

— Полицейски служител, който те е тормозил и преследвал — каза Стефани, като се взираше в мен през стилните си очила. — Между другото, той се оправя — продължи тя. — Току-що са го извадили от интензивното.

— Това е добре — казах аз.

Адвокатката ми си погледна часовника и обеща да дойде утре по същото време. Можех да си платя за собствен адвокат или да поискам родителите ми да пратят някого, но избрах служебен и определено не съжалявах за решението си.

Тя си отиде и аз легнах на нара в тъмnozеления си комбинезон. Обядът — хамбургер с гарнитура от зеленчуци — ми беше донесен от мрачна жена с полицейска униформа. Не бях особено гладна, но хапнах малко от сандвича и изпих пластмасовата чаша ябълков сок, която вървеше с яденето. После изпих още няколко чаши хладка вода от мивката и отново легнах на нара. Родителите ми, на които най-сетне се обадох сутринта за тяхна сметка от телефона в дъното на коридора, щяха да дойдат скоро и аз се наслаждавах на моментите спокойствие преди пристигането им. Помислих дали да не кажа истината, цялата истина — за двата трупа в кладенеца, за станалото с Ерик Уошбърн в Лондон и за ролята ми в историята с Тед и Миранда Севърсън и Брад Дагет. Представих си какво ли ще е да си признаеш всичко, представих си студените, очаровани погледи върху мен, докато разказвам историите, а после си представих как това очарование ще се носи около мен до края на живота ми. Дълги години в затвора. Прословутата дъщеря на Дейвид Кинтнър. Щях да се прочуя, да се превърна в знаменитост. Щяха да пишат книги за мен. Щях да изгубя завинаги анонимността си.

Затова си помислих за различна, много по-проста версия. Щях да кажа на всички, че съм била ужасена от детектив Хенри Кимбъл, който ме следеше повече от седмица. Щях да им кажа, че съм го забелязала на няколко пъти (това бе истина) и че съм започнала да се страхувам за живота си. Ако ме попитаха защо не съм се обадила в полицията, щях да им кажа, че той е от полицията. Щях да обясня, че съм започнала да

излизам със зашеметителя и малкия нож и че във въпросния ден съм отишла до любимото ми гробище в Конкорд. Когато съм го видяла там, съм изпаднала в паника и съм го нападнала с ножа. Знаела съм, че постъпката ми е неправилна, но не съм разсъждавала ясно. Било е пристъп на безумие, причинен от стреса.

И разказах точно това, първо на арестуващия полицаи, който ме разпита в полицейския участък в Конкорд, където ме задържаха за опит за убийство, а по-късно вечерта и на детектив Робърта Джеймс, която спаси живота на детектив Кимбъл. От разпита се опитах да разбера дали Кимбъл и детектив Джеймс са ме следили заедно. Не успях. Но едва ли. Бях сигурна, че Кимбъл ме следи на своя глава, а не по служба. Беше ясно, че е обсебен от мен и че е само въпрос на време да започне да рови във всеки факт в живота ми. Вече му бях казала името на Ерик Уошбърн и той несъмнено бе проверил архивите и бе открил, че сме били заедно по време на смъртта му. Бях започнала леко да се паникьосвам и ми хрумна, че ако наистина ме следи на своя глава, мога просто да го прилъжа на някое уединено местенце и да се погрижа за проблема. Помислих си за гробището, където се срещнахме с Тед Севърсън. Не бях видяла никого там, а в същото време мястото бе доста открито. Ако детектив Кимбъл ме проследеше до Конкорд, щеше да ме види там от градчето долу. Щях да се вирам дълго в някой гроб с надеждата, че ще дойде да го разгледа и той. После просто щях да го изчакам.

Всичко се получи перфектно, докато не се появи детектив Джеймс.

Чувствах се уверена в историята си. Сигурно щях да се озова за известно време в затвора или в някоя психиатрия, но се съмнявах, че това ще продължи дълго. Най-голямата ми тревога беше доколко ще задълбаят в смъртта на Миранда и изчезването на Брад. Нямах алиби за онази нощ, но и защо ми беше да имам? Беше се случило късно във вторник, а аз живеях сама. Дори да разпитаха майка ми, шансът да спомене, че сме пътували до Мейн, беше нищожен. Най-вероятно изобщо не си спомняше пътуването.

Докато си мислех за майка си, чух как несмазаното резе на вратата в дъното на коридора изскърца и познах заядливи глас на майка ми. Чух думите „гаранция“ и „нелепо“. Двамата ми родители бяха доведени до вратата на килията от същата служителка, която ми

донесе обяда. Майка ми изглеждаше вбесена, а баща ми — стар и уплашен.

— О, скъпа — каза майка ми.

След три дни, в деня преди преразглеждането на искането за пускане под гаранция, след закуската от яйца и картофи в микровълнова фурна ме отведоха в стаята за разпити. Вече бях идвала тук — кутия без прозорци и стени, боядисани в сурово индустриално бяло.

Детектив Джеймс влезе и обяви пристигането си и часа на камерата, монтирана високо в ъгъла на стаята.

— Как сте, госпожице Кинтнър? — попита ме, след като седна.

— Нормално — отвърнах аз. — Как е детектив Кимбъл?

Тя замълча, сви устни и видях как погледът ѝ се стрелна към правоъгълника стъкло за еднопосочно виждане в една от стените. Запитах се дали той не гледа разпита.

— Възстановява се — каза тя. — Изкара голям късмет, че е жив.

Кимнах, но предпочетох да не кажа нищо.

— Имам няколко допълнителни въпроса към вас, госпожице Кинтнър. Първо, при предишния ни разговор казахте, че сте забелязали детектив Кимбъл да ви следи на няколко пъти преди неделята, когато сте отишли на гробището в Конкорд. Можете ли да ми кажете кои бяха тези случаи?

Разказах ѝ за случаите, когато бях забелязала детектив Кимбъл да ме следи. Веднъж в центъра на Уинслоу и как веднъж мина бавно с колата си покрай къщата ми. Тя ме попита за връзката ми с Тед Севърсън и причината да отида в Кенеуик след смъртта му. Казах ѝ същото, което бях казала на Кимбъл.

— Значи ми казвате — заяви тя, — че сте имали важна информация за убийството, но сте решили да не я споделите с полицията и да проведете собствено разследване? А по-късно, когато сте сметнали, че детективът, който просто си е вършил работата, ви следи и тормози, сте решили да го убиете? Доста интересен начин да решавате проблемите си.

— Не съм решила да убия детектив Кимбъл.

— Е, но пък решихте да забиете нож в него.

Не отговорих. Детектив Джеймс ме гледаше от другата страна на масата. Запитах се дали няма нещо между нея и Кимбъл, нещо романтично, но не ми се вярваше. Тя беше почти красива, с костната структура и високото издължено тяло на модел, но в същото време в нея имаше нещо свирепо и хищно. Или може би просто бе заради начина, по който ме гледаше, сякаш вижда право през мен и през стената.

Мълчанието се проточи и си помислих, че въпросите на детектив Джеймс са се изчерпали. Тогава тя каза:

— Детектив Кимбъл ми каза, че сте му казали нещо точно преди да го наръгате. Помните ли какво?

Помнех, но поклатих глава.

— Честна дума, не помня почти нищо. Беше ми причерняло.

— Колко удобно — каза тя, стана и излезе.

Прекарах сама в стаята поне още половин час.

Не носех часовник, на стената също нямаше, така че не бях сигурна. Останах на стола си, като се опитвах да запазя лицето си безизразно. Знаех, че през стъклото ме гледат, анализират, обсъждат. Все едно бях завързана гола и ме опипваха куп мръсни ръце. Знаех обаче, че ако се придържам към версията си и че ако не открият тялото на Брад, няма да могат да ме държат вечно тук. Щях да си върна живота, или поне *някакъв* живот. И никога нямаше да повторя тези грешки. Никога нямаше да допускам хора до себе си. Това води само до неприятности.

Вратата се отвори и влезе детектив Кимбъл. Беше с обичайните си дрехи — вълнен блейзър и джинси, но имаше едноседмична четина и кожата му бе бледа. Пристъпи неуверено към стола, но не седна, а се задържа за облегалката му и ме изгледа по-скоро с любопитство, отколкото гневно.

— Детектив — казах аз.

— Знам, че помните какво ми казахте — каза той. — Точно преди да ме наръгате.

— Не помня. Какво съм казала?

— Казахте: „Съжалявам“.

— Щом казвате.

— Защо ви беше да го казвате, ако ви е било страх от мен и сте смятали, че ви следя?

Погледнах го и поклатих глава.

— Ще разбере какво не искате да разбирам — каза той. — Не знам къде и какво е то, но ще разбере.

— Надявам се — отвърнах и го погледнах в очите. Мислех си, че ще се извърне, но той не го направи.

— Радвам се, че се оправяте — добавих и наистина го мислех.

— Е, на този етап за вас може би е най-добре да се оправя.

Не казах нищо повече, а той продължи да ме гледа. Потърсих омраза в очите му, но не открих.

Вратата се отвори с трясък и в стаята влезе мъж с костюм, когото не бях виждала досега. Беше на средна възраст, едър, със сив мустак.

— Вън, детектив. Веднага.

Хенри Кимбъл бавно се обърна, после енергично тръгна към изхода. Мъжът му държеше вратата отворена. Преди резето да се спусне зад тях, отново чух силния му глас:

— Господи, какво, по дяволите...

И ме оставиха сама в тишината.

Същата вечер, когато се прибрах в килията, се появи адвокатката ми и седна на стола от другата страна на решетката.

— Имала си неочакван посетител днес — каза тя. Правеше нещо странно с лицето си и осъзнах, че се опитва да не се усмихне.

— Имаш предвид детектив Кимбъл.

— Да. Чух, че влязъл в стаята за разпити. Първо, не е трябвало да бъдеш там сама. Винаги можеш да поискаш да присъствам на разпитите.

— Зная.

— Какво каза той?

— Искаше да знае дали помня какво съм му казала преди да го наръгам и аз му казах, че не помня нищо, което е самата истина. А той каза, че ще разбере какво се опитвам да скрия.

Сега адвокатката ми наистина се усмихваше и за първи път забелязах, че има почти невидими пластмасови шини на долните зъби.

— Извинявай — каза тя. — Знаем, че сигурно е било разстройващо за теб и изобщо не е трябвало да се случва. Хенри

Кимбъл официално е временно отстранен от полицейското управление. Така или иначе щеше да се случи, повярвай ми.

— Значи наистина ме е следил сам?

— Разбира се. Това вече го знаем. Партньорката му го наглеждала, защото се тревожела за психичното му здраве — предишната нощ той ѝ признал, че те следи в свободното си време. Тя си помислила, че е мръднал. Затова на следващия ден отишла да го види и в крайна сметка се стигнало дотам, че тя проследила него. Така се озовала в Конкорд. И не само това, ами и намерила някакви неща, които той е написал за теб, след като са го закарали в болницата. Стихчета.

— Сериозно? Какви?

— Доста уличаващи. Не мисля, че детектив Кимбъл ще продължи да работи в полицията.

— Какво означава всичко това? — попитах аз.

Телефонът ѝ явно беше завибрирал, защото тя го извади от джоба на самото си, натисна един бутон и го прибра.

— Не искам да подхранвам надеждите ти прекалено, Лили, но мисля, че можем да стигнем до някакво споразумение. Трябва да те питам какво е мнението ти за психиатричен преглед и може би престой в заведение и работа върху проблеми с овладяване на гнева.

Казах ѝ, че приемам с радост.

— Добре — каза тя. — Имаме напредък. — Погледна ме и отново се усмихна. — Така или иначе, не ми се вярва да останеш дълго там. — Стана и започна да тършува в издутата си чанта за документи. — Почти забравих, имаш писмо. Дадох ми го горе.

Пъхна плика през процепа, през който ми даваха храната. Беше поредното писмо от баща ми. От последната ни среща ми беше писал три пъти.

— Благодаря — казах аз.

Адвокатката си тръгна и аз седнах на нара. Не отворих писмото веднага. Изчаках за момент. Новините бяха много по-добри, отколкото си мислех. Щях да си върна живота. Може би не веднага, но в крайна сметка. Отворих плика с нетърпение. Баща ми ми пишеше писма, откакто бях малко момиче, и те винаги ми повдигаха духа.

Моя скъпа Лил,

Майка ти излезе тази вечер да преподава на курса си за възрастни (единственият ѝ шибан доход!) и ме остави да си приготвям сам лазаня в микровълновата. Пише, че щяла да стане готова за петнайсет минути, така че реших да ти драсна още едно писмо. Сутринта разговарях с адвокатката ти и тя каза всякакви добри неща, според които в най-скоро време ще се върнеш към живота си. Да се надяваме.

Имам чувството, че е десет вечерта, а е едва пет! Тук вечерите са наистина тъмни. Наслаждавам се на един чудесен коктейл, който току-що изобретих. Висока чаша вода с около два пръста скоч. Иначе казано, вода с привкус на уиски. Много приятно и можеш да го пиеш от сутрин до вечер, без изобщо да ти повлияе. От друга страна, никога не съм напълно трезвен през деня, но въпреки това на следващия ден се будя бодър и свеж като краставичка. Де да бях открил този метод на пиене преди години. Щях да го патентовам и да натрупам цяло състояние.

Микровълновата звънна, а питието ми свърши и трябва да си направя ново. Майка ти спомена, че щяла да мине да те види през уикенда. Дотогава — СТОЙ СИ ТАМ, казалो висящото от клона коте.

Всичко хубаво, скъпа,
Татко.

О, послепис. Забравих да ти кажа в предишното писмо, но имам и лоши новини. Старата ферма на Бардуел до нас е продадена на някакъв млад управител на хедж фонд от града. Събаря всичко и смята да строи някакво хотелче с шейсетина стаи. Булдозерите вече започнаха да пристигат. Казвам ти го само защото знам колко обичаше малката полянка до фермата и се боя, че утре ще я съсипят. Майка ти изведнъж стана яростна природозащитничка. Съжалявам за лошата новина. Сигурно се чудиш какви изобщо ги дрънкам. Ще се видим скоро, Лил. Татко те обича и винаги ще те обича, каквото и да става.

Издание:

Автор: Питър Суонсън

Заглавие: От онези, които заслужават да бъдат убити

Преводач: Венцислав Божилов

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 28.03.2016

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-585-669-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3795>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.